

Schubertíada
29a edició

Estimaràs la música

Recitals de lied

Vilabertran

Castelló d'Empúries

Vilajuïga

Col·laborador principal

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Agraïm el suport de

B

o

B **Sabadell**
Fundación

Cultura y talento

www.fundacionbancosabadell.com

Vilabertran, 1982
Joaquim Bech de Careda
Tinta sobre paper

/Reproduïm aquesta obra gràcies a la generositat del Museu de l'Empordà, on està exposada/

Dijous 12 20:00 h Castelló d'Empúries	Matthias Goerne, Juan de la Rubia & María Dueñas Obres de Bach i Brahms
Divendres 13 21:00 h Vilabertran	Andrè Schuen & Daniel Heide Franz Schubert Winterreise
Dimarts 17 21:00 h Vilabertran	Katharina Konradi & Daniel Heide Cançons de Fauré, Strauss, Mozart i Schubert
Dimecres 18 21:00 h Vilabertran	Christoph Prégardien & Julius Drake Cançons de Wagner, Duparc i Schumann
Dijous 19 21:00 h Vilabertran	Julia Kleiter & Julius Drake Lieder de Liszt, Mahler, Wolf i Strauss
Divendres 20 21:00 h Vilabertran	Konstantin Krimmel & Daniel Heide Franz Schubert Die schöne Müllerin
Dissabte 21 21:00 h Vilabertran	Florian Boesch & Malcolm Martineau Franz Schubert Schwanengesang
Dimarts 24 21:00 h Vilabertran	Samuel Hasselhorn & Joseph Middleton Lieder de Schubert
Dissabte 28 18:30 h Vilabertran	Acadèmia de la Schubertiada amb el Prof. Wolfram Rieger Ferran Albrich & Marc Serra Cecilia Rodríguez & Jesús López Blanco Cançons de Schubert, Strauss i Poulenc
Dissabte 28 21:00 h Vilabertran	Ema Nikolovska & Wolfram Rieger Cançons de Schubert, Brahms, Schumann, Wolf, Milhaud, Bonds i Poulenc
Diumenge 29 11:30 h Vilajuïga	Anna-Lena Elbert & Kota Sakaguchi Cançons de Schubert, Fauré i Wolf

---

F R A
N Z
S C H
U B E
R T

Franz
Schubert
1797-1828

"La fusió de paraules i música que Schubert aconseguí no fou tan sols el resultat del seu do melòdic únic. La seva interpretació dels poemes s'estengué a la part del piano, una manera innovadora i integral de revelar les capes poètiques: l'atmosfera, la psicologia i les paraules. De cop i volta, qualsevol cosa podia expressar-se al piano."

Alfred Brendel

Exret de "Schubert's Winterreise", article inclòs a *The Lady from Arezzo* (Faber & Faber, 2019)

Els nostres pianistes

Jordi Roch

President de l'Associació
Franz Schubert

Les successives millores tècniques en la construcció dels pianos durant el segle XIX van augmentar-ne les possibilitats expressives, que els compositors van explorar en les seves composicions, i van significar també simplificacions en el procés, la qual cosa va posar-lo a l'abast de moltes més famílies. Això va contribuir a fer del piano l'instrument més vinculat a la música del Romanticisme i, de retruc, dos-cents anys després, a fer-ne l'instrument més present en la Schubertiada, un festival que se centra en la música del segle XIX.

El piano és molt estimat a la Schubertiada, i aquest any hem volgut fer èmfasi en aquesta estimació donant-li un protagonisme encara més gran. Setze pianistes s'asseuran a la banqueta com a solistes, en recitals de lied i altres concerts de cambra: Daniel Heide, Malcolm Martineau, Alexander Fleischer, Varvara, Christian Blackshaw, Julius Drake, Emma Stratton, Javier Perianes, Joseph Middleton, Kit Armstrong, Imogen Cooper, David Kadouch, Marc Serra, Jesús López Blanco, Wolfram Rieger i Kota Sakaguchi. Aquests seran els noms que ens recordaran per què els nostres pianistes formen part de l'essència de la Schubertiada.

Arribem a la 29a edició, i ho fem orgullosos de treballar amb amics que s'identifiquen amb la nostra filosofia. La Canònica de Santa Maria de Vilabertran és la nostra seu principal, però serà el quart any que ens trobarem també, i ho farem dues vegades, a la Basílica de Santa Maria de Castelló d'Empúries. A les seues empordaneses s'hi afegeix, a més, un nou espai a Vilajuïga. Continua, i també és el quart any, la Schubertiada Valdegovía/Gaubea, i iniciem una col·laboració amb altres dos festivals: el Festival de Cadaqués i el Festival Bal y Gay de Lugo. Tot, per continuar estimant pegats la música.

Sobre els tres grans cicles de Schubert

Christophe Christi, dramaturg i director artístic
del Théâtre du Capitole de Toulouse.

Un petit pròleg

Quin sentit tenia per als vienesos de l'època de Schubert el paisatge primaveral de *La bella molinera*? Qui deu més a qui, Schubert a Müller, o Müller a Schubert? Per què es va redescobrir el *Winterreise* durant els anys 30 i 40 del segle XX? Què va atreure tant a Schubert de la poesia de Heine? Aquestes i altres qüestions ens les planteja Christophe Christi en aquests textos sobre els tres grans cicles de Schubert que reproduïm a continuació.

La bella molinera. Ho hem après de l'aigua

És un paisatge familiar. Hi ha un riu, un molí, prats al voltant i muntanyes al fons. El verd ho ha envaït tot: és així com la terra refracta el blau del cel. Les aigües, que brollen de fonts vives i baixen per rierols frescos, canten per totes bandes. És un paisatge de primavera; no pas la que després del somni hivernal fa esclatar amb violència l'escorça dels arbres, sinó la que anuncia feliçment l'arribada de l'estiu.

"D'aquesta despreocupació, l'imperi dels Habsburg en va fer una religió"

El temps hauria d'aturar-se, romandre en aquest estat beneficiós d'eclosió. És un camp de la infància, com el que els quadres de l'època Biedermeier s'entesten a reproduir, sempre el mateix, plàcid i rialler. I tanmateix, en aquest inici del segle XIX, n'hi havia prou a

creuar les portes de Viena per trobar-lo, però aquesta obstinació li confereix quelcom de paradís perdut. La natura no deixa entreveure res que pugui fer pensar en abismes o laves ardents sota l'herba fresca. D'aquesta despreocupació, l'imperi dels Habsburg en va fer una religió.

El mateix Schubert adorava aquesta dolçor dels dies i aquests paisatges que esperaven ser pintats, aquests vespres en què l'amistat flueix amb el pas de les hores i la música ja no és sinònim de soledat, sinó d'estones compartides. Va incorporar aquesta quietud, on mai no hi manca la melangia, en nombrosos dels seus *lieder*. El 1819, després d'una de les seves primeres estades fora de Viena, a Linz i Steyr, fins i tot va tornar amb un quintet en què ressona la seva germanor infinita, la germanor del compositor amb els seus oients, en una obra que els atrapa immediatament i per la qual es deixen

endur; la germanor entre els intèrprets, un piano i quatre instruments de corda, que canten amb un lirisme alhora feliç i apassionat. Schubert va situar de manera natural aquest quintet, amb un quart moviment en què ressona el tema de *Die Forelle* (La truita), sota el signe de l'aigua, metàfora del temps que se'ns escola i que és la nostra veritat última. A la vora de l'aigua, encara veiem com la nit cau sobre el llac i els amics observen les cuques de llum que voletegen sobre l'herba. No hi ha pràcticament res, ni troncs ni roques, que pertorbi el curs del rierol. Durant molt de temps, la primavera que hi havia en Schubert fou més forta que el seu hivern. És ell qui confereix a moltes de les seves obres aquest impuls juvenil i

“Durant molt de temps, la primavera que hi havia en Schubert fou més forta que el seu hivern”

innocent, és ell qui fa que en els seus llavis neixi aquesta inexplicable sobreabundància melòdica. És cert, però, que les ombres hi van ser des del començament, amb una precocitat sorprenent. Però la força vital de Schubert encara era superior. *Die schöne Müllerin*

(La bella molinera) representa el moment precís d'aquest punt àlgid de la primavera i, al mateix temps, del seu enfonsament en la nit de la mort.

El 1823, Schubert tenia vint-i-sis anys. L'adolescència no li quedava lluny, però el camí que havia recorregut ja era gegantí. Al llarg del seu aprenentatge, el *lied* havia estat el seu camp d'estudi i d'experimentació. Schubert va aprendre l'ofici de músic en les paraules, en la poesia. En aquest aspecte, fou segurament el primer, amb l'excepció, potser, de Monteverdi. Va treballar incansablement tots els gèneres musicals: quartet de corda, sonata per a piano, simfonia, òpera... Schubert creia en una bellesa ideal, i no en volia cap altra. Un cop va

haver dominat aquests gèneres, va callar. Esperava una altra cosa, i sabia perfectament què i fins a quin punt volia esperar. En aquesta vida tan breu, i de la qual ens queda una obra tan abundant, hi va haver, però, llargs moments de silenci i espera. El 1823, semblava que finalment havia arribat el moment: a començament d'any, Schubert va caure malalt. El mes de

"Schubert creia en una bellesa ideal, i no en volia cap altra"

juny, mentre treballava en l'òpera *Fierrabras*, va haver de passar algunes setmanes a l'hospital. De maig a novembre, tant si era al llit de l'hospital com al camp, va treballar en el seu gran cicle de

lieder. Acabava de descobrir els poemes de Wilhelm Müller, segurament gràcies al seu amic Schober, i el seu xiuxiueig límpid i singular l'atreia com al jove moliner el murmuri de l'aigua. Aquest cicle, a diferència de les òperes, el va compondre exclusivament per a ell mateix i per a un cercle molt reduït: en la Viena d'aleshores, i encara menys en qualsevol altre lloc, era impensable poder cantar una obra d'aquestes dimensions en públic. I Julius Stockhausen gairebé va provocar un escàndol quan es va atrevir a fer-ho per primer cop el 1856.

Wilhelm Müller no era vienès. Havia nascut a Dessau tres anys abans que Schubert i aleshores vivia a Berlín. De ben jove, quan encara estudiava filologia i ja era poeta, l'havien convidat als salons de la més alta burgesia, on havia tingut un gran èxit. Somiava amb horitzons llunyans, es va embarcar amb destinació Egipte, però es va aturar a Roma. Més tard, arran del seu amor per Grècia, que il·lumina moltes de les seves obres, va rebre el sobrenom de Müller el Grec. Però el 1821 havia fet imprimir a Dessau els seus *Setanta-set poemes trobats entre els papers d'un trompa ambulante*, que en el fons eren profundament alemanys. Per descomptat, el tema esta-

va inspirat en *La molinara* (La molinera) de Paisiello, que a Müller i els seus amics els agradava tant parodiar. Però el que en un primer moment només havia estat un *Liederspiel*, un entreteniment de saló en què Müller («moliner» en alemany), obligat pel seu nom, feia d'aprenent de moliner, va esdevenir un ampli recull de vint-i-cinc poemes. Tot el cicle es basa en diverses imatges senzilles i bucòliques: el rierol que corre, el molí que gira, el verd que cobreix la terra, les flors que s'obren i es marceixen... Enmig d'aquest quadre idíl·lic però modest, un

"El que en un primer moment només havia estat un entreteniment de saló va esdevenir un ampli recull de vint-i-cinc poemes"

aprenent de moliner estima una jove que no l'estima i que prefereix un caçador. El noi té esperances, però acaba resignant-se i mor. El riu, confident i transmissor del seu amor, esdevé per sempre més la seva tomba i el consol del seu dolor. De fet, és ell qui canta l'últim *lied*, una cançó de bressol tendra i consoladora, sense amargor i

gairebé sense tristesa. La mare es retroba amb el fill estimat. Heinrich Heine, la darrera descoberta poètica de Schubert, era un apassionat de la poesia de Wilhelm Müller. Hi trobava el que el caracteritzava a ell mateix: una simplicitat i una lucidesa quasi brutals, el coratge davant el patiment i, de vegades, el bastió de la ironia. Müller no podia imaginar-se els seus humils poemes declamats i esperava el músic que els cantaria, segurament només acompanyat d'una guitarra. El va conèixer a casa seva, a Berlín, i el va complaure. No sabia que a Viena un altre músic també plorava les llàgrimes del jove moliner i s'endinsava amb ell al rierol.

Al llarg de les seves breus existències, Schubert i Müller no es van arribar a conèixer mai. Però *Die schöne Müllerin* i,

quatre anys més tard, *Winterreise* (Viatge d'hivern) els van unir per sempre. Sense el geni de Schubert, potser avui ja ningú recordaria Müller. Però tal vegada sigui el compositor

"Schubert i Müller no es van arribar a conèixer mai. Però *Die schöne Müllerin* i *Winterreise* els van unir per sempre"

qui deu més al poeta, que el va guiar en les profunditats del llit de patiment, que li va agafar la mà per entrar dins l'aigua glaçada. Un cop ben endins, per fi va poder girar-se i mirar cap amunt. Aleshores, alliberat del pes de la terra, ell mateix convertit en aigua i en riu, Schubert per fi va poder veure

com la lluna sortia, com la broma es dissipava i com apareixia, immensa, la gran nit. Fins a la fi de 1828, va poder escriure incansablement la seva cançó i, amb el cap descobert sota les estrelles, enllestir l'obra esperada.

El viatge d'hivern

*Durant una temporada, Schubert es va mostrar taciturn i semblava que patia. Quan li vaig preguntar què li passava, es va limitar a respondre'm: «Ben aviat ho sabreu i ho entendreu.» Un dia em va dir: «Vine avui a casa de Schober, us cantaré un cicle de lieder sinistres. Tinc curiositat per saber què en penseu. M'han afectat més que altres lieder.» Ens va cantar amb veu commoguda tot el *Winterreise*. L'ambient ombriu d'aquells lieder ens va deixar del tot desconcertats i, finalment, Schober va dir que només n'hi havia un que li hagués agradat: Der Lindenbaum (El til·ler). Schubert respongué simplement: «A mi, aquests lieder m'agraden més que tots els altres, i a vosaltres*

també us acabaran agradant.» Tenia raó: aviat vam quedar entusiasmats per la impressió que transmetien aquells lieder melancòlics que Vogl interpretava a la perfecció. Segurament no hi ha lieder alemanys més bells, però van ser veritablement el seu cant del cigne. A partir d'aquell moment, la salut de Schu-

"L'ambient ombriu d'aquells lieder ens va deixar del tot desconcertats"

bert va empitjorar, encara que el seu estat no suscités una gran inquietud. Molts creien —i potser encara creuen— que Schubert fou un company apàtic, que res no l'afectava, però els que el van conèixer millor saben fins a quin punt aquelles creacions

l'esgotaven i amb quins patiments les gestava. Qui l'hagi sorprès un matí, mentre componia, apassionat i amb els ulls encesos, fins i tot parlant d'una manera diferent, com un somnàmbul, n'oblidarà mai aquella impressió. D'altra banda, com hauria pogut escriure aquells lieder sense que l'agitessin fins al més profund del seu ser! És cert que a la tarda tornava a ser un altre, simplement; era tendre i sensible, però no li agradava gaire mostrar els seus sentiments i preferia tancar-los dins seu... Per a mi, no hi ha dubte que l'estat d'excitació nerviosa en què va compondre els seus lieder més bells, i particularment Viatge d'hivern, va ser una de les causes de la seva mort prematura.

Què més es podria afegir als records tan precisos i commovedors de Josef von Spaun, un dels primers i millors amics de Schubert? Val a dir que en la breu però prolífica existència del compositor, el 1826 havia estat un any de dubtes i de cerca. Treballava en la seva gran *Simfonia en do major*; en el seu *Quartet de corda en sol major* i en uns *lieder* sobre els poemes del *Wilhelm Meister* de Goethe. Les seves candidatures com a *kapellmeister* al Kärntnertortheater i

vice-*kapellmeister* de la Cort no havien prosperat. Viena ignorava els seus plans. Tan sols la Societat d'Amics de la Música es va avenir a socórrer el dissortat i li va donar cent florins.

Totes les amargors acumulades durant aquell any de travessia del desert es van alliberar de cop quan Schubert, el mes de febrer de 1827, va descobrir un cicle de dotze poesies de Wilhelm Müller en el recull *Urania, Taschenbuch auf das Jahr 1823* (Urania, almanac de l'any 1823). El poeta no li era desconegut perquè ja l'havia inspirat en el cicle *Die schöne Müllerin* (La bella molinera). Les històries de la literatura no fan justícia a Müller: tan sols esmenten els seus poemes hel·lenistes, els primers d'aquesta mena a Alemanya, escrits arran de la revolta dels grecs contra els turcs, i influïts per l'exotisme del *Divan* de Goethe i la figura de Byron. En canvi, es considera equivocadament que la seva producció d'inspiració popular, hereva del primer Romanticisme alemany, és convencional. Müller, però, va ser lloat per Heinrich Heine, i el gust de Schu-

"Com Friedrich, Müller no té por dels paisatges més nus i desolats"

bert, malgrat el que se n'hagi pogut dir, era prou fiable. Müller, amb una economia de mitjans que de vegades fins i tot tendia a l'aridesa, va saber concentrar en el seu *Winterreise* tot aquell univers d'amor impossible, de solitud, de vida errant i de llàgrimes.

Com Friedrich, no té por dels paisatges més nus i desolats: tan sols la neu, el camí, el rierol glaçat, el cementiri... Schubert es va posar a treballar ferventment i va compondre els dotze *lieder* en unes quantes setmanes. Amb prou feines havia tingut temps d'acabar-los quan es va assabentar de la mort de Beethoven, que el va deixar trasbalsat. Durant moltes setmanes no va ser capaç de fer res. El seu estat s'anava deteriorant progressivament. Un cop més, va ser *Winterreise* el que el

va fer tornar a asseure's davant la taula i el piano. La tardor de 1827, va descobrir la col·lecció completa dels poemes de Müller i va completar el seu propi cicle.

El que explica Spaun no ens ha de sorprendre. Com *Winterreise* no havia d'espantar fins i tot els seus amics més

"A *Winterreise* tot és fred i llàgrimes, neu i solitud"

propers? En cap cicle de *lieder*, gènere que havia eclosionat arran d'*An die ferne Geliebte* (A l'estimada llunyana), de Beethoven, ningú no s'havia atrevit amb una obra d'una envergadura

dura com aquella (més de setanta minuts de música, quan la més llarga de les sonates per a piano dura quaranta-cinc minuts...) i, sobretot, amb un ambient tan uniformement desesperat. La mateixa *Die schöne Müllerin* no deixa entreveure abismes com aquests. Per començar, es tracta d'un relat, una història d'amor que acaba malament. Hi ha esperances, alegries, sobresalts i llàgrimes. *Lachen und Weinen*, riure i plorar, dues coses que tan sols Schubert era capaç de barrejar d'una manera tan profunda que es confonien. I el cicle *Die schöne Müllerin*, com un *ländler* o un vals, és ple d'aquesta incertesa, una incertesa que no trobem a *Winterreise*, on tot és fred i llàgrimes, neu i solitud. A mesura que avança la història, avança també la fugida cap endavant: el viatger no coneix altra cosa que el seu mal i no intenta fugir-ne. Com els amics de Schubert no s'haurien pogut espantar amb *Gute Nacht* (Bona nit), en què, sota l'aparent invitació a marxar, a partir, no es pot ocultar gaire temps el pas fúnebre? I com no esglaiar-se davant l'explosió de *Wetterfahne* (El penell) que segueix, d'una violència inaudita? Si tan sols *Der Lindenbaum* va agradar a Schober és perquè recorda per un instant el Schubert somiador i eteri, l'inefable paisatgista. Però

aquell Schubert és mort, i això fa que aquestes reminiscències d'una inspiració feliç esdevinguin encara més doloroses. Si sota aquell til·ler, el viatger va tenir mil somnis dolços, ara no hi veu res més que la tomba futura. L'hivern ja no condueix a cap primavera, una primavera que, com per a la Mignon de Goethe, només pot ser un somni i un paradís perdut. Al llarg d'aquest viacrucis, Müller multiplica les imatges simples i eloqüents: les llàgrimes (*Wasserflut*, Inundació) que formen un rierol; el rierol glaçat (*Auf dem Flusse*, Al riu) que, com el cor del viatger, amaga sota la capa de glaç les aigües de la vida. Un matí, els cabells del viatger es cobreixen de gebre (*Der greise Kopf*, El cap blanc) i veu amb joia l'empremta de l'edat al seu cap —promesa d'una mort propera—, però el gebre es fon i el viatger retroba la seva joventut amb horror. Sortint de la ciutat, el segueix una cornella (*Die Krähe*, El corb): només aquest animal que vol alimentar-se del seu cos li ensenyarà el

que és la fidelitat fins a la tomba. El viatger prossegueix el seu camí i troba senyals indicadors (*Der Wegweiser*), però només pot agafar camins desconeguts pels homes. El que rep el nom de fonda (*Das Wirthaus*) és, en realitat, un cementiri. Fins i tot la mort rebutja el viatger: no vol concedir-li un alleujament massa precoç. Tanmateix, l'estranya visió dels sols paral·lels (*Die Nebensonnen*)

"Fins i tot la mort rebutja el viatger: no vol concedir-li un alleujament massa precoç"

anuncia l'altre costat del mirall, però potser és més la bogeria que no pas la mort. Com una estranya conclusió, que deixa en suspens i corglaça, el viatger troba l'espectre llastimós del músic que toca la viola de roda (*Der Leiermann*), i aquesta trobada (Tocaràs la teva viola de roda per acompanyar els meus cants?) és alhora la visió esfereïdora del seu propi destí,

d'un doble sense edat i oblidat per la mort, un últim i cruel recordatori que el camí a recórrer és molt llarg, però també l'inici mateix de l'obra, la trobada entre el poeta i el músic.

Segurament, després de fer aquest terrible viatge fins al final i no tornar-ne, Schubert estava exhaust. De fet, *Winterreise* podria marcar el final de la seva obra com a compositor. L'any 1828 seria l'inici d'una altra cosa, l'inici de la seva obra pòstuma, una quantitat impossible d'obres mestres: els dos Trios, els *Impromptus*, la *Missa en mi bemoll*, el Quintet per a dos violoncels, les tres darreres sonates per a piano i els *lieder* aplegats en la col·lecció *Schwanengesang* (El cant del cigne). Tots, fins i tot si porten la marca de les lluites més terribles, acaben vencent i transcendint-les. Recordem *El jove pastor sobre la*

penya, l'últim *lied* de Schubert, en què la veu, barrejada amb el clarinet, s'endinsa en els abismes més profunds, però en surt per cantar un himne radiant a la primavera. Tots tenen una força, la dels supervivents, la d'aquells que entren en la seva eternitat, molt diferent de l'esgotament

"L'any 1828 seria l'inici d'una altra cosa, l'inici de la seva obra pòstuma, una quantitat impossible d'obres mestres"

en què s'apaga, es dissol *Winterreise*. En el moment de morir, però, Schubert no va mirar enrere cap a aquests prodigis, sinó tan sols, un cop més, cap a *Winterreise*, testimoni fidel d'un pas pel món breu i dolorós.

En les dècades següents hi va haver poques ocasions d'escoltar novament *Winterreise*. Vogl el va interpretar a finals de la dècada del 1830 al saló d'Enderes, gran admirador de Schubert. Però era difícil cantar-lo en un concert en públic. La seva durada, el seu to uniformement i desesperadament fosc, sempre espanten i segurament extenuen. Tan sols se'n

cantaven fragments, sobretot els *lieder* *Der Lindenbaum* o *Die Post* (La diligència), que, fora del seu context i si no s'entén

"El mateix Julius Stockhausen s'acovardia davant *Winterreise*"

bé, és gairebé un cant de postilló. El mateix Julius Stockhausen, el més cèlebre *liedersänger* de la segona meitat

del segle XIX, cantava *Die schöne Müllerin* —i, a Hamburg, el 1861, al piano hi havia Johannes Brahms—, però s'acovardia davant *Winterreise* i es limitava a cantar-ne fragments.

Alguns, però, en la soledat de la seva partitura, havien seguit els passos del viatger en el *Viatge d'hivern*, i començaven a entendre'l. Portaven l'obra dins seu i en silenci, sabent que encara no podien compartir-ne res. Tothom es va sorprendre, a la dècada del 1920, en veure que el jove virtuós Vladimir Horowitz acompanyava de memòria la cantant Zoja Lodaja. Durant els anys trenta, l'interès va créixer.

El disc permetia explorar els territoris més silenciosos de la música: *El clavecí ben temprat*, de Bach, els quartets de Beethoven, els *lieder* de Wolf, i, amb la veu de Gerhard Hüsch, *Müllerin* i *Winterreise*. Però Europa ja trontollava. Per segona vegada en aquell jove segle XX, es lliurava a la massacre, destruint allò que havia edificat laboriosament al llarg dels segles, una determinada idea de l'home i de la seva grandesa.

«Per a què els poetes en temps de penalitats?», preguntava Hölderlin a *Pa i vi*. Quan justament mancaven el pa i el vi, els poetes transmetien alguna esperança en la noblesa de l'home, en l'eternitat de l'ànima. Per a què els poetes i els compositors en temps de guerra? Per a què els cantants i els pianistes? Hi ha una primera resposta senzilla: només ells poden i saben dir allò que tots els homes viuen. En les tenebres que tots travessen, només ells troben encara els mots i anome-

nen la realitat. Si no es podien dir les coses, si no es tenia el dret de reconèixer la pròpia inquietud, era important poder expressar-les a través de la poesia i la música.

Abans de la guerra, un jove cantant alemany havia interpretat Wotan, el déu de la Germània exultant, quan encara no tenia ni trenta anys: Hans Hotter. La guerra el va portar per un altre camí, el del glaç i la fam. El novembre del 1942, va enregistrar *Winterreise* per a la ràdio. A *Gute Nacht*, un gran pòrtic d'entrada al desert blanc, el bon gegant no amagava res del que representa el dolor dels adeus, del que representa partir

"Davant l'aparell de ràdio, reclosos en la seva soledat, molts van interioritzar finalment aquella obra mestra tan obscura i visionària"

en plena nit, i la veu immensa, aclaparada per la compassió, alhora consolava i gairebé bressava. La ràdio portava a les llars una música que no necessita el concert, la presència física dels intèrprets, per emocionar o, fins i tot, per fer tremolar. Davant l'aparell de

ràdio, reclosos en la seva soledat, molts van interioritzar finalment aquella obra mestra tan obscura i visionària. A la seva habitació d'hotel, camí de l'exili, Bertolt Brecht també encenia la ràdio i s'assabentava de les darreres victòries del seu enemic, però si hagués girat una mica el botó, hauria pogut sentir la mateixa Alemanya cantar i suportar la derrota, que, en realitat, era la derrota del món sencer, la derrota de l'humanisme enfront d'una humanitat irreconeixible.

El miracle va ser que, a l'altra banda, entre els enemics d'aquella Alemanya, altres alemanys cantaven els mateixos cants. Fugint del nazisme, molts havien marxat d'Europa i havien posat rumb a Amèrica. Però en temps de guerra no hi ha exili feliç i, sabent com es patia al seu país, la nostàl-

gia els tenallava com mai. S'havien salvat dels últims perills, certament, però la misèria els perseguia i eren conscients que no eren altra cosa que refugiats. Al mateix temps que Hans Hotter, en sòl americà, Lotte Lehmann també cantava el *Viatge d'hivern*, i hi feia xiular el vent glaçat del seu dolor rebel però també el buf ardent de la nostàlgia. Com no hauria pogut veure, en el mateix *lied Gute Nacht*, el reflex fidel del camí que l'havia portat tan lluny del seu país natal i l'havia convertit per sempre en estrangera, en *fremd*? «*Nun ist die Welt so trübe*», diu la primera estrofa. El món és ara tan fosc.

Els mesos passaven i la guerra seguia escampant les seves tenebres. Viena, la ciutat de Mozart, Beethoven, Schubert i Brahms, va ser bombardejada. La Staatsoper, orgull de la ciutat, no va sobreviure a les bombes. Tan sols se'n van salvar els foyers, amb els frescos de Moritz von Schwind, el jove pintor que tant agradava a Schubert. Berlín va patir encara

més. La catedral es va esfondrar; els museus van quedar destruïts, i també les meravelloses estàtues de l'Antiguitat. Quan tot estava perdut, Peter Anders imprimia al seu *Gute Nacht* una ràbia i un odi que no s'imaginaven en els sentiments

"El temps de Schubert finalment havia arribat i des d'aleshores no ha deixat de fer-nos sentir la seva veu"

de Schubert, però que aquells temps li van fer trobar. Com no s'havia d'odiar aquells que havien fet fora les persones de les seves llars, que havien destruït el sostre sota el qual vivien, que els havien convertit ja no en viatgers, sinó en vagabunds? Podien deixar-se perseguir sempre sense protestar? *Gute Nacht*. Sí, bona nit... El temps de Schubert finalment havia arribat i des d'aleshores no ha deixat de fer-nos sentir la seva veu.

El cant del cigne

Tot just divuit mesos separen la mort de Ludwig van Beethoven de la de Franz Schubert. El primer tenia cinquanta-sis anys; el segon, trenta-un. Schubert es va assabentar de la mort del seu «germà gran» —més aviat, del seu déu— quan acabava de compondre el primer quadern de *Winterreise*, l'obra que, segons el seu entorn més proper, va fer que perdés la vida prematurament. La mort de Beethoven, tot i esperada, el va deixar completament abatut. Però va ser precisament *Winterreise* el que el va fer tornar a la feina, quan va descobrir la continuació dels poemes de Wilhelm Müller. Segurament, alguna cosa es va acabar en la vida de Schubert al final d'aquest viatge de neu i de gel. Un esgotament de la força vital, tot i que no de la força creativa. Al llarg de 1828 Schubert va compondre tant com va poder. Quan va morir, el seu germà Ferdinand i l'editor Haslinger van recopilar catorze *lieder*, que van editar amb el títol d'*El cant del cigne*: set a partir de poemes de Rellstab, sis basats en poemes de Heinrich Heine i un a partir d'un poema de Johann Gabriel Seidl¹. Un cicle de cap manera comparable amb els anteriors, que mostra la riquesa extraordinària i sorprenentment diversa de la darrera etapa creativa del compositor.

Beethoven havia passat els darrers anys de vida aïllat del món. Fins i tot havia abandonat el piano i vivia només en l'espai sonor, alhora dens i abstracte, dels seus últims quartets de corda. Un jove poeta, Ludwig Rellstab (1799-1860), li havia fet arribar alguns dels seus textos. Beethoven havia assenyalat sobre el manuscrit els que més li agradaven, però ja era massa tard. La llegenda diu que, quan va morir, van lliurar el manuscrit a Schubert. Un regal agredolç: les que no

van poder ser les darreres paraules del primer van esdevenir les últimes cançons del segon. Els set *lieder* a partir dels poemes de Rellstab no formen un conjunt temàtic, i encara menys musical. A tocar de la mort, no tots estan marcats pel dolor i el dol —ben al contrari. En canvi, tots despleguen un

"La llegenda diu que, quan Beethoven va morir, van lliurar el manuscrit a Schubert"

gran lirisme, una extensió de vegades espectacular de la línia vocal; *El vaixell fantasma*, *Tannhäuser* i *Lohengrin* van arribar uns anys més tard. Amb la seva evocació al piano d'un rierol cristal·lí, *Liebesbotschaft* (Missatge d'amor), que sovint es canta en primer lloc, recorda, per la seva frescor i les seves inquietuds juvenils, les primeres pàgines de *Die schöne Müllerin*. *Frühlingssehnsucht* (Nostàlgia de la primavera) està totalment imbuït d'una passió ardent: el cor insaciable, a través dels laments i les llàgrimes, espera l'explosió de la primavera que sap que duu a dins. El cèlebre *Ständchen* (Serenata) és un nocturn sense espectre, una invitació a l'amor sensual i impacient. A banda de l'enèrgic *Abschied* (Comiat), les altres pàgines són més estranyes.

Kriegers Ahnung (Presentiment del guerrer) evoca Rilke, *La cançó de l'amor i de la mort del corneta Cristòfol Rilke*: al bell mig del camp de batalla, entre el son dels soldats, profund com la mort, un home plora el seu amor llunyà. Aquesta nit serà segurament la darrera.

"*Liebesbotschaft* recorda les primeres pàgines de *Die schöne Müllerin*"

Aufenthalt (Estada) és un paisatge turmentat, molt proper a les evocacions desesperades de Caspar David Friedrich: la roca solitària, el torrent salvatge, el vent entre els arbres... tot

expressa l'angoixa inextingible de l'ànima. Els paisatges i els estats d'ànim es confonen. *In der Ferne* (En la distància) recordeu una lletania. L'ús obsessiu dels participis presents, amb la seva sonora terminació en -enden, i la longitud dels versos,

"Aufenthalt és un paisatge turmentat, molt proper a les evocacions desesperades de Caspar David Friedrich"

que es desfan en la part més greu de la veu, fan que el *lied* sembli una marxa fúnebre opriment i dolorosa.

Schubert havia descobert els poemes de Heinrich Heine en una vetllada literària entre amics. El jove poeta

originari d'Hamburg havia nascut el mateix any que ell (1797) i la publicació de *Buch der Lieder* (Llibre de les cançons) el 1827 havia confirmat la seva fama incipient. Abans que Schumann, Schubert devia quedar esbalaït per la foscor i la crueltat, la desesperació sense condescendència dels poemes de Heine. Una ànima que li parlava de ben a prop. En un descobriment inesperat, i abans d'una mort que sabia propera, Schubert va tenir temps de musicar sis dels poemes de Heine. *Das Fischer-*

mädchen (La donzella pescadora) és l'únic *lied* amable de tot el conjunt. Tots els altres porten les cicatrius dels dolors més profunds i d'una bogeria imminent. Al piano, l'evocació d'Atles és esglaiadora: l'home carrega a l'esquena un món de patiment massa pesat per a ell"

"Al piano, l'evocació d'Atles és esglaiadora: l'home carrega a l'esquena un món de patiment massa pesat per a ell"

«Carrego un pes insuportable i el cor se'm trenca dins del pit.» De fet, a la repetició final dels dos primers versos, la veu està a punt de trencar-se quan arriba a la paraula «*Schmerzen*». En línia amb les parau-

les de Heine, Schubert, per primera i única vegada en els seus *lieder*, fa esclatar una violència nua, un crit de ràbia completament diferent del patiment silenciós de *Winterreise. Ihr Bild* (La seva imatge) traspua una estranyesa digna d'Edgar Allan Poe: sota la mirada de l'amant abandonat, el retrat de l'estimada comença a cobrar vida, a somriure misteriosament. El piano segueix pas a pas la veu en la seva dolça al·lucinació abans que el cruel despertament, l'adeu, no la faci bocins. *Am Meer* (A la vora del mar) també evoca un amor perdut. A la vora d'un ombrívol paisatge de platja, al capvespre, l'amant es nodreix de les llàgrimes de la jove, llàgrimes que el cremaran per sempre més. Aquí la melodia no és més

"Schubert, per primera i única vegada en els seus *lieder*, fa esclatar una violència nua"

que una declamació punyent. De la mateixa manera, *Die Stadt* (La ciutat) només presenta un paisatge estripat, esquinçat per la broma i per rajos de sol esca-

dussers. Des de la barca, el poeta veu la ciutat com si fos un miratge. Ara s'allunya de la costa, una força irresistible se l'endú lluny, ben lluny del que ha estimat. Ja no hi ha terra, només la fúnebre cançó de bressol de les onades. El piano retruny sordament, aigua morta i enganyosa, que amenaça en silenci i ho acaba engolint tot. Després ve *Doppelgänger* (El doble), el doble que segueix les teves passes, que Schubert coneix des de sempre però que només el poeta té el privilegi de poder anomenar. Per darrer cop, en un silenci que res no sembla poder trencar, l'home torna als paisatges del seu amor perdut. Sota les finestres de la casa deserta, veu un home aclaparat pel patiment i, a la pàl·lida llum de la lluna, reconeix la seva pròpia imatge, el seu doble aterridor. La veu esparve-

rada, al·lucinada, es trenca en un crit de terror. I novament, i segurament per molt de temps, un silenci de mort.

Die Taubenpost (Correu de coloms) podria ser el darrer *lied* de Schubert. En tot cas, mereixeria ser-ho, atès que la seva gràcia trista, la seva melancolia sense fons, alhora plena de dolçor, ens remet a l'essència mateixa de Schubert. Aquest colom missatger, que podria complaure's de dur algun missatge d'amor, és, de fet, tal com descobreix la darrera estrofa, el símbol de la «Sehnsucht» (nostàlgia), aquesta aspiració alhora feliç i funesta que caracteritza Schubert des de la seva primera obra.

Traducció d'Ana Peris i Maria Rovira per a Manners Traduccions SL

---

1 La tradició encara considera sovint *Die Taubenpost* part de *Schwanengesang*, però amb el temps els musicòlegs van desvincular aquest *lied* del cicle i li van donar el seu propi número de catàleg, el D. 965A.

La Schubertiada agraeix a Christophe Ghristi i Harmonia Mundi la cessió d'aquest textos.

Schubertiada
Castelló d'Empúries

Matthias Coerne, baríton Juan de la Rubia, orgue María Dueñas, violí

Obres de Bach i Brahms

Dijous 12 d'agost,
20:00 h

-
- 40' **JOHANN SEBASTIAN BACH** (1685 — 1750)
- *Lobt Gott, ihr Christen, allzugleich, BWV. 609** (1713)
Passió segons Sant Mateu, BWV. 244 (1727)
n. 51 Ària: Gebt mir meinen Jesum wieder
- *Puer natus in Bethlehem, BWV. 603** (1713)
Cantata BWV. 32, „Liebster Jesu, Mein Verlangen“ (1726)
n. 3 Ària: Hier, in meines Vaters Stätte
- Sonata per a violí i orgue en do menor, BWV. 1017** (1717-1723)
I. Siciliano. Largo
III. Adagio
- *Jesu, meine Freude, BWV. 610** (1713)
Cantata BWV. 59, „Wer mich liebet, der wird mein Wort halten“
(1724)
n. 4 Ària: Die Welt mit allen Königreichen
- *Alle Menschen müssen sterben, BWV. 643** (1714)
Cantata BWV. 117, „Sei Lob und Ehr dem höchsten Gut“
(1728—31)
n. 6 Ària: Wenn Trost und Hülf' ermangeln muß
- Cantata BWV. 158, „Der Friede sei mit dir“** (1735)
n. 1 Recitativ: Der Friede sei mit dir
n. 2 Ària: Welt ade, ich bin dein müde
- 21' **JOHANNES BRAHMS** (1833 — 1897)
- *Elf Choralvorspiele, op. 122** (1896)
n. 3 O Welt, ich muss dich lassen
- Vier ernste Gesänge, op. 121** (1896)
(arranjament per a veu i orgue)
Denn es gehet dem Menschen
Ich wandte mich, und sahe an alle
O Tod, wie bitter bist du
Wenn ich mit Menschen- und mit Engelzungen redete

*orgue sol

— Aquest programa
s'interpretarà sense
pausa —

Matthias Goerne, baríton

Matthias Goerne és convidat regularment als festivals i auditoris més importants del món, com el Wigmore Hall de Londres o el Carnegie Hall de Nova York. En la seva important carrera com a intèrpret de lied l'han acompanyat pianistes com Pierre-Laurent Aimard, Leif Ove Andsnes, Alfred Brendel, Christoph Eschenbach, Elisabeth Leonskaja o Alexander Schmalcz. Des que va debutar com a cantant d'òpera al Festival de Salzburg el 1997 com a Papageno (*La flauta màgica*), ha estat convidat per actuar a la ROH de Londres, el Teatro Real de Madrid, la Semperoper de Dresden o la Metropolitan Opera House de Nova York. Ha interpretat entre d'altres els papers wagnerians de Wolfram (*Tannhäuser*) i Kurwenal (*Tristan und Isolde*) i els protagonistes de *Lear* d'Aribert Reimann o *Wozzeck* d'Alban Berg.

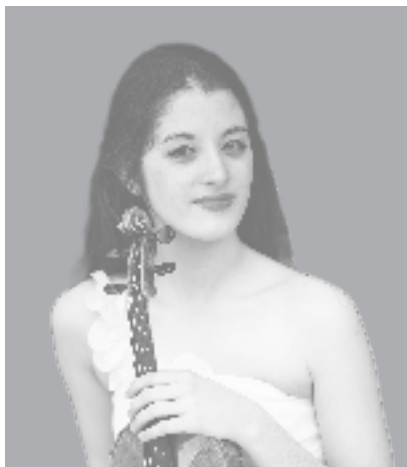
Aquest és el 34è concert de Matthias Goerne a la Schubertiada, després del seu debut l'any 1994.

Juan de la Rubia, orgue

Nascut a La Vall d'Uixó (Castelló), ha actuat en els principals escenaris d'Europa, a més d'Amèrica Llatina i Àsia, amb gran reconeixement tant per part del públic com de la crítica. En els darrers anys ha actuat en sales de concerts com l'Auditorio Nacional de Madrid, el Palau de la Música Catalana, la Konzerthaus de Berlín, la Gewandhaus de Leipzig, la catedral de Colònia i el teatre Mariinsky de Sant Petersburg. Actualment és organista de la Basílica de la Sagrada Família. El seu repertori abasta obres des de la música antiga fins a la contemporània i destaca principalment en quatre àmbits: la música de teclat del Renaixement i el Barroc espanyol, les grans obres del Romanticisme, les improvisacions i les interpretacions de Bach, les obres completes per a orgue del qual van ser programades per l'Auditorio Nacional i el Bachcelona (Festival Bach de Barcelona).

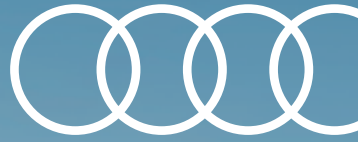
Aquest és el segon concert de Juan de la Rubia a la Schubertíada, després del seu debut l'any 2018.

María Dueñas, violí

Nascuda el 2002, María va començar la seva educació musical als cinc anys i es va donar a conèixer en guanyar el primer premi en el Concurs Internacional Mozart en Zhuhai, la Xina, el 2017, i el Concurs Internacional de Violí de Vladimir Spivakov, a Rússia el 2018. Enguany ha guanyat el primer premi en el concurs Getting to Carnegie. Malgrat la seva joventut, la seva activitat concertista l'ha duta a les millors sales de concerts d'Europa, incloent-hi el debut als quinze anys a la Sala Daurada del Musikverein de Viena. El seu pas per l'Elbphilharmonie d'Hamburg va donar lloc a la publicació del CD "So klingt die Zukunft". María Dueñas toca un violí Niccolò Gagliano del Deutsche Stiftung Musikleben, així com el Guarneri del Gesù Muntz 1736, generosament cedit per la Nippon Music Foundation.

Debuta a la Schubertiada.

Hi ha visions que ho canvien tot.

Nou Audi Q4 e-tron.
100% elèctric.

Autopodium

Ctra. Santa Coloma de Farners, 59
17005 Girona
Tel. 972 40 63 00 / 972 24 12 11

Ctra. Roses, 4
17600 Figueres
Tel. 972 67 12 11

Ctra. Sant Joan de les Abadesses, 86
17800 Olot
Tel. 972 26 42 08

Ctra. de Blanes, 100
17310 Lloret de Mar
Tel. 972 36 54 74

Nou Audi Q4 e-tron: consum elèctric combinat*: 20-17 kWh/100 km (WLTP); emissions de CO₂ combinades*: 0 g/km.

*Dades sobre el consum elèctric i les emissions de CO₂ per trams en funció de l'equipament del vehicle.

Obres de Bach i Brahms

JOHANN SEBASTIAN BACH

(1685 — 1750)

Christian Friedrich Henrici, *Picander* (1700 — 1764)

Gebt mir meinen Jesum wieder Torneu-me a donar el meu Jesús

**Gebt mir meinem Jesum wieder!
Seht, das Geld, den Mörderlohn,
Wirft euch der verlorne Sohn
zu den Füßen nieder.**

Torneu-me a donar el meu Jesús!
Mireu, els diners, recompensa a l'assassinat,
llenceu-los als peus
del Fill perdut.

Georg Christian Lehms (1684 — 1717)

Hier, in meines Vaters Stätte

**Hier, in meines Vaters Stätte,
Findt mich ein betrübter Geist.
Da kannst du mich sicher finden
Und dein Herz mit mir verbinden,
Weil dies meine Wohnung heißt.**

Aquí, en els paratges del meu Pare

Aquí, en els paratges del meu Pare,
troba'm un esperit afligit.
Segur que m'hi pots trobar
i lligar el teu cor amb mi
perquè aquest és el meu estatge.

Erdmann Neumeister (1671 — 1756)

Die Welt mit allen Königreichen

Die Welt mit allen Königreichen,
Die Welt mit aller Herrlichkeit
Kann dieser Herrlichkeit nicht gleichen,
Womit uns unser Gott erfreut:
Dass er in unsern Herzen thronet
Und wie in einem Himmel wohnet.
Ach Gott, wie selig sind wir doch,
Wie selig werden wir erst noch,
Wenn wir nach dieser Zeit der Erden
Bei dir im Himmel wohnen werden.

Jakob Schütz (1640 — 1690)

Wenn Trost und Hülff ermangeln muß

Wenn Trost und Hülff ermangeln muss,
Die alle Welt erzeiget,
So kommt, so hilft der Überfluss,
Der Schöpfer selbst, und neiget
Die Vateraugen denen zu,
Die sonst nirgend finden Ruh.
Gebt unserm Gott die Ehre!

El cel amb tots els seus reialmes

El cel amb tots els seus reialmes,
el cel amb tot el seu esplendor
no pot igualar aquest esplendor,
amb el que Déu ens alegra:
Perquè Ell regna en el nostre cor
i viu com en un cel.
Ai Déu, què benaventurats som.
i què benaventurats serem
quan després d'aquest temps a la terra
viurem a casa teva al cel.

Quan ens falti consol i l'ajut

Quan ens falti el consol i l'ajut
que mostra a tot el món,
oh vine, ajudi l'abundor
el propi Creador, i que es girin
els ulls del Pare cap a aquells
que en cap altre lloc troben la pau.
Honoreu el vostre Déu!

Anònim

Der Friede sei mit dir

Der Friede sei mit dir,
Du ängstliches Gewissen!
Dein Mittler stehet hier,
Der hat dein Schuldenbuch
Und des Gesetzes Fluch
Verglichen und zerrissen.
Der Friede sei mit dir,
Der Fürste dieser Welt,
Der deiner Seele nachgestellt,
Ist durch des Lammes Blut bezwungen
und gefällt.
Mein Herz, was bist du so betrübt,
Da dich doch Gott durch Christum liebt?
Er selber spricht zu mir:
Der Friede sei mit dir!

Anònim

Welt, ade, ich bin dein müde

Welt, ade, ich bin dein müde,
Salems Hütten stehn mir an,
Wo ich Gott in Ruh und Friede
Ewig selig schauen kann.
Da bleib ich, da hab ich
Vergnügen zu wohnen,
Da prang ich gezieret
mit himmlischen Kronen.

La pau sigui amb tu

La pau sigui amb tu,
inquieta consciència!
El teu mediador és aquí,
i té el llibre dels teus pecats
i la maledicció de la llei
avinguts i esquinçats.
La pau sigui amb tu,
el Príncep d'aquest món.
que està darrere la teva ànima,
ha vençut a través de la sang
de l'anyell.
Cor meu, per què estàs tan afligit,
quan Déu t'estima a través de Crist?
Ell mateix em diu:
La pau sigui amb tu!

Adéu, món, estic cansat de tu

Adéu, món, estic cansat de tu,
m'escauen les cabanes de Salem,
on puc contemplar Déu eternament
benaurat, en quietud i pau.
Em quedaré allà, allà trobo
plaer per viure,
allà llueixo ornat
amb la corona celestial.

JOHANNES BRAHMS

(1833 — 1897)

Vier ernste Gesänge

Eclesiastès 3: 19–22

Denn es gehet dem Menschen

Denn es gehet dem Menschen wie dem Vieh,
wie dies stirbt, so stirbt er auch;
und haben alle einerlei Odem;
und der Mensch hat nichts mehr denn das Vieh:
denn es ist alles eitel.

Es fährt alles an einen Ort;
es ist alles von Staub gemacht,
und wird wieder zu Staub.

Wer weiß, ob der Geist des Menschen
aufwärts fahre,
und der Odem des Viehes
unterwärts unter die Erde fahre?

Darum sahe ich, daß nichts bessers ist,
denn daß der Mensch fröhlich sei in seiner Arbeit;
denn das ist sein Teil.
Denn wer will ihn dahin bringen,
daß er sehe, was nach ihm geschehen wird?

Quatre cançons serioses

Perquè els passa als homes

Perquè els passa als homes com als bous,
tal com aquests moren, també moren aquells;
i tots tenim un mateix alè;
i l'home no té res de més que el bou:
car tot és vanitat.

Tot va a un mateix indret;
tot està fet de pols
i tornarà a la pols.

Qui sap si l'esperit de l'home
s'eleva cap amunt,
i l'alè del bou
baixa a sota terra?

Per això he vist que no hi ha res millor
per a l'home que alegrar-se amb el seu treball;
car aquesta és la seva part.
Perquè qui el portarà després
a veure el que succeirà després d'ell?

Eclesiastès 4: 1-3

Ich wandte mich, und sahe an alle

Ich wandte mich, und sahe an alle,
die Unrecht leiden unter der Sonne;
und siehe, da waren Tränen derer,
die Unrecht litten

und hatten keinen Tröster;
und die ihnen Unrecht taten,
waren zu mächtig,
daß sie keinen Tröster haben konnten.

Da lobte ich die Toten,
die schon gestorben waren,
mehr als die Lebendigen,
die noch das Leben hatten;

Und der noch nicht ist,
ist besser als alle beide,
und des Bösen nicht inne wird,
das unter der Sonne geschieht.

Eclesiàstic 41: 1-2

O Tod, wie bitter bist du

O Tod, wie bitter bist du,
wenn an dich gedenket ein Mensch,
der gute Tage und genug hat
und ohne Sorge lebet;
und dem es wohl geht in allen Dingen
und noch wohl essen mag!

O Tod, wie wohl tust du
dem Dürftigen,
der da schwach und alt ist,
der in allen Sorgen steckt,
und nichts Bessers zu hoffen,
noch zu erwarten hat!

Em vaig girar i vaig mirar a tots

Em vaig girar i vaig mirar a tots
els que pateixen d'injustícia sota el sol;
i mireu, hi havia llàgrimes, les d'aquells
que pateixen d'injustícia

sense que ningú els consoli,
i els que els fan la injustícia
són massa poderosos,
per a poder tenir qui els consoli.

I vaig lloar els morts,
els que ja havien expirat,
més que els vivents,
que encara tenien vida;

i el que encara no ha nascut,
és millor que els altres dos,
perquè no el posseeix el mal
que regna sota el sol.

Oh mort, que n'ets d'amargant

Oh mort, que n'ets d'amargant
quan pensa en tu un home
que ha tingut molts bons dies
i ha viscut sense destrets!
I al qual tot li va bé
i encara pot fruit del menjar!

Oh mort, que n'ets de dolça
per al necessitat,
que és vell i xacrós,
que està ple de destrets,
i no espera res millor
ni ho pot esperar.

Primera epístola als corintis 13: 1-3, 12-13

Wenn ich mit Menschen- und mit Engelzungen redete

Wenn ich mit Menschen-
und mit Engelzungen redete
und hätte der Liebe nicht,
so wär ich ein tönend Erz,
oder eine klingende Schelle.

Und wenn ich weissagen könnte
und wüßte alle Geheimnisse
und alle Erkenntnis,
und hätte allen Glauben, also,
daß ich Berge versetzte,
und hätte der Liebe nicht,
so wäre ich nichts.

Und wenn ich alle meine Habe
den Armen gäbe,
und ließe meinen Leib brennen,
und hätte der Liebe nicht,
so wäre mirs nichts nütze.

Wir sehen jetzt durch einen Spiegel
in einem dunkeln Worte,
dann aber von Angesicht zu Angesichte.
Jetzt erkenne ichs stückweise,
dann aber werd ichs erkennen,
gleich wie ich erkennt bin.

Nun aber bleibet Glaube, Hoffnung, Liebe,
diese drei;
aber die Liebe ist
die größte unter ihnen.

Si jo parlés llengües humanes i angèliques

Si jo parlés llengües humanes
i angèliques,
i no tingués amor,
seria com un metall que ressona
o uns cimbals que retrunyen.

I si jo arribés a ésser molt savi
i sabés tots els secrets
i totes les ciències
i tingués tota la fe
que mou les muntanyes,
i no tingués amor,
no seria res.

I si donés als pobres
tots els meus bens,
i deixés cremar el meu cos
i no tingués amor,
de res em serviria.

Ara veiem a través d'un mirall
unes paraules obscures,
però llavors ens veurem cara a cara.
Ara ho sé en part,
però llavors sabré
tal com sóc conegut.

Ara em queden la fe, l'esperança i l'amor, totes
tres:
però l'amor és
el més gran entre elles.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertiada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

Schubertiada
Vilabertran

Andrè Schuen, baríton
Daniel Heide, piano
Franz Schubert | Winterreise

Divendres 13 d'agost,
21:00 h

72' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)
Winterreise, D. 911 (1827)

Gute Nacht
Die Wetterfahne
Gefrorene Tränen
Erstarrung
Der Lindenbaum
Wasserflut
Auf dem Flusse
Rückblick
Irrlicht
Rast
Frühlingstraum
Einsamkeit
Die Post
Der greise Kopf
Die Krähe
Letzte Hoffnung
Im Dorfe
Der stürmische Morgen
Täuschung
Der Wegweiser
Das Wirtshaus
Mut!
Die Nebensonnen
Der Leiermann

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

André Schuen, baríton

Originari del Tirol del Sud (Itàlia), va créixer parlant tres llengües (ladí, italià i alemany), una versatilitat que es reflecteix en el seu repertori. Tot i que va començar estudiant violoncel, va estudiar posteriorment cant al Mozarteum de Salzburg amb Horiana Branisteanu i Wolfgang Holzmair, graduant-se el 2010. Des de llavors fins el 2014 va formar part de l'Òpera de Graz. Amb el seu company de lied Daniel Heide, se'l pot escoltar en auditoris com el Wigmore Hall de Londres, la Schubertiade, la Schubertiada Vilabertran, la Heidelberger Frühling, el Festival de Lieder d'Oxford, el Prinzregententheater de Munic, el Concertgebouw d'Amsterdam o el Konzerthaus de Viena. Els seus papers d'òpera inclouen Guglielmo (*Cosí fan tutte*), Figaro i el Comte d'Almaviva (*Les noces de Figaro*), *Don Giovanni* o *Ievgueni Oneguïn*.

Aquest és el cinquè concert d'André Schuen a la Schubertiada després del seu debut l'any 2018.

Daniel Heide, piano

És un dels pianistes acompanyants i de cambra més sol·licitats de la seva generació, que ofereix concerts per tota Europa i Àsia des de la seva graduació a la Hochschule für Musik “Franz Liszt” de Weimar. Entre els seus cantants habituals hi ha Andrè Schuen, Christoph Prégardien o Roman Trekel; ha tocat també amb Marie Seidler, Hanno Müller-Brachmann, Luca Pisaroni, Ruth Ziesak o Christian Immler. En el terreny de la música de cambra ha fet concerts amb solistes com Tabea Zimmermann, Antje Weithaas, Wolfgang Emanuel Schmidt, Jens Peter Maintz, Friedemann Eichhorn, Barbara Buntrock, Julian Steckel o Konstanze von Gutzeit. El seu CD “Poèmes” amb la mezzosoprano Stella Doufexis, amb cançons de Claude Debussy, va rebre el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2013 i el CD amb Andrè Schuen, amb lieder de Robert Schumann, Hugo Wolf i Frank Martin, el premi ECHO Klassik 2016 com a jove artista de l'any.

Aquest és el vuitè concert de Daniel Heide a la Schubertíada, després del seu debut l'any 2018.

Franz Schubert

Winterreise

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Wilhelm Müller (1794 — 1827)

Winterreise

Gute Nacht

Fremd bin ich eingezogen,
Fremd zieh' ich wieder aus.
Der Mai war mir gewogen
Mit manchem Blumenstrauß.
Das Mädchen sprach von Liebe,
Die Mutter gar von Eh' -
Nun ist die Welt so trübe,
Der Weg gehüllt in Schnee.

Ich kann zu meiner Reisen
Nicht wählen mit der Zeit:
Muß selbst den Weg mir weisen
In dieser Dunkelheit.
Es zieht ein Mondschatten
Als mein Gefährte mit,
Und auf den weißen Matten
Such' ich des Wildes Tritt.

Was soll ich länger weilen,
Daß man mich trieb' hinaus?
Laß irre Hunde heulen
Vor ihres Herren Haus!
Die Liebe liebt das Wandern,
Gott hat sie so gemacht -
Von einem zu dem andern -
Fein Liebchen, gute Nacht.

Will dich im Traum nicht stören,
Wär' Schad' um deine Ruh',
Sollst meinen Tritt nicht hören -
Sacht, sacht die Türe zu!
Schreib' im Vorübergehen
An's Tor dir gute Nacht,
Damit du mögest sehen,
An dich hab' ich gedacht.

Bona nit

Jo, foraster arribava
i foraster me'n vaig.
El maig em beneïa
amb mil ramells gemats.
D'amor parlà la noia,
la mare, de casar;
el món és ara ombrívol,
i el meu camí, nevat.

No puc de la partença
ni menys triar el moment:
em cal trobar la via
endins de tal foscor.
L'ombra que em fa la lluna
és l'únic company meu,
i pels blancs prats segueixo
el pas dels cabirols.

¿Per què esperar a fugir-ne,
que em puguin bandejar?
Que lladrin tots els gossos
davant els seus portals.
L'amor molt més s'estima
—Déu l'ha creat així—,
anar d'un lloc a l'altre;
bonica, bona nit.

No torbaré el teu somni,
no et vull trencar el repòs.
No em sentiràs els passos,
ja tanco suaument!
Tot traspasant el barri,
t'hi escric un "Bona nit",
per tal que puguis veure
com he pensat en tu.

Die Wetterfahne

Der Wind spielt mit der Wetterfahne
Auf meines schönen Liebchens Haus.
Da dacht' ich schon in meinem Wahne,
Sie piff' den armen Flüchtling aus.

Er hätt' es eher bemerken sollen,
Des Hauses aufgestecktes Schild,
So hätt' er nimmer suchen wollen
Im Haus ein treues Frauenbild.

Der Wind spielt drinnen mit den Herzen,
Wie auf dem Dach, nur nicht so laut.
Was fragen sie nach meinen Schmerzen?
Ihr Kind ist eine reiche Braut.

Gefrorne Tränen

Gefrorne Tropfen fallen
Von meinen Wangen ab:
Ob es mir denn entgangen,
Daß ich geweinet hab'?

Ei Tränen, meine Tränen,
Und seid ihr gar so lau,
Daß ihr erstarrt zu Eise,
Wie kühler Morgentau?

Und dringt doch aus der Quelle
Der Brust so glühend heiß,
Als wolltet ihr zerschmelzen
Des ganzen Winters Eis.

El penell

El vent amb el penell s'esplaia
a casa de la meva amor,
i jo, en el meu deliri, penso
que xiula al pobre fugitiu.

Abans l'hauria hagut d'entendre,
ell, aquest signe al seu casal!
No hauria així cregut trobar-hi
cap dona de semblant fidel.

El vent juga amb els cors, a dintre,
com al teulat, però amb menys crit.
A ells, què els fan les meves penes?
La filla és un molt bon partit.

Llàgrimes glaçades

Les llàgrimes glaçades
em van galtes avall:
¿pot ser, sense adonar-me'n,
que hagi plorat del cert?

Llàgrimes meves, llàgrimes,
¿tan tèbies sou, així,
que esdeveniu glaçades
com al matí el rou fresc?

I amb tot, brolleu calentes
del bullidor del cor
com si volguéssiu fondre
el glaç de tot l'hivern!

Erstarrung

Ich such' im Schnee vergebens
Nach ihrer Tritte Spur,
Wo sie an meinem Arme
Durchstrich die grüne Flur.

Ich will den Boden küssen,
Durchdringen Eis und Schnee
Mit meinen heißen Tränen,
Bis ich die Erde seh'.

Wo find' ich eine Blüte,
Wo find' ich grünes Gras?
Die Blumen sind erstorben,
Der Rasen sieht so blaß.

Soll denn kein Angedenken
Ich nehmen mit von hier?
Wenn meine Schmerzen schweigen,
Wer sagt mir dann von ihr?

Mein Herz ist wie erstorben,
Kalt starrt ihr Bild darin:
Schmilzt je das Herz mir wieder,
Fließt auch ihr Bild dahin.

Enravenament

En va a la neu hi busco
les traces del seu pas,
quan de bracet anava
amb mi pels prats gemats.

Jo vull besar la terra,
obrir la neu i el glaç
amb els meus plors fogosos,
per veure el terror viu.

¿On trobaré herba verda,
on trobaré una flor?
Les flors són totes mortes,
l'herbei s'ha mustigat.

¿D'aquí no haig d'endur-me'n
ni el més petit record?
¿Qui em parlarà, doncs, d'ella
quan callin els meus dols?

Dins el meu cor sens vida
hi ha el seu retrat, glaçat;
si mai el cor ve a fondre's,
també ho farà el retrat.

Der Lindenbaum

Am Brunnen vor dem Tore,
Da steht ein Lindenbaum;
Ich träumt' in seinem Schatten
So manchen süßen Traum.

Ich schnitt in seine Rinde
So manches liebe Wort;
Es zog in Freud' und Leide
Zu ihm mich immer fort.

Ich mußt' auch heute wandern
Vorbei in tiefer Nacht,
Da hab' ich noch im Dunkel
Die Augen zugemacht.

Und seine Zweige rauschten,
Als riefen sie mir zu:
Komm her zu mir, Geselle,
Hier findest du deine Ruh'!

Die kalten Winde bliesen
Mir grad' in's Angesicht,
Der Hut flog mir vom Kopfe,
Ich wendete mich nicht.

Nun bin ich manche Stunde
Entfernt von jenem Ort,
Und immer hör' ich's rauschen:
Du fändest Ruhe dort!

El tiller

Al pou, davant el porxo,
es dreça un gran til·ler;
hi he fet, a la seva ombra,
tants somnis exquisits!

Hi he inscrit, damunt l'escorça,
tantes raons d'amor!
En dol o en alegria,
tothora l'he buscat.

M'ha convingut passar-hi
avui, de negra nit,
i tot i la tenebra
he hagut de cloure els ulls.

Les branques fressejaven
com si em volguessin dir:
"Vine, company, acosta't,
aquí hi tindràs repòs."

El vent glaçat bufava
de dret contra el meu front,
i el cap em desguarnia
i jo ni m'he girat.

Sóc ara a moltes hores
enllà d'aquell indret,
però jo el sento encara:
"Ençà hi ha el teu repòs."

Wasserflut

Manche Trän' aus meinen Augen
Ist gefallen in den Schnee:
Seine kalten Flocken saugen
Durstig ein das heiße Weh.

Wenn die Gräser sprossen wollen,
Weht daher ein lauer Wind,
Und das Eis zerspringt in Schollen,
Und der weiche Schnee zerrinnt.

Schnee, du weißt von meinem Sehnen;
Sag', wohin doch geht dein Lauf?
Folge nach nur meinen Tränen,
Nimmt dich bald das Bächlein auf.

Wirst mit ihm die Stadt durchziehen,
Muntre Straßen ein und aus;
Fühlst du meine Tränen glühen,
Da ist meiner Liebsten Haus.

Torrentada

Moltes llàgrimes del rostre
m'han caigut damunt la neu:
tenen set les volves fredes
d'absorbir el meu dol ardent.

Quan rebroti, per fi, l'herba,
bufarà un vent més suau,
i ja el glaç s'obrirà a trossos
i la neu es desfarà.

Neu, que em saps tant la recança,
digues, on et du el corrent?
Just segueix les meves llàgrimes
i el seu curs t'acollirà.

Passaràs amb ell el poble,
pels carrers atrafegats;
si l'ardor sents de les llàgrimes,
casa d'ella hauràs trobat.

Auf dem Flusse

Der du so lustig rauschtest,
Du heller, wilder Fluß,
Wie still bist du geworden,
Gibst keinen Scheidegruß.

Mit harter, starrer Rinde
Hast du dich überdeckt,
Liegst kalt und unbeweglich
Im Sande ausgestreckt.

In deine Decke grab' ich
Mit einem spitzen Stein
Den Namen meiner Liebsten
Und Stund' und Tag hinein:

Den Tag des ersten Grußes,
Den Tag, an dem ich ging,
Um Nam' und Zahlen windet
Sich ein zerbrochener Ring.

Mein Herz, in diesem Bache
Erkennst du nun dein Bild?
Ob's unter seiner Rinde
Wohl auch so reißend schwillt?

Al riu

Tu que joiós brogies,
riu brau i cristallí,
que taciturn et tornes
que ja ni dius adéu!

Amb una crosta dura
t'has recobert sencer,
i jeus ben fred i immòbil,
estès sobre l'areny.

Al teu damunt hi gravo
amb un cantell de roc
el nom de l'estimada
i el dia i el minut.

El dia que ens trobarem
i el que me'n vaig anar.
I al volt de nom i xifres,
un sol anell romput.

Cor meu, en aquesta aigua,
no hi veus el teu retrat?
¿No et bull sota l'escorça
un altre riu brogent?

Rückblick

Es brennt mir unter beiden Sohlen,
Tret' ich auch schon auf Eis und Schnee,
Ich möcht' nicht wieder Atem holen,
Bis ich nicht mehr die Türme seh'.

Hab' mich an jeden Stein gestoßen,
So eilt' ich zu der Stadt hinaus;
Die Krähen warfen Bäll' und Schloßen
Auf meinen Hut von jedem Haus.

Wie anders hast du mich empfangen,
Du Stadt der Unbeständigkeit!
An deinen blanken Fenstern sangen
Die Lerch' und Nachtigall im Streit.

Die runden Lindenbäume blühten,
Die klaren Rinnen rauschten hell,
Und ach, zwei Mädchenaugen glühten! –
Da war's geschehn um dich, Gesell!

Kommt mir der Tag in die Gedanken,
Möcht' ich noch einmal rückwärts sehn,
Möcht' ich zurücke wieder wanken,
Vor ihrem Hause stille stehn.

Irrlicht

In die tiefsten Felsengründe
Lockte mich ein Irrlicht hin:
Wie ich einen Ausgang finde
Liegt nicht schwer mir in dem Sinn.

Bin gewohnt das Irregehen,
'S führt ja jeder Weg zum Ziel:
Unsre Freuden, unsre Leiden,
Alles eines Irrlichts Spiel!

Durch des Bergstroms trockne Rinnen
Wind' ich ruhig mich hinab –
Jeder Strom wird's Meer gewinnen,
Jedes Leiden auch sein Grab.

Mirada enrere

Els peus em cremen a les soles,
i això que petjo neu i glaç!
Però no vull l'alè reprendre
si encara veig torres i murs.

He ensopegat amb cada pedra,
fugint corrents de la ciutat;
les gralles em tiraven miques
de glaç i neu, des dels teulats.

Que diferent tu m'acollies,
ciutat de la infidelitat!
A les finestres hi cantaven,
rivals, alosa i rossinyol.

Florien els til·lers frondosos,
brogien clars els rierols,
i ah, uns ulls de noia resplendien!
Ja estaves ben perdut, company.

Quan em recordo d'aquell dia,
voldria mirar enrere un cop
i girar cua, fent tentines,
i restar, mut, al seu portal.

Foc follet

Al més fondo avenc dels cingles
em va atreure un foc follet:
com trobar-ne la sortida
no em turmenta el pensament.

Hi estic fet, a esgarriar-me,
tot camí porta a algun lloc;
cada goig i cada pena
és un joc de foc follet.

Pels reguers de la muntanya
vaig baixant sense neguit;
cada riu al mar acaba,
cada pena, al seu fossar.

Rast

Nun merk' ich erst, wie müd' ich bin,
Da ich zur Ruh' mich lege;
Das Wandern hielt mich munter hin
Auf unwirtbarem Wege.

Die Füße frugen nicht nach Rast,
Es war zu kalt zum Stehen,
Der Rücken fühlte keine Last,
Der Sturm half fort mich wehen.

In eines Köhlers engem Haus
Hab' Obdach ich gefunden;
Doch meine Glieder ruhn nicht aus:
So brennen ihre Wunden.

Auch du, mein Herz, in Kampf und Sturm
So wild und so verwegen,
Fühlst in der Still' erst deinen Wurm
Mit heißem Stich sich regen!

Repòs

Just ara, en jeure a descansar,
em sento la fatiga;
vagar m'ha sostingut capdret
al camí ral inhòspit.

Els peus no em deien d'aturar,
que el fred no hi convidava;
l'esquena no sentia el pes,
el torb ja m'empenyia.

A l'aixopluc d'un carboner
trobava breu refugi;
però el meu cos no té descans,
li cremen les ferides.

Cor meu, tan aspre i tan audaç
al torb com a la lluita,
és en repòs que et sents fiblar
pel cuc ardent que et corca!

Frühlingstraum

Ich träumte von bunten Blumen,
So wie sie wohl blühen im Mai,
Ich träumte von grünen Wiesen,
Von lustigem Vogelgeschrei.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Auge wach;
Da war es kalt und finster,
Es schriegen die Raben vom Dach.

Doch an den Fensterscheiben
Wer malte die Blätter da?
Ihr lacht wohl über den Träumer,
Der Blumen im Winter sah?

Ich träumte von Lieb' um Liebe,
Von einer schönen Maid,
Von Herzen und von Küssen,
Von Wonne und Seligkeit.

Und als die Hähne krächten,
Da ward mein Herze wach;
Nun sitz' ich hier alleine
Und denke dem Traume nach.

Die Augen schließ' ich wieder,
Noch schlägt das Herz so warm.
Wann grünt ihr Blätter am Fenster?
Wann halt' ich mein Liebchen, im Arm?

Somni de primavera

He somiat flors virolades
com les que s'obren en ser el maig;
he somiat prats ufanosos,
alegres refilets d'ocells.

I quan els galls cantaven,
se m'han obert els ulls;
tot era fred i ombrívol,
i els corbs xisclaven al teulat.

¿Qui dibuixava al vidre
aquestes fulles, doncs?
¿És que us rieu de qui somia,
de qui a l'hivern veu flors?

He somiat amors feliços,
i una noieta ardent,
i besos i manyagues,
i joia i voluptat.

I quan els galls cantaven,
el cor s'ha desvetllat;
i ara repenso el somni,
aquí assegut, tot sol.

Acluco els ulls encara,
el cor em bat molt fort.
Quan prendreu verd, fulles dels vidres?
Quan podré estrènyer el meu amor?

Einsamkeit

Wie eine trübe Wolke
Durch heitre Lüfte geht,
Wenn in der Tanne Wipfel
Ein mattes Lüftchen weht:

So zieh' ich meine Straße
Dahin mit trägem Fuß,
Durch helles, frohes Leben,
Einsam und ohne Gruß.

Ach, daß die Luft so ruhig!
Ach, daß die Welt so licht!
Als noch die Stürme tobten,
War ich so elend nicht.

Die Post

Von der Straße her ein Posthorn klingt.
Was hat es, daß es so hoch aufspringt,
Mein Herz?

Die Post bringt keinen Brief für dich.
Was drängst du denn so wunderbarlich,
Mein Herz?

Nun ja, die Post kommt aus der Stadt,
Wo ich ein liebes Liebchen hatt',
Mein Herz!

Willst wohl einmal hinübersehn,
Und fragen, wie es dort mag gehn,
Mein Herz?

Solitud

Així com un fosc núvol
travessa el cel serè
quan sobre l'aveteda
alena un lleu ventet,

així jo vaig fent via
arrossegant els peus
pels goigs tan clars del viure,
sol, sense un trist salut.

Ah, que pacífic l'aire!
Ah, que esplendent el món!
Al pic de la tempesta
no vaig estar pitjor.

El correu

A fora corna el postilló;
¿què et fa talment sobresaltar,
cor meu?

No du cap carta per a tu;
¿què et fa esperar amb tant torbament,
cor meu?

És clar, el correu ve de l'indret
on una amada vaig tenir,
cor meu!

¿Voldries veure encara el lloc
i demanar com va allà baix,
cor meu?

Der greise Kopf

Der Reif hat einen weißen Schein
Mir über's Haar gestreuet.
Da glaubt' ich schon ein Greis zu sein,
Und hab' mich sehr gefreuet.

Doch bald ist er hinweggetaut,
Hab' wieder schwarze Haare,
Daß mir's vor meiner Jugend graut -
Wie weit noch bis zur Bahre!

Vom Abendrot zum Morgenlicht
Ward mancher Kopf zum Greise.
Wer glaubt's? Und meiner ward es nicht
Auf dieser ganzen Reise!

Die Krähe

Eine Krähe war mit mir
Aus der Stadt gezogen,
Ist bis heute für und für
Um mein Haupt geflogen.

Krähe, wunderliches Tier,
Willst mich nicht verlassen?
Meinst wohl bald als Beute hier
Meinen Leib zu fassen?

Nun, es wird nicht weit mehr gehn
An dem Wanderstabe.
Krähe, laß mich endlich sehn
Treue bis zum Grabe!

Cabells blancs

El gebre amb un polsim de blanc
el cap m'enfarinava;
m'he afigurat que era ja vell
i n'he sentit gran joia.

Però aviat s'ha fos el tel
i el cap torna a ser negre,
i, doncs, ser jove em fa estremir:
que lluny que veig la tomba!

Entre el capvespre i el matí,
prou més d'un cap s'emblanca.
I el meu, miracle!, no ho ha fet
en tot aquest viatge.

La gralla

Una gralla em va seguir
en sortir de vila,
i em segueix encara avui,
per damunt rondant-me.

Gralla, gralla, estrany ocell,
no voldràs deixar-me?
¿Ja delegates el meu cos,
ja en faries presa?

Bah, el bastó de caminant
no em durà ja gaire.
Gralla, sigue'm almenys tu
fidel fins la tomba.

Letzte Hoffnung

Hie und da ist an den Bäumen
Manches bunte Blatt zu sehn,
Und ich bleibe vor den Bäumen
Oftmals in Gedanken stehn.

Schau nach dem einen Blatte,
Hänge meine Hoffnung dran;
Spielt der Wind mit meinem Blatte,
Zittr' ich, was ich zittern kann.

Ach, und fällt das Blatt zu Boden,
Fällt mit ihm die Hoffnung ab,
Fall' ich selber mit zu Boden,
Wein' auf meiner Hoffnung Grab.

Im Dorfe

Es bellen die Hunde, es rasseln die Ketten.
Es schlafen die Menschen in ihren Betten,
Träumen sich manches, was sie nicht haben,
Tun sich im Guten und Argen erlaben;

Und morgen früh ist Alles zerflossen –
Je nun, sie haben ihr Teil genossen,
Und hoffen, was sie noch übrig ließen,
Doch wieder zu finden auf ihren Kissen.

Bellt mich nur fort, ihr wachen Hunde,
Laßt mich nicht ruhn in der Schlummer-
stunde!

Ich bin zu Ende mit allen Träumen –
Was will ich unter den Schläfern säumen?

Última esperança

Ben disperses dalt dels arbres,
resten fulles de colors,
i sovint jo em miro els arbres
i m'enfonso en pensaments.

Fixo els ulls en una fulla,
l'esperança hi he posat;
si el vent ve a jugar amb la fulla,
ja tremolo a tot poder.

Si la fulla cau a terra,
l'esperança cau també;
jo mateix ja caic a terra,
a plorar en el seu fossar.

Al poble

Lladrunyen els gossos, sonant les cadenes;
la gent ja descansen a les alcoves,
sempre somien el que no tenen,
del bé s'alegren, del mal no es planyen;

i l'endemà ja tot s'evapora.
Amb tot, fruien la part rebuda,
i esperen que allò que encara els falta
a les coixineres podran trobar-ho.

Feu-me fugir, zelosos gossos,
no em deu repòs quan tothom
descansa!

Faig creu i ratlla amb tots els somnis.
Què haig de fer-hi, amb els que dormen?

Der stürmische Morgen

Wie hat der Sturm zerrissen
Des Himmels graues Kleid!
Die Wolkenfetzen flattern
Umher in mattem Streit.

Und rote Feuerflammen
Ziehn zwischen ihnen hin.
Das nenn' ich einen Morgen
So recht nach meinem Sinn!

Mein Herz sieht an dem Himmel
Gemalt sein eignes Bild -
Es ist nichts als der Winter,
Der Winter kalt und wild.

Täuschung

Ein Licht tanzt freundlich vor mir her;
Ich folg' ihm nach die Kreuz und Quer;
Ich folg' ihm gern und seh's ihm an,
Daß es verlockt den Wandersmann.

Ach, wer wie ich so elend ist,
Gibt gern sich hin der bunten List,
Die hinter Eis und Nacht und Graus
Ihm weist ein helles, warmes Haus,
Und eine liebe Seele drin -
Nur Täuschung ist für mich Gewinn!

Matí de tempesta

Com la tempesta esquinça
el gris mantell del cel!
Parracs de núvols breguen
en fatigós combat.

I flamarades roges
despunten entremig.
D'aquest matí en diria
que fa talment per mi!

El cor es veu la imatge
pintada al mig del cel:
hivern, no hi ha altra cosa
que hivern salvatge i fred!

Miratge

Una llum dansa davant meu;
jo la segueixo aquí i allà;
hi vaig de grat, tot i saber
que sedueix el caminant.

Ah, un home malaurat com jo
de grat es lliura a tal engany,
que enllà de glaç i nit i horror
li mostra un càlid aixopluc,
i una ànima amorosa a dins.
Només una illusió em fa goig!

Der Wegweiser

Was vermeid' ich denn die Wege,
Wo die anderen Wanderer gehn,
Suche mir versteckte Stege
Durch verschneite Felsenhöhn?

Habe ja doch nichts begangen,
Daß ich Menschen sollte scheun –
Welch ein törichtes Verlangen
Treibt mich in die Wüstenein?

Weiser stehen auf den Wegen,
Weisen auf die Städte zu,
Und ich wandre sonder Maßßen,
Ohne Ruh', und suche Ruh'.

Einen Weiser seh' ich stehen
Unverrückt vor meinem Blick;
Eine Straße muß ich gehen,
Die noch Keiner ging zurück.

Das Wirtshaus

Auf einen Totenacker
Hat mich mein Weg gebracht.
Allhier will ich einkehren:
Hab' ich bei mir gedacht.

Ihr grünen Totenkränze
Könnt wohl die Zeichen sein,
Die müde Wanderer laden
In's kühle Wirtshaus ein.

Sind denn in diesem Hause
Die Kammern all' besetzt?
Bin matt zum Niedersinken
Bin tödlich schwer verletzt.

O unbarmherz'ge Schenke,
Doch weisest du mich ab?
Nun weiter denn, nur weiter,
Mein treuer Wanderstab!

El senyal del camí

¿Per què evito jo les rutes
que fan altres caminants,
i recerco obscures sendes
entre cingles plens de neu?

No he fet pas cap mala cosa
per fugir dels meus semblants.
¿Quin deler fora de mida
se m'emporta als erms deserts?

Hi ha senyals a les voreres
adreçant a les ciutats;
jo camino encara i sempre,
sens repòs, buscant repòs.

Un senyal se m'alça, immòbil,
a la vista, davant meu.
Haig d'anar per una senda
d'on ningú no ha tornat mai.

L'hostal

M'ha dut a un cementiri,
avui, el meu camí.
Aquí m'hi quedaria,
m'he dit a mi mateix.

Oh funerals corones,
l'anunci deveu ser
que els caminants exhaustos
invita al fresc hostal.

¿Són totes ocupades,
les cambres d'aquest lloc?
M'esfondra la fatiga,
estic ferit de mort.

Oh hostal sense clemència,
així em rebutges, doncs?
Anem més lluny encara,
bastó fidel, més lluny.

Mut!

Fliegt der Schnee mir in's Gesicht,
Schüttl' ich ihn herunter.
Wenn mein Herz im Busen spricht,
Sing' ich hell und munter.

Höre nicht, was es mir sagt,
Habe keine Ohren,
Fühle nicht, was es mir klagt,
Klagen ist für Toren.

Lustig in die Welt hinein
Gegen Wind und Wetter!
Will kein Gott auf Erden sein,
Sind wir selber Götter.

Die Nebensonnen

Drei Sonnen sah ich am Himmel stehn,
Hab' lang' und fest sie angesehen;
Und sie auch standen da so stier,
Als wollten sie nicht weg von mir.

Ach, meine Sonnen seid ihr nicht!
Schaut Andern doch in's Angesicht!
Ja, neulich hatt' ich auch wohl drei:
Nun sind hinab die besten zwei.

Ging' nur die dritt' erst hinterdrein!
Im Dunkeln wird mir wohler sein.

Coratge!

Si la neu m'assalta el front,
amb la mà l'espolso.
Si em mormola el cor al pit,
canto amb joia i força.

Ni menys sento allò que em diu,
que no tinc orelles;
ni faig cas dels seus laments,
que el lament fa ximple.

Gaiament anem pel món,
contra vent i tràngol!
Si a la terra no hi ha Déu,
som els déus nosaltres!

Els sols falsos

Tres sols vaig veure al mig del cel,
i vaig guaitar-los molt atent;
i ells hi semblaven aturats
com si volguessin restar amb mi.

Ai las, no sou, però, els meus sols!
Gireu a un altre el vostre esguard!
Tenia, sí, tres sols, fa poc;
ja els dos millors s'han post del tot.

Si aquest darrer els pogués seguir!
Més bé estaria en la foscor.

Der Leiermann

Drüben hinter'm Dorfe
Steht ein Leiermann,
Und mit starren Fingern
Dreht er was er kann.

Barfuß auf dem Eise
Wankt er hin und her;
Und sein kleiner Teller
Bleibt ihm immer leer.

Keiner mag ihn hören,
Keiner sieht ihn an;
Und die Hunde knurren
Um den alten Mann.

Und er läßt es gehen
Alles, wie es will,
Dreht, und seine Leier
Steht ihm nimmer still.

Wunderlicher Alter,
Soll ich mit dir gehn?
Willst zu meinen Liedern
Deine Leier drehn?

El violaire

Fora de la vila
hi ha un músic errant
que amb dits insensibles
va sempre sonant.

Pertot fa tentines,
descalç sobre el glaç,
però la bacina
no s'emplena pas.

Ningú no l'escolta
ni el mira un sol cop;
i els gossos li grunyen
en veure'l a prop.

Ell no s'hi amoïna
i deixa fer, rail!
Ell sona que sona,
no s'atura mai.

Bon vell enigmàtic,
faré amb tu el camí?
Quan canti els meus versos,
sonaràs per mi?

El viatge d'hivern de Wilhelm Müller, traducció de Miquel Desclot. FICTA Lletres 5, Girona 2021.

© de la traducció Miquel Desclot, 2021

© de l'edició Ficta edicions i produccions s.l., 2021

La Schubertiada agraïx a Miquel Desclot i a FICTA la cessió d'aquesta versió dels poemes de Wilhelm Müller per a aquest concert.

Schubertiada
Vilabertran

Katharina Konradi, soprano Daniel Heide, piano

Cançons de Fauré, Strauss, Mozart i Schubert

Dimarts 17 d'agost,
21:00 h

Lied the future.
La Schubertiada
agraeix a la Fundació
Banc Sabadell el seu
compromís amb el
talent emergent.

Sabadell
Fundació

-
- 12' **GABRIEL FAURÉ** (1845 — 1924)
Le papillon et la fleur, op. 1/1 (1861)
Mandoline, op. 58/1 (1891)
Chanson d'amour, op. 27/1 (1882)
Les berceaux, op. 23/1 (1879)
Notre amour, op. 23/2 (1879)
- 13' **RICHARD STRAUSS** (1864 — 1949)
Du meines Herzens Krönelein, op. 21/2 (1889)
Leises Lied, op. 39/1 (1898)
Heimliche Aufforderung, op. 27/3 (1894)
Glückes genug, op. 37/1 (1898)
Hat gesagt, bleibt's nicht dabei, op. 36/3 (1897)
- 14' **WOLFGANG AMADEUS MOZART** (1756 — 1791)
Abendempfindung, K. 523 (1787)
Lied der Freiheit, K. 506 (1785)
Die Zufriedenheit, K. 473 (1785)
Das Veilchen, K. 476 (1785)
- 24' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)
Alinde, D. 904 (1827)
An die Nachtigall, D. 497 (1816)
Die junge Nonne, D. 828 (1825)
An mein Herz, D. 860 (1825)
Dass sie hier gewesen, D. 774 (1823)
Alles um Liebe, D. 241 (1815)
Suleika II, D. 717 (1821)

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Katharina Konradi, soprano

Katharina Konradi va néixer a Bixkek, Kirguizistan. El 2017 va cantar a la inauguració de la temporada de l'Elbphilharmonie i poc després va fer el seu debut amb l'Orquestra de París. La temporada 2018/2019 es va unir a l'Òpera d'Hamburg, amb la qual manté una estreta associació. Aquella temporada va fer el seu debut com Zdenka a *Arabella* a la Semperoper de Dresden i va debutar al Festival de Bayreuth com a jove pastor a *Tannhäuser*; també va cantar-hi una de les donzelles-flor (*Parsifal*). Va fer el seu debut a l'Òpera de Munic com a Sophie (*Der Rosenkavalier*) el març de 2021. La interpretació de *lied* li interessa especialment; fa recitals regularment a importants escenaris, incloent-hi la Schubertía de Vilabertran, la Schubertiade Hohenems/Schwarzenberg i el Wigmore Hall de Londres. Ha fet també concerts al Boulez Hall de Berlín, la Philharmonie de Colònia, el Palau de la Música Catalana i l'Auditorio Nacional de Música de Madrid.

Aquest és el tercer concert de Katharina Konradi a la Schubertíada, després del seu debut l'any 2018.

Daniel Heide, piano

És un dels pianistes acompanyants i de cambra més sol·licitats de la seva generació, que ofereix concerts per tota Europa i Àsia des de la seva graduació a la Hochschule für Musik “Franz Liszt” de Weimar. Entre els seus cantants habituals hi ha Andrè Schuen, Christoph Prégardien o Roman Trekel; ha tocat també amb Marie Seidler, Hanno Müller-Brachmann, Luca Pisaroni, Ruth Ziesak o Christian Immler. En el terreny de la música de cambra ha fet concerts amb solistes com Tabea Zimmermann, Antje Weithaas, Wolfgang Emanuel Schmidt, Jens Peter Maintz, Friedemann Eichhorn, Barbara Buntrock, Julian Steckel o Konstanze von Gutzeit. El seu CD “Poèmes” amb la mezzosoprano Stella Doufexis, amb cançons de Claude Debussy, va rebre el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2013 i el CD amb Andrè Schuen, amb lieder de Robert Schumann, Hugo Wolf i Frank Martin, el premi ECHO Klassik 2016 com a jove artista de l’any.

Aquest és el novè concert de Daniel Heide a la Schubertiada, després del seu debut l’any 2018.

Cançons de Fauré, Strauss, Mozart i Schubert

GABRIEL FAURÉ

(1845 — 1924)

Victor Hugo (1802 — 1885)

Le papillon et la fleur

La pauvre fleur
disait au papillon céleste:
Ne fuis pas!
Vois comme nos destins
sont différents. Je reste,
Tu t'en vas!

Pourtant nous nous aimons,
nous vivons sans les hommes
Et loin d'eux,
Et nous nous ressemblons,
et l'on dit que nous sommes
Fleurs tous deux!

Mais, hélas! l'air t'emporte
et la terre m'enchaîne.
Sort cruel!
Je voudrais embaumer
ton vol de mon haleine
Dans le ciel!

Mais non, tu vas trop loin!
Parmi des fleurs sans nombre
Vous fuyez,
Et moi je reste seule
à voir tourner mon ombre
À mes pieds.

La papallona i la flor

La pobre flor
deia a la papallona celestial:
No fugis!
Mira com són diferents
els nostres destins! Jo resto,
tu te'n vas!

I amb tot, ens estimem,
vivim sense els homes
i lluny d'ells,
i ens assemblem,
i es diu que som flors
totes dues!

Però, ai!, l'aire se t'emporta
i la terra m'encadena.
Sort cruel!
Voldria embalsamar
et teu vol amb el meu hàlit
en el cel!

Però no, vas massa lluny!
Fuges entre les flors
innombrables,
i em quedo sola
veient girar la meva ombra
als meus peus.

Tu fuis, puis tu reviens;
puis tu t'en vas encore
Luire ailleurs.
Aussi me trouves-tu
toujours à chaque aurore
Toute en pleurs!

Oh! pour que notre amour
coule des jours fidèles,
Ô mon roi,
Prends comme moi racine,
ou donne-moi des ailes
Comme à toi!

Paul Verlaine (1844 — 1896)

Mandoline

Les donneurs de sérénades
Et les belles écouteuses
Échangent des propos fades
Sous les ramures chanteuses.

C'est Tircis et c'est Aminte,
Et c'est l'éternel Clitandre,
Et c'est Damis qui pour mainte
Cruelle fait maint vers tendre.

Leurs courtes vestes de soie,
Leurs longues robes à queues,
Leur élégance, leur joie
Et leurs molles ombres bleues

Tourbillonnent dans l'extase
D'une lune rose et grise,
Et la mandoline jase
Parmi les frissons de brise.

Te'n vas, i després tornes;
i encara tornes a marxar lluny
a lluir.
I em trobes
sempre cada aurora,
plena de plors!

Oh! per a que el nostre amor
produexi dies ideals,
reina meva,
agafa arrels com jo,
o dóna'm ales
com a tu!

Mandolina

Els cantors de serenates
i les belles oients
intercanvien paraules insípides
sota els ramatges sonors.

És Tirsis i és Aminta,
i és l'etern Clitandre,
i és Damis que, cruel per a algunes,
fa versos tendres per a altres.

Llurs curts gechs de seda,
els ròssecs de llurs llargs vestits,
llur elegància, llur joia,
i llurs flonges ombres blaves

s'agiten en l'èxtasi
d'una lluna rosa i grisa,
i la mandolina murmura
entre els tremors de la brisa.

Armand Silvestre (1837 — 1901)

Chanson d'amour

J'aime tes yeux, j'aime ton front,
Ô ma rebelle, ô ma farouche,
J'aime tes yeux, j'aime ta bouche
Où mes baisers s'épuiseront.

J'aime ta voix, j'aime l'étrange
Grâce de tout ce que tu dis,
Ô ma rebelle, ô mon cher ange,
Mon enfer et mon paradis !

J'aime tout ce qui te fait belle,
De tes pieds jusqu'à tes cheveux,
Ô toi vers qui montent mes vœux,
Ô ma farouche, ô ma rebelle!

Sully Prudhomme (1839 — 1907)

Les berceaux

Le long du quai les grands vaisseaux,
Que la houle incline en silence,
Ne prennent pas garde aux berceaux
Que la main des femmes balance.

Mais viendra le jour des adieux,
Car il faut que les femmes pleurent,
Et que les hommes curieux
Tentent les horizons qui leurrent.

Et ce jour-là les grands vaisseaux,
Fuyant le port qui diminue,
Sentent leur masse retenue
Par l'âme des lointains berceaux.

Cançó d'amor

Estimo els teus ulls, estimo el teu front,
oh, la meva rebel, la meva esquívola,
estimo els teus ulls, estimo la teva boca,
on es consumiran els teus besos.

Estimo la teva veu, estimo l'estranya
gràcia de tot el que dius,
oh, la meva rebel, oh, àngel estimat,
mon infern i mon paradís!

Estimo tot el que et fa bella,
des dels teus peus fins als teus cabells,
oh, cap a tu s'elevan els meus anhels,
oh, la meva esquívola, la meva rebel!

Els bressols

Els grans vaixells al llarg del moll,
que la maror inclina en silenci,
no prenen esment dels bressols
que gronxen les mans de les dones.

Però arribarà el dia dels adéus,
car cal que les dones plorin,
i que els homes curiosos
temptin els horitzons que els entabanen.

I aquest dia els grans vaixells,
fugint del port que s'allunya,
senten la seva mola retinguda
per l'ànima dels bressols llunyans.

Notre amour

Notre amour est chose légère,
Comme les parfums que le vent
Prend aux cimes de la fougère
Pour qu'on les respire en rêvant.
Notre amour est chose légère.

Notre amour est chose charmante,
Comme les chansons du matin
Où nul regret ne se lamente,
Où vibre un espoir incertain.
Notre amour est chose charmante.

Notre amour est chose sacrée,
Comme le mystère des bois
Où tressaille une âme ignorée,
Où les silences ont des voix.
Notre amour est chose sacrée.

Notre amour est chose infinie,
Comme les chemins des couchants
Où la mer, aux cieux réunie,
S'endort sous les soleils penchants.
Notre amour est chose infinie.

Notre amour est chose éternelle,
Comme tout ce qu'un Dieu vainqueur
A touché du feu de son aile,
Comme tout ce qui vient du cœur,
Notre amour est chose éternelle.

El nostre amor

El nostre amor és una cosa lleugera
com els perfums que el vent
pren als cims de la falguera
Perquè els respirem tot somniant.
El nostre amor és una cosa lleugera!

El nostre amor és una cosa encisadora,
com les cançons del matí,
on no es lamenta cap queixa,
on vibra una esperança incerta.
El nostre amor és una cosa encisadora!

El nostre amor és una cosa sagrada,
com els misteris del bosc,
on s'esgarrafa una ànima ignorada,
On els silencis tenen veu.
El nostre amor és una cosa sagrada!

El nostre amor és una cosa infinita,
com els camins dels crepuscles,
on el mar, reunit amb els cels,
s'adorm sota els sols decantats.
El nostre amor és una cosa infinita!

El nostre amor és una cosa eterna,
com tot el que un déu vencedor
ha tocat amb el foc de la seva ala,
com tot el que ve del cor,
el nostre amor és una cosa eterna!

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

Felix Dahn (1834 — 1912)

Du meines Herzens Krönelein

Du meines Herzens Krönelein,
du bist von lautrem Golde,
Wenn Andere daneben sein,
dann bist du noch viel holde.

Die Andern tun so gern gescheut,
du bist gar sanft und stille;
Daß jedes Herz sich dein erfreut,
dein Glück ist's, nicht dein Wille.

Die Andern suchen Lieb' und Gunst
mit tausend falschen Worten,
Du ohne Mund- und Augenkunst
bist wert an allen Orten,

Du bist als wie die Ros' im Wald,
sie weiß nichts von ihrer Blüte,
Doch Jedem, der vorüberwallt,
erfreut sie das Gemüte.

Tu, coroneta del meu cor

Tu, coroneta del meu cor,
ets de l'or més pur,
I quan n'hi ha d'altres al costat,
encara ets molt més bella.

Les altres presumen de prudents,
però tu ets dolça i callada,
i que qualsevol cor s'hagi d'alegrar amb el teu,
és la teva sort, no la teva voluntat.

Les altres cerquen amors i favors
amb mil paraules falses,
tu, sense jocs de mirades i paraules,
ets apreciada a tot arreu.

Ets com la rosa del bosc,
que no coneix la seva fragància,
però a qualsevol que passa pel seu costat,
li alegra els sentiments.

Richard Dehmel (1863 — 1920)

Leises Lied

In einem stillen Garten
an eines Brunnens Schacht,
wie wollt' ich gerne warten
die lange graue Nacht!

Viel helle Lilien blühen
um des Brunnens Schlund;
drin schwimmen golden die Sterne,
drin badet sich der Mond.

Und wie in den Brunnen schimmern
die lieben Sterne hinein,
glänzt mir im Herzen immer
deiner lieben Augen schein.

Die Sterne doch am Himmel,
die stehen all' so fern;
in deinem stillen Garten
stünd' ich jetzt so gern.

Cançó tènue

En un silenciós jardí,
al costat d'una font,
m'agradava molt d'esperar
la llarga nit grisa!

Florien lluminoses les assutzenes
en el bassiol de la font,
a dins nedaven estrelles daurades
i s'hi banyava la lluna.

I com a dins de la font
brillaven les estrelles estimades,
brillen sempre en el meu cor
els raigs dels teus ulls estimats.

Però les estrelles del cel
són totes molt lluny;
en el teu jardí silenciós
m'esperaria ara de bon grat.

John Henry Mackay (1864 — 1933)

Heimliche Aufforderung

Auf, hebe die funkelnde Schale
empor zum Mund,
Und trinke beim Freudenmahle
dein Herz gesund.

Und wenn du sie hebst, so winke
mir heimlich zu,
Dann lächle ich, und dann trinke
ich still wie du ...

Und still gleich mir betrachte
um uns das Heer
Der trunknen Schwätzer— verachte
sie nicht zu sehr.

Nein, hebe die blinkende Schale,
gefüllt mit Wein,
Und laß beim lärmenden Mahle
sie glücklich sein.

Doch hast du das Mahl genossen,
den Durst gestillt,
Dann verlasse der lauten Genossen
festfreudiges Bild,

Und wandle hinaus in den Garten
zum Rosenstrauch,—
Dort will ich dich dann erwarten
nach altem Brauch,

Und will an die Brust dir sinken
eh' du's gehofft,
Und deine Küsse trinken,
wie ehmal oft,

Und flechten in deine Haare
der Rose Pracht—
O komm, du wunderbare,
ersehnte Nacht!

Invitació secreta

Amunt, aixeca fins a la boca
la copa refulgent,
i beu amb el cor ben sà
en l'àpat de la joia.

I quan l'aixequis,
mira'm secretament,
llavors somriuré i beuré
tan callat com tu.

I callada al meu costat
contempla la colla
d'embriacs xerraires... no els
menyspreïs massa.

No, aixeca la brillant copa,
plena de vi,
i continuem feliços
el sorollós banquet.

Però quan hagis gaudit del menjar,
i calmada la set,
oblida't llavors alegrement
dels sorollosos companys.

I surt a fora al jardí,
cap als rosers,
allà t'estaré esperant,
com fèiem abans.

I em reclinaré damunt del teu pit,
abans que no ho esperis,
i beuré els teus besos
com abans,

i posaré en els teus cabells
l'esplendor de les roses.
Oh, vine, nit meravellosa
i freturada!

Detlev von Liliencron (1844 — 1909)

Glückes genug

Wenn sanft du mir im Arme schiefst,
ich deinen Atem hören konnte,
im Traum du meinen Namen riefst,
um deinen Mund ein Lächeln sonnte —
Glückes genug.

Und wenn nach heißem, ernstem Tag
du mir verscheuchtest schwere Sorgen,
wenn ich an deinem Herzen lag
und nicht mehr dachte an ein Morgen —
Glückes genug.

Quanta felicitat!

Quan dormies dolçament en els meus braços,
podia sentir-te respirar,
cridaves el meu nom en somnis,
i un somriure illuminava la teva boca...
quanta felicitat!

I quan després d'un dia calorós i seriós
m'allunyaves els greus problemes,
quan em recolzava en el teu cor
sense pensar més en un demà...
quanta felicitat!

Anònim.

Hat gesagt, bleibt's nicht dabei   Ha dit... no ens parem aquí

Mein Vater hat gesagt,
Ich soll das Kindlein wiegen,
Er will mir auf den Abend
Drei Gaggeleier sieden;
Siedt er mir drei,
Ißt er mir zwei,
Und ich mag nicht wiegen
Um ein einziges Ei.

Mein Mutter hat gesagt,
Ich soll die Mägdlein verraten,
Sie wollt mir auf den Abend
Drei Vögelein braten;
Brät sie mir drei,
Ißt sie mir zwei,
Um ein einziges Vöglein
Treib ich kein Verräterei.

Mein Schätzlein hat gesagt,
Ich soll sein gedenken,
Er wöllt mir auf den Abend
Drei Küßlein auch schenken;
Schenkt er mir drei,
Bleibt's nicht dabei,
Was kümmert michs Vöglein,
Was schiert mich das Ei.

El meu pare m'ha dit
que si bressolo l'infant,
al vespre
em courà tres ous;
si me'n cou tres,
se'n menjarà dos,
i no vull bressolar
per un sol ou.

La meva mare m'ha dit
que si traeixo la noia,
al vespre
em fregirà tres ocellets;
si me'n fregeix tres,
se'n menjarà dos,
i per un sol ocellet
no faig cap traició.

El meu tresor m'ha dit
que si penso sempre en ell,
al vespre
em donarà tres besos;
si me'n dona tres,
no ens pararem aquí,
què se me'n dóna de l'ocellet,
què se me'n dóna de l'ou!

WOLFGANG AMADEUS MOZART

(1756 — 1791)

Joachim Heinrich Campe (1746 — 1818)

Abendempfindung

Abend ist's, die Sonne ist verschwunden,
Und der Mond strahlt Silberglanz;
So entflieh'n des Lebens schönste Stunden,
Flieh'n vorüber wie im Tanz!

Bald entflieht des Lebens bunte Szene,
Und der Vorhang rollt herab.
Aus ist unser Spiel, des Freundes Träne
Fliesset schon auf unser Grab.

Bald vielleicht—mir weht, wie Westwind leise,
Eine stille Ahnung zu—
Schlieg' ich dieses Lebens Pilgerreise,
Fliege in das Land der Ruh'.

Werdet ihr dann an meinem Grabe weinen,
Trauernd meine Asche seh'n,
Dann, o Freunde, will ich euch erscheinen
Und will himmel auf euch weh'n.

Schenk auch du ein Tränchen mir
Und pflückte mir ein Veilchen auf mein Grab;
Und mit deinem seelenvollen Blicke
Sieh dann sanft auf mich herab.

Weih mir eine Träne und ach!
Schäme dich nur nicht, sie mir zu weih'n;
O sie wird in meinem Diademe
Dann die schönste Perle sein.

Sentiment vespertí

És el vespre, el sol s'ha post,
i la lluna irradia raigs de plata;
així fugen les hores més belles de la vida,
passen corrent com en una dansa.

Aviat fuig l'escenari acolorit de la vida
i cau el teló;
s'ha acabat el nostre joc, les llàgrimes de l'amic
cauen ja sobre la nostra tomba.

Aviat potser (com en un zèfir suau,
m'arriba un tranquil presentiment),
acabaré el pelegrinatge d'aquesta vida
i volaré cap el país de la pau.

Quan ploreu davant la meva tomba
contemplant tristos les meves cendres,
llavors, amics, apareixeré davant vostre
com un alè celestial.

Regala'm tu també una llàgrima i planta
una violeta damunt la meva tomba,
i amb la teva mirada plena de vida
mira'm dolçament.

Dedica'm una llàgrima i, ai,
no t'avergonyeixis de dedicar-me-la;
oh! serà en la meva diadema
la perla més bella!

Lied der Freiheit

Wer unter eines Mädchens Hand
Sich als ein Slave schmieg,
Und von der Liebe festgebannt,
In schnöden Fesseln liegt,
Weh' dem! der ist ein armer Wicht,
Er kennt die gold'ne Freiheit nicht.

Wer sich um Fürstengunst und Rang
Mit saurem Schweiss bemüht,
Und eingespannt sein Lebenlang,
Am Pflug des Staates zieht,
Weh' dem! der ist ein armer Wicht,
Er kennt die gold'ne Freiheit nicht.

Wer um ein schimmerndes Metall
Dem bösen Mammon dient,
Und seiner vollen Säcke Zahl
Nur zu vermehren sinnt:
Weh' dem! der ist ein armer Wicht,
Er kennt die gold'ne Freiheit nicht.

Doch wer dies Alles leicht entbehrt,
Wonach der Thor nur strebt,
Und froh bei seinem eignen Herd
Nur sich, nicht Andern, lebt,
Der ist's allein, der sagen kann:
Wohl mir, ich bin ein freier Mann!

Cançó de la llibertat

El que es doblega com un esclau
en les mans d'una noia
i, ben atrapat per l'amor,
jeu amb indignes cadenes:
ai, és un pobre diable,
que no coneix la daurada llibertat!

El que busca amb amargues fatigues
els favors i la posició dels prínceps
i, durant tota la seva vida,
tira de l'arada de l'Estat:
ai, és un pobre diable,
que no coneix la daurada llibertat!

El que per un lluent metall
serveix al malèfic déu Diner
i només pensa en augmentar
el nombre de les seves bosses plenes:
ai, és un pobre diable,
que no coneix la llibertat!

Però el qui es pot passar fàcilment de tot,
i només és envejat pels boigs
i, content amb la seva pròpia casa,
només depèn d'ell i no dels altres,
és l'únic que pot dir:
que bé, sóc un home lliure!

Die Zufriedenheit

Wie sanft, wie ruhig fühl' ich hier
Des Lebens Freuden ohne Sorgen!
Und sonder Ahnung leuchtet mir
Willkommen jeder Morgen.

Mein frohes, mein zufried'nes Herz
Tanzt nach der Melodie der Haine,
Und angenehm ist selbst mein Schmerz,
Wenn ich vor Liebe weine.

Wie sehr lach' ich die Großen aus,
Die Blutvergießer, Helden, Prinzen!
Denn mich beglückt ein kleines Haus,
Sie nicht einmal Provinzen.

Wie wüten sie nicht wider sich,
Die göttergleichen Herr'n der Erden!
Doch brauchen sie mehr Raum als ich,
Wenn sie begraben werden?

La satisfacció

Amb quina dolçor i amb quina pau frueixo
de les alegries de la vida sense cap pena!
Sense cap prevenció dono la benvinguda
a cada matí que m'illumina.

El meu cor, alegre i satisfet,
dansa amb les melodies del bosc,
i àdhuc el dolor és agradable
quan és l'amor que em fa plorar.

Com em ric de tots els grans,
dels tirans, dels herois i dels prínceps!
Car a mi em satisfà una caseta,
i ells no en tenen prou amb una província.

Com s'enfaden els uns amb els altres,
aquests senyors de la terra, que es creuen déus!
Però necessitaran més espai que jo
quan els enterrin?

Das Veilchen

Ein Veilchen auf der Wiese stand,
Gebückt in sich und unbekannt;
Es war ein herzig's Veilchen!
Da kam ein junge Schäferin
Mit leichtem Schritt und munterm Sinn
Daher, daher, die Wiese her und sang.

Ach, denkt das Veilchen, wär ich nur
Die schönste Blume der Natur,
Ach, nur ein kleines Veilchen,
Bis mich das Liebchen abgepflückt
Und an dem Busen matt gedrückt,
Ach nur, ach nur ein Viertelstündchen lang!

Ach, aber ach! das Mädchen kam
Und nicht in acht das Veilchen nahm,
Ertrat das arme Veilchen.
Es sank und starb und freut' sich noch:
Und sterb ich denn, so sterb ich doch
Durch sie, durch sie, zu ihren Füßen doch.

Das arme Veilchen!
Es war ein herzig's Veilchen.

La violeta

Hi havia al prat una violeta
arrupida i ignorada;
era una violeta encisadora!
Va arribar una jove pastoreta
amb passos lleugers i ànim alegre
per allà, per allà a través del camp, i cantava.

Ai! pensa la violeta, voldria ser
la més bella flor de la Natura,
ai! només una estoneta,
fins que em collís el meu amor
i m'estrenyés contra el seu pit.
Només, ai, només durant un quart d'hora!

Però, ai!, la noia va arribar
i no es va fixar en la violeta,
i va trepitjar la pobre flor.
Va caure, i morir, i encara es va alegrar:
Moro, però moro
per ella, per ella i als seus peus!

Pobre violeta!
Era una violeta encisadora!

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Friedrich Rochlitz (1769 — 1842)

Alinde

Die Sonne sinkt ins tiefe Meer,
Da wollte sie kommen.
Geruhig trabt der Schnitter einher,
Mir ist's beklommen.
„Hast, Schnitter, mein Liebchen nicht gesehn?
Alinde, Alinde!“
„Zu Weib und Kindern muss ich gehn,
Kann nicht nach andern Dirnen sehn;
Sie warten mein unter der Linde.“

Der Mond betritt die Himmelsbahn,
Noch will sie nicht kommen.
Dort legt der Fischer das Fahrzeug an,
Mir ist's beklommen.
„Hast, Fischer, mein Liebchen nicht gesehn?
Alinde, Alinde!“
„Muss suchen, wie mir die Reusen stehn,
Hab nimmer Zeit nach Jungfern zu gehn,
Schau, welch einen Fang ich finde.“

Die lichten Sterne ziehn herauf,
Noch will sie nicht kommen.
Dort eilt der Jäger in rüstigem Lauf,
Mir ist's beklommen.
„Hast, Jäger, mein Liebchen nicht gesehn?
Alinde, Alinde!“
„Muss nach dem bräunlichen Rehbock gehn,
Hab nimmer Lust nach Mädeln zu sehn;
Dort schleicht er im Abendwinde.“

In schwarzer Nacht steht hier der Hain,
Noch will sie nicht kommen.
Von allen Lebendgen irr ich allein,
Bang und beklommen.
„Dir, Echo, darf ich mein Leid gestehn:
Alinde, Alinde!“
„Alinde,“ liess Echo leise herüberwehn;
Da sah ich sie mir zur Seite stehn:
„Du suchtest so treu, nun finde!“

Alinda

Es pon el sol en el mar profund,
i ella encara no ha tornat.
Torna tranquil el segador,
estic neguitós.
“No has vist, segador, la meva estimada?
Alinda, Alinda!”
“Haig d'anar amb la dona i els fills,
i no puc veure altres noies;
m'esperen sota el tiller”.

Avança la lluna en la cursa de la nit,
i ella encara no ha tornat.
Un pescador recala allà la seva barca,
estic neguitós.
“No has vist, pescador, la meva estimada?
Alinda, Alinda!”
“Haig de veure com estan les nanses,
no tinc temps per perseguir donzelles;
vull veure quina pesca he fet”.

Surten clares les estrelles
i ella encara no ha tornat.
Ara s'apressa enèrgic un caçador,
estic neguitós.
“No has vist, caçador, la meva estimada?
Alinda, Alinda!”
“Haig d'empaitar el cérvol salvatge,
ja no tinc ganes de veure fadrines;
per allà va, ensumant les olors del vespre”.

És negra nit en els camps
i ella encara no ha tornat.
Entre tots els éssers vius, erro solitari,
temorós i neguitós.
“A tu, eco, haig de confessar la meva pena:
Alinda, Alinda”,
“Alinda” respon l'eco blanament;
I és allà, al meu costat.
“Has cercat tan fidelment, que m'has trobat”

Matthias Claudius (1740 — 1815)

An die Nachtigall

Er liegt und schläft an meinem Herzen,
Mein guter Schutzgeist sang ihn ein;
Und ich kann fröhlich sein und scherzen,
Kann jeder Blum' und jedes Blatts mich freun.
Nachtigall, ach! Nachtigall, ach!
Sing mir den Amor nicht wach!

Jakob Nicolaus von Craigher de Jachelutta (1797 — 1855)

Die junge Nonne

Wie braust durch die Wipfel der heulende
Sturm!

Es klirren die Balken, es zittert das Haus!
Es rollet der Donner, es leuchtet der Blitz,
Und finster die Nacht, wie das Grab!

Immerhin, immerhin,
so tobt' es auch jüngst noch in mir!
Es brauste das Leben, wie jetzo der
Sturm,

Es bebten die Glieder, wie jetzo
das Haus,

Es flammte die Liebe, wie jetzo der Blitz,
Und finster die Brust, wie das Grab.

Nun tobe, du wilder, gewalt'ger Sturm,
Im Herzen ist Friede, im Herzen ist Ruh,
Des Bräutigams harret die liebende
Braut,

Gereinigt in prüfender Glut,
Der ewigen Liebe getraut.

Ich harre, mein Heiland, mit sehndem
Blick!

Komm, himmlischer Bräutigam, hole
die Braut,

Erlöse die Seele von irdischer Haft.

Horch, friedlich ertönet das

Glöcklein vom Turm!

Es lockt mich das süsse Getön

Allmächtig zu ewigen Höh'n. Alleluia!

Al rossinyol

Reposa i dorm en el meu cor,
bressolat pel meu bon àngel de la guarda,
i jo puc estar content i enriolat;
em puc alegrar amb cada flor i amb cada fulla.
Ai, rossinyol, rossinyol,
no despertis a Cupido amb els teus cants!

La jove monja

Com bramula entre el brancatge la sorollosa
tempesta!

Cruixen les bigues, tremola la casa!
Retrunyen els trons, esclaten els llamps,
i obscura és la nit, com una tomba!

Constantment, constantment!

Així m'encenia també jo recentment!

Bramulava la vida, com ara la
tempesta,

em tremolaven els membres, com ara
la casa,

m'encenia l'amor, com ara els llamps,
i obscur era el meu cor, com ara la tomba.

Segueix, doncs, tempesta salvatge i potent!

En el meu cor hi ha pau, i tranquil·litat.

L'amorosa núvia espera el seu
promès,

purificada per una ardor incontestable,
i promesa a l'amor etern.

T'espero, Salvador meu, amb anhelant
mirada!

Vine, promès celestial, pren la
teva núvia,

allibera'm l'ànima de la seva presó terrenal!

Escolteu amb quina pau ressonen les
campanes de la torre!

Amb el seu dolç repic em crida

el Totpoderós cap a les altures! Alleluia!

An mein Herz

O Herz, sei endlich stille!
Was schlägst du so unruhvoll?
Es ist ja des Himmels Wille,
Dass ich sie lassen soll.

Und gab auch dein junges Leben
Dir nichts als Wahn und Pein;
Hat's ihr nur Freude gegeben,
So mag's verloren sein!

Und wenn sie auch nie dein Lieben
Und nie dein' Liebe verstand,
So bist du doch treu geblieben,
Und Gott hat's droben erkannt.

Wir wollen es mutig ertragen,
So lang nur die Träne noch rinnt,
Und träumen von schöneren Tagen,
Die lange vorüber sind.

Und siehst du die Blüten erscheinen,
Und singen die Vögel umher,
So magst du wohl heimlich weinen,
Doch klagen sollst du nicht mehr.

Geh'n doch die ewigen Sterne
Dort oben mit goldenem Licht
Und lächeln so freundlich von ferne,
Und denken doch unser nicht.

Al meu cor

Oh, cor! Estigues tranquil d'una vegada!
Per què bategues tan inquiet?
És la voluntat del cel
que hagi de deixar-la.

I encara que la teva curta vida
només t'ha donat desenganys i penes,
si a ella li ha portat alegries,
deixa que per a tu s'hagi perdut.

I encara que ella no entengués mai
el teu amor i el teu sofrir,
li has estat sempre fidel,
i Déu ho sap allà dalt.

Ho suportarem amb valentia,
mentre les llàgrimes vagin caient,
i somniarem dies més bells,
passats ja fa molt de temps.

I si veus aparèixer les flors,
i si canten els ocells al voltant,
plora, si vols, furtivament,
però no t'has de lamentar més.

Car les eternes estrelles
brillaran amb la seva llum daurada,
somialt amables des de la llunyania,
i sense pensar per res en nosaltres.

Friedrich Rückert (1788 — 1866)

Dass sie hier gewesen

Dass der Ostwind Düfte
Hauchet in die Lüfte,
Dadurch tut er kund,
Dass du hier gewesen.

Dass hier Tränen rinnen,
Dadurch wirst du innen,
Wär's dir sonst nicht kund,
Dass ich hier gewesen.

Schönheit oder Liebe,
Ob versteckt sie bliebe?
Düfte tun es und Tränen kund,
Dass sie hier gewesen.

Ludwig Kosegarten (1758 — 1818)

Alles um Liebe

Was ist es, das die Seele füllt?
Ach, Liebe füllt sie, Liebe!
Sie füllt nicht Gold, noch Goldeswerth,
Nicht was die schöne Welt begehrt;
Sie füllt nur Liebe, Liebe!

Was ist es, das die Sehnsucht stillt?
Ach Liebe stillt sie, Liebe!
Sie stillt nicht Titel, Stand noch Rang,
Und nicht des Ruhmes Schellenklang;
Sie stillt nur Liebe, Liebe!

Gern geb' ich was ich hab' und bin,
gern geb' ich hin um Liebe.
Des Reichtums bunter Seifenschaum,
Der Wollust Rausch, des Ruhmes Traum,
Was frommt mir's ohne Liebe?

Ella ha estat aquí

Que les fragàncies del vent de l'est
es respirin en l'atmosfera,
perquè em facin saber
que tu has estat aquí!

Que corrin aquí les llàgrimes,
perquè arribis a saber
el que d'altra manera no sabries,
que jo he estat aquí!

La bellesa i l'amor
no poden restar ocults,
fragàncies i llàgrimes fan saber
que ella ha estat aquí!

Tot per l'amor

Què omple l'ànima?
Ai, l'amor l'omple, l'amor!
No l'omple l'or, ni el valor de l'or,
ni el que abelleix el món indigne,
només l'omple l'amor!

Què mitiga l'enyorament?
Ai, l'amor el mitiga, l'amor!
No el mitiguen els títols, la posició o el rang,
ni el cascavelleig sonor de la fama,
només el mitiga l'amor!

Donaria de bon grat el que tinc i el que sóc,
tot ho donaria de bon grat per l'amor.
Les virolades pompes de la riquesa,
l'embriaguesa de la luxúria, els somnis de la fama,
de què ens serveixen sense amor?

Marianne von Willemer (1784 — 1860)

Suleika II

Ach, um deine feuchten Schwingen,
West, wie sehr ich dich beneide:
Denn du kannst ihm Kunde bringen
Was ich in der Trennung leide!

Die Bewegung deiner Flügel
Weckt im Busen stilles Sehnen;
Blumen, Auen, Wald und Hügel
Stehn bei deinem Hauch in Tränen.

Doch dein mildes sanftes Wehen
Kühlt die wunden Augenlider;
Ach, für Leid müsst' ich vergehen,
Hofft' ich nicht zu sehn ihn wieder.

Eile denn zu meinem Lieben,
Spreche sanft zu seinem Herzen;
Doch vermeid' ihn zu betrüben
Und verbirg ihm meine Schmerzen.

Sag ihm, aber sag's bescheiden:
Seine Liebe sei mein Leben,
Freudiges Gefühl von beiden
Wird mir seine Nähe geben.

Segon cant de Suleika

Ah, com envejo, vent de l'oest,
les teves ales humides,
car tu pots portar-li notícies
de com sofreixo amb la separació!

El moviment de les teves ales
desperta un tranquil enyor en el meu pit;
les flors, els camps, els boscos i els turons
s'omplen de llàgrimes amb el teu hàlit.

Però la teva brisa suau i dolça
refresca les parpelles ferides;
ai, em moriria de dolor
si no esperés tornar-lo a veure!

Apressa't, doncs, cap a l'estimat,
parla-li suaument al cor;
però evita d'entristir-lo,
i amaga-li les meves penes.

Digues-li, però digues-li discretament,
que el seu amor és la meva vida,
i que la seva proximitat em donarà
una feliç sensació d'aparellament.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertíada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

Caixa d'Enginyers

**Caixa d'Enginyers
recolza la música
i col·labora amb
la Schubertíada
amb la presència
del piano.**

Schubertiada
Vilabertran

Christoph Prégardien, tenor Julius Drake, piano

Cançons de Wagner, Duparc i Schumann

Dimecres 18 d'agost,
21:00 h

RICHARD WAGNER (1813—1883)
25' **Wesendonck-Lieder** (1858)
Der Engel
Stehe still!
Im Treibhaus
Schmerzen
Träume

17' **HENRI DUPARC** (1848—1933)
Chanson triste (1868)
Soupir (1869)
Le manoir de Rosemonde (1879)
Phidylé (1872)
L'invitation au voyage (1870)

ROBERT SCHUMANN (1810—1856)
25' **Liederkreis, op. 39** (1840)
In der Fremde
Intermezzo
Waldeggespräch
Die Stille
Mondnacht
Schöne Fremde
Auf einer Burg
In der Fremde
Wehmut
Zwielicht
Im Walde
Frühlingsnacht

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Christoph Prégardien, tenor

Precís control vocal, dicció clara, musicalitat intel·ligent i l'habilitat d'arribar al cor amb tot el que canta assegura a Christoph Prégardien un lloc entre els més importants tenors lírics del món. Actua regularment amb orquestres de tot el món, incloent-hi les Filharmòniques de Viena i Berlín, l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera, l'Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam, la Staatskapelle de Dresden o la Gewandhausorchester de Leipzig. El seu ampli repertori orquestral inclou els grans oratoris barrocs, clàssics i romàntics, així com obres del segle XVII (Monteverdi, Purcell, Schütz) i del XX (Britten, Killmayer, Rihm, Stravinsky). Especialment apreciat com a cantant de lied, actua regularment als auditoris més importants com el Wigmore Hall, el Concertgebouw o la Schubertiade Schwarzenberg.

Aquest és el desè concert de Christoph Prégardien a la Schubertiade, després del seu debut l'any 1994.

Julius Drake, piano

Julius Drake viu a Londres i gaudeix d'una reputació internacional com un dels millors instrumentistes del seu camp, col·laborant amb molts dels principals artistes del món. The New Yorker l'ha descrit com un “pianista acompanyant sense parió”. Apareix regularment en els principals auditoris i festivals de música. El seu apassionat interès per la cançó ha generat invitacions per dissenyar sèries de cançons per al Wigmore Hall de Londres, la BBC i el Royal Concertgebouw d'Amsterdam. La seva sèrie anual de recitals de cançons – Julius Drake and Friends – a l'històric Middle Temple Hall de Londres, ha presentat recitals amb molts cantants destacats com Thomas Allen, Olaf Bär, Ian Bostridge, Angelika Kirchschlager, Iestyn Davies, Veronique Gens, Felicity Lott, Simon Keenlyside, Christopher Maltman o Christoph Prégardien.

Aquest és el tercer concert de Julius Drake a la Schubertiada, després del seu debut l'any 2012.

Cançons de Wagner, Duparc i Schumann

RICHARD WAGNER

(1813 — 1883)

Mathilde Wesendonck (1828 — 1902)

Wesendonck-Lieder

Der Engel

In der Kindheit frühen Tagen
Hört ich oft von Engeln sagen,
Die des Himmels hehre Wonne
Tauschen mit der Erdensonne,

Daß, wo bang ein Herz in Sorgen
Schmachtet vor der Welt verborgen,
Daß, wo still es will verbluten,
Und vergehn in Tränenfluten.

Daß, wo brünstig sein Gebet
Einzig um Erlösung fleht,
Da der Engel niederschwebt,
Und es sanft gen Himmel hebt.

Ja, es stieg auch mir ein Engel nieder,
Und auf leuchtendem Gefieder
Führt er, ferne jedem Schmerz,
Meinen Geist nun himmelwärts!

Cançons de Wesendonck

L'àngel

En els dies llunyans de la infància
sentí parlar sovint d'àngels
que canviaven les sublims delícies celestials
pel sol de la Terra,

on un cor inquiet iangoixat
llanguia amagat del món,
i volia dessagnar-se tranquil
i perir en un mar de llàgrimes,

on la seva pregària fervent
només demanava la salvació,
i un àngel baixava i se l'emportava
dolçament al cel.

Sí, també per a mi baixà un àngel
que amb les seves ales esplendoroses
m'allunyà de qualsevol dolor,
i portà al cel el meu esperit!

Stehe still!

Sausendes, brausendes Rad der Zeit,
Messer du der Ewigkeit;
Leuchtende Sphären im weiten All,
Die ihr umringt den Weltenball;
Urewige Schöpfung, halte doch ein,
Genug des Werdens, laß mich sein!

Halte an dich, zeugende Kraft,
Urgedanke, der ewig schafft!
Hemmet den Atem, stillt den Drang,
Schweiget nur eine Sekunde lang!
Schwellende Pulse, fesselt den Schlag;
Ende, des Wollens ew'ger Tag!
Daß in selig süßem Vergessen
Ich mög' alle Wonne ermessen!

Wenn Auge in Auge wonnig trinken,
Seele ganz in Seele versinken;
Wesen in Wesen sich wiederfindet,
Und alles Hoffens Ende sich kündigt,
Die Lippe verstummt in staunendem
Schweigen,

Keinen Wunsch mehr will das Innre zeugen:
Erkennt der Mensch des Ew'gen Spur,
Und löst dein Rätsel, heil'ge Natur!

Detureu-vos!

Murmurejant i bronzidora roda del temps,
mesuradora de l'eternitat;
esferes lluminoses de l'ampli infinit,
que encerclen la bola del món,
creació eterna, detureu-vos!
prou de l'esdevenir, deixeu-me ser!

Detureu-vos, força generadora,
pensaments primitius, eternament creadors!
Conteniu l'alè, calmeu l'impuls,
calceu només durant un segon!
Pols excitat, encadena els teus batecs;
acaba, dia etern de la voluntat!
Que en un oblit dolç i sagrat
pugui apreciar totes les delícies!

Quan els ulls beuen delitosos en els ulls,
quan l'ànima en l'ànima s'enfonsa totalment;
quan un ésser es retroba en un ésser
i s'anuncia el final de tota esperança,
els llavis callen en silenci
meravellat,
i cap altre desig sorgeix del nostre interior:
llavors reconeix l'home l'empremta de l'Eternal,
i perds el teu enigma, santa natura!

Im Treibhaus

Hochgewölbte Blätterkronen,
Baldachine von Smaragd,
Kinder ihr aus fernen Zonen,
Saget mir, warum ihr klagt?

Schweigend neiget ihr die Zweige,
Malet Zeichen in die Luft,
Und der Leiden stummer Zeuge
Steiget aufwärts, süßer Duft.

Weit in sehndem Verlangen
Breitet ihr die Arme aus
Und umschlinget wahnbefangen
Öder Leere nicht'gen Graus.

Wohl ich weiß es, arme Pflanze:
Ein Geschicke teilen wir,
Ob umstrahlt von Licht und Glanze,
Unsre Heimat is nicht hier!

Und wie froh die Sonne scheidet
Von des Tages leerem Schein,
Hüllet der, der wahrhaft leidet,
Sich in Schweigens Dunkel ein.

Stille wird's, ein säuselnd Weben
Füllet bang den dunklen Raum:
Schwere Tropfen seh' ich schweben
An der Blätter grünem Saum.

A l'hivernacle

Alts arcs de corones de fulles,
baldaquís de maragdes,
fills de llunyanes terres,
digueu-me, de què us queixeu?

Inclineu les branques en silenci,
pinteu signes en l'aire,
i exhaleu un dolç aroma,
testimoni mut del dolor.

Cap a un llunyà anhel nostàlgic
esteneu els vostres braços,
i abraceu plens d'illusió
l'horrorós no-res d'una erma vacuïtat.

Potser, ho sé, pobres plantes,
compartim un destí:
encara que aureolats per llum i esplendor,
no és aquí la nostra pàtria!

I com el sol s'acomiaada content
de la buida claredat del dia,
qui veritablement sofreix
es submergeix en l'obscur silenci.

Hi ha silenci, una agitació murmurant
omple inquiet l'obscur espai:
Veig surar pesades gotes
en la llinda verda de les fulles.

Schmerzen

Sonne, weinest jeden Abend
Dir die Schönen Augen rot,
Wenn im Meeresspiegel badend
Dich erreicht der frühe Tod;

Doch erstehst in alter Pracht,
Glorie der düstren Welt,
Du am Morgen, neu erwacht,
Wie ein stolzer Siegesheld!

Ach, wie sollte ich da klagen,
Wie, mein Herz, so schwer dich sehn,
Muß die Sonne selbst verzagen,
Muß die Sonne untergehn?

Und gebietet Tod nur Leben,
Geben Schmerzen Wonnen nur:
O wie dank'ich daß gegeben
Solche Schmerzen mir Natur.

Penes

Sol, et ploren cada vespre
els teus bells ulls rogens,
quan banyant-te en el mirall del mar
t'arriba la mort prematura!

Però apareixes amb l'antiga esplendor,
glòria del món tenebrós,
quan et despertes de nou al matí,
com un orgullós heroi triomfador!

Ai, com podria llavors queixar-me,
quan, cor meu, t'anhelo tant?
Ha de desanimar-se el sol,
ha de pondre's?

I la mort només infanta vida,
les penes només donen delit:
Oh, com agraeixo que la natura
m'hagi donat aquestes penes!

Träume

Sag, welch wunderbare Träume
Halten meinen Sinn umfängen,
Daß sie nicht wie leere Schäume
Sind in ödes Nichts vergangen?

Träume, die in jeder Stunde,
Jedem Tage schöner blühen,
Und mit ihrer Himmelskunde
Selig durchs Gemüte ziehn!

Träume, die wie hehre Strahlen
In die Seele sich versenken,
Dort ein ewig Bild zu malen:
Allvergessen, Eingedenken!

Träume, wie wenn Frühlingssonne
Aus dem Schnee die Blüten küßt,
Daß zu nie geahnter Wonne
Sie der neue Tag begrüßt,

Daß sie wachsen, daß sie blühen,
Träumend spenden ihren Duft,
Sanft an deiner Brust verglühen,
Und dann sinken in die Gruft.

Somnis

Digues, quins somnis meravellosos
tenen presos els meus sentiments,
que, com una buida bromera,
no s'han esvaït en l'erm no-res?

Somnis, que a cada hora i cada dia
floreixen més bells,
i que amb el seu anunci celestial
penetren feliços en el meu esperit.

Somnis, que com raigs sublims
es submergeixen en l'ànima,
per a pintar allà una imatge eterna:
tot oblidat, tot present!

Somnis, com quan el sol primaveral
besa les flors damunt la neu,
i saluda el nou dia
amb delits mai pressentits,

que creixen, que floreixen,
que exhalen somniant el seu perfum,
s'apaguen dolçament en el teu pit,
i s'enfonsen en la tomba.

HENRI DUPARC

(1848 — 1933)

Jean Lahor (1840 — 1909)

Chanson triste

Dans ton coeur dort un clair de lune,
Un doux clair de lune d'été,
Et pour fuir la vie importune,
Je me noierai dans ta clarté.

J'oublierai les douleurs passées,
Mon amour, quand tu berceras
Mon triste coeur et mes pensées
Dans le calme aimant de tes bras.

Tu prendras ma tête malade,
Oh! quelquefois, sur tes genoux,
Et lui diras une ballade
Qui semblera parler de nous;

Et dans tes yeux pleins de tristesse,
Dans tes yeux alors je boirai
Tant de baisers et de tendresses
Que peut-être je guérirai.

Cançó trista

En ton cor dorm un clar de lluna,
un dolç clar de lluna d'estiu.
I per fugir de la vida desficiosa
m'ofegaré en la teva claredat.

Oblidaré els dolors passats,
amor meu, quan bressolis
el meu cor entristit i els meus pensaments
en la calma amorosa dels teus braços.

Sostindràs el meu cap malalt,
oh, a vegades, sobre els genolls,
i li explicaràs una balada
que semblarà parlar de nosaltres,

i ens els teus ulls plens de tristeses,
en els teus ulls beuré
tants besos i carícies
que potser em curaré.

Sully Prudhomme (1839 — 1907)

Soupir

Ne jamais la voir ni l'entendre,
Ne jamais tout haut la nommer,
Mais, fidèle, toujours l'attendre,
Toujours l'aimer.

Ouvrir les bras et, las d'attendre,
Sur le néant les refermer,
Mais encor, toujours les lui tendre,
Toujours l'aimer.

Ah! Ne pouvoir que les lui tendre,
Et dans les pleurs se consumer,
Mais ces pleurs, toujours les répandre,
Toujours l'aimer.

Ne jamais la voir ni l'entendre,
Ne jamais tout haut la nommer,
Mais d'un amour toujours plus tendre,
Toujours l'aimer, toujours!

Robert de Bonnières (1850 — 1905)

Le manoir de Rosemonde

De sa dent soudaine et vorace,
Comme un chien l'amour m'a mordu...
En suivant mon sang répandu,
Va, tu pourras suivre ma trace...

Prends un cheval de bonne race,
Pars, et suis mon chemin ardu,
Fondrière ou sentier perdu,
Si la course ne te harasse!

En passant par où j'ai passé
Tu verras que seul et blessé
J'ai parcouru ce triste monde,

Et qu'ainsi je m'en fus mourir
Bien loin, bien loin, sans découvrir
Le bleu manoir de Rosemonde.

Sospir

No veure-la ni sentir-la mai,
no anomenar-la mai en veu alta,
però, fidel, sempre esperar-la,
sempre estimar-la!

Obrir els braços i, cansat d'esperar,
tancar-los en el no-res!
Però sempre novament oferir-los-hi,
sempre estimar-la.

Ah! No poder més que oferir-los-hi
i consumir-se en plors,
però aquests plors vessar-los sempre,
sempre estimar-la.

No veure-la ni sentir-la mai,
no anomenar-la mai en veu alta,
però amb un amor sempre més tendre,
sempre estimar-la! Sempre!

La mansió de Rosamonda

Amb la seva dent sobtada i voraç,
l'amor m'ha mossegat com un gos...
Seguint la meva sang vessada,
ves, podrà seguir la meva traça...

Pren un cavall de bona raça,
parteix, i segueix el meu ardu camí,
barranc o senda perduda,
si la carrera no et cansa!

Passant per on jo he passat,
veuràs que sol i ferit,
he recorregut aquest món trist.

I així vaig anar a morir
molt lluny, molt lluny, sense descobrir
la blava mansió de Rosamunda.

Phidylé

L'herbe est molle au sommeil sous les frais
peupliers,
Aux pentes des sources moussues,
Qui dans les prés en fleur germant par mille
issues,
Se perdent sous les noirs halliers.

Repose, ô Phidylé! Midi sur les
feuillages
Rayonne et t'invite au sommeil.
Par le trèfle et le thym, seules, en plein soleil,
Chantent les abeilles volages.

Un chaud parfum circule au détour des
sentiers,
La rouge fleur des blés s'incline,
Et les oiseaux, rasant de l'aile la colline,
Cherchent l'ombre des églantiers.

Mais, quand l'Astre, incliné sur sa courbe
éclatante,
Verra ses ardeurs s'apaiser,
Que ton plus beau sourire et ton meilleur
baiser
Me récompensent de l'attente!

Fidilé

L'herba és flonja per al son sota els pollancre
frescos,
en els pendissos de fonts molloses
que, en els prats on broten flors de mil
maneres,
es perden sota negres matolls.

Reposa, oh Fidilé. El migdia brilla entre el
fullatge,
i t'invita al son.
Només per al trèvol i la farigola, a ple sol,
canten les abelles velleïtoses.

Un càlid perfum circula pel tombant dels
viarany, s,
la flor roja del blat s'inclina,
i els ocells, fregant amb l'ala el turó,
cerquen l'ombra dels rosers boscats.

Però quan l'astre inclinat sobre la seva corba
resplendent,
vegi apaivagar-se les seves ardors,
que el teu somriure més bell i el teu millor
bes
em recompensin per l'espera!

Charles Baudelaire (1821 — 1867)

L'invitation au voyage

Mon enfant, ma sœur,
Songe à la douceur
D'aller là-bas vivre ensemble!
Aimer à loisir,
Aimer et mourir
Au pays qui te ressemble!

Les soleils mouillés
De ces ciels brouillés
Pour mon esprit ont les charmes
Si mystérieux
De tes traîtres yeux,
Brillant à travers leurs larmes.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

Vois sur ces canaux
Dormir ces vaisseaux
Dont l'humeur est vagabonde;
C'est pour assouvir
Ton moindre désir
Qu'ils viennent du bout du monde.

Les soleils couchants
Revêtent les champs,
Les canaux, la ville entière,
D'hyacinthe et d'or;
Le monde s'endort
Dans une chaude lumière.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

L'invitació al viatge

Estimada, germana,
pensa en la dolçor
d'anar a viure allà junts,
estimar-se tranquil·lament,
estimar i morir
en el país que se t'assembla!

Els sols mullats
per aquests cels ennuvolats,
tenen per al meu esperit l'encís
ben misteriós
dels teus ulls traïdors
brillant entre les llàgrimes.

Allà només hi ha ordre i bellesa,
luxe, calma i voluptuositat.

Mira aquests vaixells
amb esperit de vagabund
que dormen als canals;
és per a sadollar
el teu més petit desig
que vénen des de l'altre extrem del món.

Els sols ponents
vesteixen els camps,
els canals, tota la ciutat
de jacint i d'or;
el món s'adorm
en una llum càlida!

Allà només hi ha ordre i bellesa,
luxe, calma i voluptuositat..

ROBERT SCHUMANN

(1810 — 1856)

Joseph von Eichendorff (1788 — 1857)

Liederkreis

In der Fremde

Aus der Heimat hinter den Blitzen rot
Da kommen die Wolken her,
Aber Vater und Mutter sind lange tot,
Es kennt mich dort keiner mehr.

Wie bald, ach wie bald kommt die stille Zeit,
Da ruhe ich auch, und über mir
Rauscht die schöne Waldeinsamkeit,
Und keiner kennt mich mehr hier.

Intermezzo

Dein Bildnis wunderselig
Hab' ich im Herzensgrund,
Das sieht so frisch und fröhlich
Mich an zu jeder Stund'.

Mein Herz still in sich singet
Ein altes, schönes Lied,
Das in die Luft sich schwinget
Und zu dir eilig zieht.

Cercle de cançons

A l'estranger

Venen núvols vermells per les llampades
des de la meva pàtria,
però el pare i la mare són morts fa temps,
i allà ja no em coneix ningú.

Molt aviat, ai, vindran els temps tranquils,
quan també jo reposaré, i murmurarà
sobre meu la bella solitud del bosc,
i ací no em coneixerà tampoc ningú.

Intermezzo

La teva imatge meravellosa
la porto al fons del cor;
em mira en tot moment
amb frescor i alegria.

Entona, silenciós, el meu cor
una antiga i bella cançó,
que s'eleva pels aires
i corre veloç cap a tu.

Waldesgespräch

Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Was reit'st du einsam durch den Wald?
Der Wald ist lang, du bist allein,
Du schöne Braut! Ich führ' dich heim!

„Groß ist der Männer Trug und List,
Vor Schmerz mein Herz gebrochen ist,
Wohl irrt das Waldhorn her und hin,
O flieh! Du weißt nicht, wer ich bin.“

So reich geschmückt ist Roß und Weib,
So wunderschön der junge Leib,
Jetzt kenn' ich dich—Gott steh' mir bei!
Du bist die Hexe Loreley.

„Du kennst mich wohl—von hohem Stein
Schaut still mein Schloß tief in den Rhein.
Es ist schon spät, es ist schon kalt,
Kommst nimmermehr aus diesem Wald!“

Die Stille

Es weiß und rät es doch Keiner,
Wie mir so wohl ist, so wohl!
Ach, wüßst' es nur Einer, nur Einer,
Kein Mensch es sonst wissen soll!

So still ist's nicht draußen im Schnee,
So stumm und verschwiegen sind
Die Sterne nicht in der Höh',
Als meine Gedanken sind.

Ich wünscht', ich wär' ein Vöglein
Und zöge über das Meer,
Wohl über das Meer und weiter,
Bis daß ich im Himmel wär'!

Conversa en el bosc

És ja tard i fa fred,
per què cavalques solitària pel bosc?
El bosc és gran i tu estàs sola,
oh bella núvia! T'acompanyaré fins a casa!

“Grans són les mentides i els enganys dels homes,
el meu cor està destrossat pel dolor.
Sonen ací i allà trompes de caça,
fuig, tu no saps qui sóc!”

Un cavall i una dona amb tan rics ornaments,
una figura tan jove i meravellosa,
ara et reconec... Déu m'agafi confessat!
Ets la bruixa Lorelei!

“Em coneixes bé... des d'aquella alta roca
el meu castell mira silenciós cap al Rin.
És ja tard i fa fred,
mai més sortiràs d'aquest bosc!”

La calma

Ningú no pot saber ni endevinar
que feliç em sento, que feliç!
Ah, que només ho sàpiga una, només una,
i ningú més ho ha de saber!

Tan tranquil·la no està a fora la neu,
ni tan callades i silencioses
les estrelles en les altures,
com ho estan els meus pensaments.

M'agradaria ser un ocellet
i volaria per sobre els mars,
ben per sobre els mars i més enllà,
fins que arribés al cel!

Mondnacht

Es war, als hätt' der Himmel,
Die Erde still geküßt,
Daß sie im Blütenschimmer
Von ihm nur träumen müßt'.

Die Luft ging durch die Felder,
Die Ähren wogten sacht,
Es rauschten leis die Wälder,
So sternklar war die Nacht.

Und meine Seele spannte
Weit ihre Flügel aus,
Flog durch die stillen Lande,
Als flöge sie nach Haus.

Schöne Fremde

Es rauschen die Wipfel und schauern,
Als machten zu dieser Stund'
Um die halb versunkenen Mauern
Die alten Götter die Rund'.

Hier hinter den Myrtenbäumen
In heimlich dämmernder Pracht,
Was sprichst du wirr, wie in Träumen,
Zu mir, phantastische Nacht?

Es funkeln auf mich alle Sterne
Mit glühendem Liebesblick,
Es redet trunken die Ferne
Wie von künftigem großen Glück!

Nit de lluna

Era com si el cel
hagués besat silenciós la terra,
i entre les flors il·luminades,
ella somniés ara en ell.

La brisa passà pels camps,
les espigues s'ondularen suaument,
mormolaven baixet els boscos,
estrellada i clara era la nit.

I la meva ànima
desplegà les amples ales
i sobrevolà les tranquil·les terres,
com si volés cap a casa.

Bella llunyania

Murmuren els ramatges i s'estremeixen
com si en aquesta hora
fessin la seva ronda els antics déus
al voltant de murs mig enderrocats.

Darrera d'aquests matolls de murtra,
en la misteriosa esplendor del capvespre,
què em dius, fantàstica nit,
confús, talment un somni?

Brillen per a mi totes les estrelles,
amb ardorosa mirada d'amor;
exaltada, em parla la llunyania
d'una futura gran felicitat!

Auf einer Burg

Eingeschlafen auf der Lauer
Oben ist der alte Ritter;
Drüben gehen Regenschauer,
Und der Wald rauscht durch das Gitter.

Eingewachsen Bart und Haare,
Und versteinert Brust und Krause,
Sitzt er viele hundert Jahre
Oben in der stillen Klausen.

Draußen ist es still und friedlich,
Alle sind in's Tal gezogen,
Waldesvögel einsam singen
In den leeren Fensterbogen.

Eine Hochzeit fährt da unten
Auf dem Rhein im Sonnenscheine,
Musikanten spielen munter,
Und die schöne Braut, die weinet.

In der Fremde

Ich hör' die Bächlein rauschen
Im Walde her und hin,
Im Walde, in dem Rauschen
Ich weiß nicht, wo ich bin.

Die Nachtigallen schlagen
Hier in der Einsamkeit,
Als wollten sie was sagen
Von der alten, schönen Zeit.

Die Mondeschimmer fliegen,
Als sah' ich unter mir
Das Schloß im Tale liegen,
Und ist doch so weit von hier!

Als müßte in dem Garten
Voll Rosen weiß und rot,
Meine Liebste auf mich warten,
Und ist doch so lange tot.

En un castell

Endormiscat en el seu aguait
està allà dalt el vell cavaller;
cau del cel una xarbotada
i el bosc murmura entre les reixes.

Amb molta barba i els cabells llargs,
i petrificats el pit i la gorgera,
està assegut des de fa cents d'anys
a dalt, en la tranquil·la cella.

A fora hi ha silenci i pau,
tots han marxat a la vall;
canten solitaris els ocells del bosc
en les arcades buides de les finestres.

Passa allà al fons un seguici nupcial,
pel Rin il·luminat pel sol,
els músics toquen, alegres,
i la bella núvia, plora.

Lluny

Sento murmurar el rierol
pel bosc, ací i allà;
malgrat el bosc i els murmuris
no sé on sóc.

Canten els rossinyols
en aquesta solitud,
com si em volguessin recordar
els bells temps passats.

Vola la claror de la lluna
com si veiés als meus peus
el castell que s'alça en la vall,
i tanmateix està molt lluny d'ací!

Com si en el jardí
ple de roses blanques i roges,
m'esperés la meua estimada,
i tanmateix ja fa molt de temps que és morta!

Wehmut

Ich kann wohl manchmal singen,
Als ob ich fröhlich sei,
Doch heimlich Tränen dringen,
Da wird das Herz mir frei.

Es lassen Nachtigallen,
Spielt draußen Frühlingsluft,
Der Sehnsucht Lied erschallen
Aus ihres Kerkers Gruft.

Da lauschen alle Herzen,
Und alles ist erfreut,
Doch keiner fühlt die Schmerzen,
Im Lied das tiefe Leid.

Zwielicht

Dämmerung will die Flügel spreiten,
Schaurig rühren sich die Bäume,
Wolken ziehn wie schwere Träume—
Was will dieses Graun bedeuten?

Hast ein Reh du lieb vor andern,
Laß es nicht alleine grasen,
Jäger ziehn im Wald und blasen,
Stimmen hin und wieder wandern.

Hast du einen Freund hienieden,
Trau ihm nicht zu dieser Stunde,
Freundlich wohl mit Aug' und Munde,
Sinn't er Krieg im tück'schen Frieden.

Was heut gehet müde unter,
Hebt sich morgen neugeboren.
Manches geht in Nacht verloren—
Hüte dich, sei wach und munter!

Melangia

A vegades puc molt bé cantar
com si estigués content,
mentre em cauen furtives llàgrimes
que alliberen el meu cor.

Quan a fora juga la brisa primaveral,
deixen sentir els rossinyols
un cant de melangia
des del fons de les seves gàbies.

Llavors el senten tots els cors
i tot s'omple de joia,
però ningú sent el dolor
i la profunda pena de la cançó.

Mitja llum

El capvespre estén les seves ales,
els arbres s'agiten lúgubrement,
passen els núvols com uns malsons...
què vol dir aquesta angoixa?

Si estimes un cérvol més que als altres,
no el deixis pasturar tot sol.
Arriben caçadors plegats al bosc
tocant els seus corns i després se'n van.

Si tens un amic en aquest món,
no hi confiïs en aquest moment.
Malgrat els ulls i les paraules amicals,
en la pau insidiosa pensa en la guerra.

El que avui desapareix cansat,
s'aixecarà demà renovat.
Però molt es perd en la nit...
Preserva't, i vetlla ben despert!

Im Walde

Es zog eine Hochzeit den Berg entlang,
Ich hörte die Vögel schlagen,
Da blitzten viel Reiter, das Waldhorn klang,
Das war ein lustiges Jagen!

Und eh' ich's gedacht, war alles verhallt,
Die Nacht bedeckt die Runde;
Nur von den Bergen noch rauschet der Wald
Und mich schauert's im Herzensgrunde.

Frühlingsnacht

Überm Garten durch die Lüfte
Hört' ich Wandervogel zieh'n,
Das bedeutet Frühlingsdüfte,
Unten fängt's schon an zu blühen.

Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist Deine, sie ist Dein!

En el bosc

Passà per la muntanya un seguici nupcial,
sentia cantar els ocells,
brillaren molts cavallers, sonà el corn de caça,
era una alegre cacera!

I abans del que em pensava, tot s'esvaí,
i la nit cobrí tot el voltant.
Només murmurava el bosc en la muntanya
i em vaig esgarrijar fins al fons del meu cor.

Nit de primavera

Pels aires del jardí
sento passar els ocells migratoris,
això vol dir efluvis de primavera,
i que la terra comença a florir.

Voldria exultar de joia, voldria plorar!
Em sembla que no pot ésser veritat!
Reapareixen antigues meravelles
a la llum de la lluna!

I m'ho diuen la lluna i les estrelles,
m'ho murmuren en somnis els boscos,
m'ho canten els rossinyols:
és teva, és teva!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertiada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

Schubertiada
Vilabertran

Julia Kleiter, soprano Julius Drake, piano

Lieder de Liszt, Mahler, Wolf i Strauss

Dijous 19 d'agost,
21:00 h

-
- FRANZ LISZT** (1811—1886)
- 9' **Drei Lieder aus Schillers „Wilhelm Tell“, S. 292/2** (1859)
Der Fischerknabe
Der Hirt
Der Alpenjäger
- 14' **GUSTAV MAHLER** (1860 — 1911)
Rückert-Lieder
n. 5 Liebst du um Schönheit (1902)
Lieder und Gesänge, vol. 1
n. 1 Frühlingsmorgen (1883)
Lieder und Gesänge, vol. 2
n. 2 Ich ging mit Lust (1887)
Lieder und Gesänge, vol. 1
n. 2 Erinnerung (1883)
Des Knabe Wunderhorn
Rheinlegendchen (1893)
- 12' **FRANZ LISZT**
Enfant, si j'étais roi, S. 283/2 (1849)
Comment, disaient-ils, S. 276/2 (1859)
S'il est un charmant gazon, S. 284/2 (1859)
Oh! Quand je dors, S. 282/2 (1849)
- 20' **HUGO WOLF** (1860 — 1903)
Nixe Binsefuss, M. 45 (1888)
Die Spröde, G. 26 (1889)
Die Bekehrte, G. 27 (1889)
Ganymed, G. 50 (1889)
Karwoche, M. 26 (1888)
Schlafendes Jesuskind, M. 25 (1888)
- 13' **RICHARD STRAUSS** (1864 — 1949)
Ruhe, meine Seele, op. 27/1 (1894)
Meinem Kinde, op. 37/3 (1898)
Glückes genug, op. 37/1 (1898)
Cäcilie, op. 27/2 (1894)

— Aquest programa
s'interpretarà sense
pausa —

Julia Kleiter, soprano

Julia Kleiter va fer el seu debut operístic el 2004, com a Pamina (*La flauta màgica*) a l'Òpera de la Bastilla de París. Ha interpretat, entre d'altres, els papers de Susanna i Comtessa (*Les noces de Figaro*), Eva (*Els mestres cantors de Nuremberg*), Donna Elvira i Donna Anna (*Don Giovanni*) i Sophie (*El cavaller de la rosa*). Ha estat convidada en concerts i recitals a les sales principals, amb directors com Riccardo Muti, Jeffrey Tate, Marc Minkowski, Ivor Bolton, René Jacobs, Daniel Harding, Marek Janowski, Zubin Metha o Philippe Herreweghe; recentment ha cantat *Das Paradies und die Peri* de Schumann, *Ein deutsches Requiem* de Brahms, *La creació* de Haydn i el *Te Deum* de Bruckner. Els seus compromisos més recents inclouen els debuts com a *Arabella*, Mariscala (*El cavaller de la rosa*) i Comtessa (*Capriccio*) i recitals a la Zurich Opernhaus i al Wigmore Hall.

Debuta a la Schubertiada.

Julius Drake, piano

Julius Drake viu a Londres i gaudeix d'una reputació internacional com un dels millors instrumentistes del seu camp, col·laborant amb molts dels principals artistes del món. The New Yorker l'ha descrit com un “pianista acompanyant sense parió”. Apareix regularment en els principals auditoris i festivals de música. El seu apassionat interès per la cançó ha generat invitacions per dissenyar sèries de cançons per al Wigmore Hall de Londres, la BBC i el Royal Concertgebouw d'Amsterdam. La seva sèrie anual de recitals de cançons – Julius Drake and Friends – a l'històric Middle Temple Hall de Londres, ha presentat recitals amb molts cantants destacats com Thomas Allen, Olaf Bär, Ian Bostridge, Angelika Kirchschrager, Iestyn Davies, Veronique Gens, Felicity Lott, Simon Keenlyside, Christopher Maltman o Christoph Prégardien.

Aquest és el quart concert de Julius Drake a la Schubertiada, després del seu debut el 2012.

Lieder de Liszt,
Mahler, Wolf
i Strauss

FRANZ LISZT

(1811 — 1886)

Friedrich von Schiller (1759 — 1806)

Drei Lieder aus Schillers „Wilhelm Tell“

Der Fischerknabe

Es lächelt der See, er ladet zum Bade,
Der Knabe schlief ein am grünen Gestade,
Da hört er ein Klingen,
Wie Flöten so süß,
Wie Stimmen der Engel
Im Paradies.

Und wie er erwachet in seliger Lust,
Da spülen die Wasser ihm um die Brust,
Und es ruft aus der Tiefe:
Lieb' Knabe, bist mein!
Ich locke den Schläfer,
Ich zieh ihn herein.

Der Hirt

Ihr Matten, lebt wohl,
Ihr sonnigen Weiden!
Der Senne muss scheiden,
Der Sommer ist hin.

Wir fahren zu Berg, wir kommen wieder,
Wenn der Kuckuck ruft, wenn erwachen die Lieder,
Wenn mit Blumen die Erde sich kleidet neu,
Wenn die Brunnlein fließen im lieblichen Mai.

Ihr Matten, lebt wohl,
Ihr sonnigen Weiden!
Der Senne muss scheiden,
Der Sommer ist hin.

Tres cançons de "Guillem Tell" de Schiller

El noi pescador

El llac somriu, convida al bany,
el noi dormia en la riba verda,
quan sent un dringuejar
tan dolç com de flautes,
com veus d'àngels
al paradís.

I quan es desperta en goig benaurat,
les aigües juguen amb ell en el pit,
i criden des de fons:
Noi estimat, ets meu!
Seduexo al dorment
i l'arrossego cap endins.

El pastor

Adéu-siau, pastures,
prades assolellades!
El vaquer s'ha d'acomiarar,
l'estiu s'ha acabat.

Pujarem a la muntanya, i tornarem,
quan canti el cucut, quan les cançons despertin,
quan la terra es vesteixi de flors,
quan brollin les fonts en el maig deliciós.

Adéu-siau, pastures,
Prades assolellades!
El vaquer s'ha d'acomiarar,
l'estiu s'ha acabat.

Der Alpenjäger

Es donnern die Höh'n, es zittert der Steg,
Nicht grauset dem Schützen auf schwindlichem Weg.
Er schreitet verwegen
Auf Feldern von Eis,
Da pranget kein Frühling,
Da grünnet kein Reis;

Tief unter den Füßen ein neblisches Meer,
Erkennt er die Städte der Menschen nicht mehr;
Durch den Riss nur der Wolken
Erblickt er die Welt,
Tief unter den Wassern
Das grünende Feld.

El caçador dels Alps

Trona en els cims, tremola la passarella,
el camí vertiginós no espanta al caçador.
Avança amb audàcia
sobre camps glaçats,
no hi floreix cap primavera,
ni hi verdeja cap branquilló;

molt dessota els peus, un mar de boira,
no pot reconèixer les ciutats dels homes;
només a través d'esclatxes en els núvols
pot veure el món,
molt sota les aigües
el camp florit.

GUSTAV MAHLER

(1860 — 1911)

Liebst du um Schönheit

Liebst du um Schönheit,
O nicht mich liebe!
Liebe die Sonne,
Sie trägt ein gold'nes Haar!

Liebst du um Jugend,
O nicht mich liebe!
Liebe den Frühling,
Der jung ist jedes Jahr!

Liebst du um Schätze,
O nicht mich liebe.
Liebe die Meerfrau,
Sie hat viel Perlen klar.

Liebst du um Liebe,
O ja, mich liebe!
Liebe mich immer,
Dich lieb' ich immerdar.

Si estimes la bellesa

Si estimes la bellesa,
oh, no m'estimis a mi!
Estima el sol,
que té una cabellera daurada!

Si estimes la joventut,
oh, no m'estimis a mi!
Estima la primavera,
que és jove cada any!

Si estimes els tresors,
oh, no m'estimis a mi!
Estima la sirena,
que té moltes perles!

Si estimes l'amor,
oh, sí... estima'm a mi!
Estima'm sempre,
com jo t'estimaré a tu!

Richard Leander (1830 — 1889)

Frühlingsmorgen

Es klopft an das Fenster der Lindenbaum
Mit Zweigen, blüthenbehangen:
Steh' auf! Steh' auf!
Was liegst du im Traum?
Die Sonn' ist aufgegangen!
Steh' auf! Steh' auf!

Die Lerche ist wach, die Büsche weh'n!
Die Bienen summen und Käfer!
Steh' auf! Steh' auf!
Und dein munteres Lieb
hab' ich auch schon gesehen.
Steh' auf, Langschläfer!
Langschläfer, steh' auf!

Anònim

Ich ging mit Lust

Ich ging mit Lust durch einen grünen Wald,
Ich hört die Vöglein singen.
Sie sangen so jung, sie sangen so alt,
Die kleinen Waldvögelein im grünen Wald!
Wie gern hört' ich sie singen, ja singen!

Nun sing', nun sing', nun sing', Frau Nachtigall!
Sing' du's bei meinem Feinsliebchen:
Komm' schier, komm' schier, wenn's finster ist,
Wenn niemand auf der Gasse ist,
Dann komm' zu mir, dann komm' zu mir!
Herein will ich dich lassen, ja lassen!

Der Tag verging, die Nacht brach an,
Er kam zu Feinsliebchen, Feinsliebchen gegangen!
Er klopft so leis' wohl an den Ring,
„Ei, schläfst du oder wachst, mein Kind!
Ich hab' so lang' gestanden!”

Es schaut der Mond durch's Fensterlein
Zum holden, süssen Lieben,
Die Nachtigall sang die ganze Nacht.
Du schlafselig' Mägdelein, nimm dich in Acht!
Wo ist dein Herzliebster geblieben?

Matí de primavera

El tiller truca a la finestra
amb les branques plenes de flors;
lleva't, lleva't!
Què estaves somniant?
Ja ha sortit el sol!
Lleva't, lleva't!

L'alosa ja està desperta, ja respiren els boscos,
ja brunzen els borinots i les abelles!
Lleva't, lleva't!
I també he vist ja
el teu alegre amor!
Lleva't, dormilega!
Dormilega, lleva't!

Jo anava content

Jo anava content per un bosc verd
i sentia cantar els ocellets;
tots cantaven, joves i vells,
els petits ocellets del bosc verd!
Com m'agrada de sentir-los!

Canta ara, canta ara, senyor rossinyol!
Canta davant la casa de l'estimada!
Vine quan ja sigui fosc,
quan no hi hagi ningú al carrer,
vine llavors cap a mi!
Et deixaré entrar!

Es va acabar el dia i començà la nit,
vingué fins a la casa de l'estimada.
Truca molt suaument a la porta:
“Ah, dorms o vetlles, criatura?
He esperat tant de temps!”

La lluna mira per la finestra
la dolça i graciosa amada,
i el rossinyol canta tota la nit.
Tingues cura, benaurada dorment!
Què s'ha fet de l'estimat del teu cor?

Richard Leander (1830 — 1889)

Erinnerung

Es wecket meine Liebe
die Lieder immer wieder!
Es wecken meine Lieder
die Liebe immer wieder!

Die Lippen, die da träumen
von deinen heissen Küssen,
In Sang und Liedesweisen
von dir sie tönen müssen!

Und wollen die Gedanken
der Liebe sich ent schlagen,
So kommen meine Lieder
zu mir mit Liebesklagen!

So halten mich in Banden
die Beiden immer wieder!
Es weckt das Lied die Liebe!
Die Liebe weckt die Lieder!

Record

El meu amor desvetlla
sempre les cançons!
Les meves cançons desvetllen
sempre l'amor!

Els llavis que somnien
els teus besos ardents,
voldrien gloriejar-te
amb càntics i tonades brillants!

I si volen els pensaments
oblidar-se de l'amor,
m'ixen llavors les cançons
amb queixes amoroses.

Així em tenen lligat
sempre l'un i els altres!
La cançó desvetlla l'amor!
L'amor desvetlla les cançons!

Anònim

Rheinlegendchen

Bald gras ich am Neckar,
Bald gras ich am Rhein,
Bald hab ich ein Schätzel,
Bald bin ich allein.

Was hilft mir das Grasen,
Wenn d'Sichel nicht schneidt,
Was hilft mir ein Schätzel,
Wenn's bei mir nicht bleibt.

So soll ich denn grasen
Am Neckar, am Rhein,
So werf ich mein goldenes
Ringlein hinein.

Es fließet im Neckar
Und fließet im Rhein,
Soll schwimmen hinunter
Ins Meer tief hinein.

Und schwimmt es das Ringlein,
So frißt es ein Fisch,
Das Fischlein soll kommen
Aufs Königs sein Tisch.

Der König tät fragen,
Wems Ringlein sollt sein?
Da tät mein Schatz sagen,
Das Ringlein g'hört mein.

Mein Schätzlein tät springen,
Berg auf und Berg ein,
Tät mir wiedrum bringen
Das Goldringlein fein.

Kannst grasen am Neckar,
Kannst grasen am Rhein,
Wirf du mir nur immer
Dein Ringlein hinein.

Petita llegenda del Rin

Aviat segaré prop del Neckar,
aviat segaré prop del Rin,
aviat tindré una estimada,
aviat em quedaré sol.

De què em servirà segar,
si la falç no talla?
De què em servirà una estimada,
si no resta amb mi?

Si haig de segar,
en el Neckar o en el Rin,
llavors hi tiraré
el meu anellet daurat.

Se l'emporti el Neckar
o se l'emporti el Rin,
surarà cap avall,
cap al fons del mar

I mentre l'anellet neda,
se'l menjarà un peix.
I aquest peix arribarà
al plat del rei.

I el rei preguntarà:
De qui deu ser aquest anellet?
I dirà la meva estimada:
Aquest anellet és meu.

La meva estimada anirà saltant
amunt i avall per les muntanyes,
per tornar-me a donar
el bell anellet daurat.

Ja pots segar prop del Neckar,
ja pots segar prop del Rin,
però no deixis de tirar-hi
el teu anellet daurat!

FRANZ LISZT

Victor Hugo (1802 — 1885)

Enfant, si j'étais roi

Enfant, si j'étais roi, je donnerais l'empire,
Et mon char, et mon sceptre, et mon peuple
à genoux,
Et ma couronne d'or, et mes bains de porphyre,
Et mes flottes, à qui la mer ne peut suffire,
Pour un regard de vous!

Si j'étais Dieu, la terre et l'air avec les ondes,
Les anges, les démons courbés devant
ma loi,
Et le profond chaos aux entrailles fécondes,
L'éternité, l'espace et les cieus et les mondes,
Pour un baiser de toi!

Victor Hugo

Comment, disaient-ils

Comment, disaient-ils,
Avec nos nacelles,
Fuir les alguazils?
Ramez, disaient-elles.

Comment, disaient-ils,
Oublier querelles,
Misère et périls?
Dormez, disaient-elles.

Comment, disaient-ils,
Enchanter les belles
Sans philtres subtils?
Aimez, disaient-elles.

Nen, si jo fos rei

Nen, si jo fos rei, donaria l'imperi,
la carrossa, el ceptre, el meu poble
agenollat,
la corona d'or, i els meus banys de pòfira
i les meves flotes que el mar no pot abastar,
per una mirada vostra!

Si jo fos Déu, la terra i l'aire amb les seves ones,
els àngels, els dimonis encorbats davant
la meva llei,
i el caos profund en les entranyes fecundes,
l'eternitat, l'espai, els cels i els móns,
per un bes teu!

Com, deien ells

Com, deien ells,
amb les nostres barquetes,
fugir dels agutzils?
Remeu, deien elles.

Com, deien ells,
oblidar querelles,
misèries i perills?
Dormiu, deien elles.

Com, deien ells,
encisar les belles
sense filtres subtils?
Estimeu, deien elles.

Victor Hugo

S'il est un charmant gazon

S'il est un charmant gazon
Que le ciel arrose,
Où brille en toute saison
Quelque fleur éclore,
Où l'on cueille à pleine main
Lys, chèvrefeuille et jasmin,
J'en veux faire le chemin
Où ton pied se pose!

S'il est un rêve d'amour,
Parfumé de rose,
Où l'on trouve chaque jour
Quelque douce chose,
Un rêve que Dieu bénit,
Où l'âme à l'âme s'unit,
Oh! j'en veux faire le nid
Où ton cœur se pose!

Victor Hugo

Oh! Quand je dors

Oh! quand je dors, viens auprès de ma couche,
Comme à Pétrarque apparaissait Laura,
Et qu'en passant ton haleine me touche...
Soudain ma bouche
S'entr'ouvrira!

Sur mon front morne où peut-être s'achève
Un songe noir qui trop longtemps dura,
Que ton regard comme un astre se lève...
Et soudain mon rêve
Rayonnera!

Puis sur ma lèvre où voltige une flamme,
Éclair d'amour que Dieu même épura,
Pose un baiser, et d'ange deviens femme...
Soudain mon âme
S'éveillera!

Si hi hagués una gespa encisadora

Si hi hagués una gespa encisadora,
regada pel cel,
on brillés en qualsevol estació
alguna flor oberta,
on hom collís amb la mà
lis, mareselva i llessamí,
voldria fer-ne el camí
on hi possessis el teu peu.

Si hi hagués un somni d'amor
perfumat de roses,
on hom trobés cada dia
alguna cosa dolça,
un somni beneït per Déu
on l'ànima s'unís a l'ànima,
oh! en faria el niu
on hi possessis el teu cor.

Oh! quan dormi

Oh! quan dormi, vine prop del meu llit,
com s'apareixia Laura a Petrarca,
i que en passar em toqui el teu alè,
i de sobte la meva boca
s'entreobrirà.

Sobre el meu front ombrívol on potser s'acaba
un somni negre que ha durat massa,
que s'hi aixequi la teva mirada com un astre...
de sobte el meu somni
brillarà!

Després sobre els meus llavis on voleteja una flama
guspira d'amor que Déu mateix depurà,
posa un bes i d'àngel converteix-te en dona...
de sobte la meva ànima
es despertarà.

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Eduard Mörike (1804 — 1875)

Nixe Binsefuss

Des Wassermanns sein Töchterlein
Tanz auf dem Eis im Vollmondschein,
Sie singt und lachet sonder Scheu
Wohl an des Fischers Haus vorbei.

„Ich bin die Jungfer Binsefuß,
Und meine Fisch wohl hüten muss;
Meine Fisch, die sind im Kasten,
Sie haben kalte Fasten;
Von Böhmenglas mein Kasten ist,
Da zähl ich sie zu jeder Frist.

Gelt, Fischermatz? gelt, alter Tropf,
Dir will der Winter nicht in Kopf?
Komm mir mit deinen Netzen!
Die will ich schön zerfetzen!
Dein Mägdlein zwar ist fromm und gut,
Ihr Schatz ein braves Jägerblut.

Drum häng ich ihr, zum Hochzeitsstrauss,
Ein schilfen Kränzlein vor das Haus,
Und einen Hecht, von Silber schwer,
Er stammt von König Artur her,
Ein Zwergen-Goldschmieds-Meisterstück,
Wers hat, dem bringt es eitel Glück:
Er lässt sich schuppen Jahr für Jahr,
Da sinds fünfhundert Gröschlein bar.

Ade, mein Kind! Ade für heut!
Der Morgenhahn im Dorfe schreit.“

L'ondina Jonquina

La filleta del geni de les aigües
dansa damunt del gel a la llum de la lluna plena,
canta i riu sense cap por
davant la casa del pescador.

“Sóc la donzella Jonquina,
i haig de protegir els meus peixos:
els meus peixos que estan en caixes,
seguint una fresca dieta;
la meva caixa és de cristall de Bohèmia,
i els puc comptar en tot moment.

Val, pescador ximplet, vell beneit?
No t'haurà pujat el fred al cap?
Vine amb les teves xarxes!
Veuràs què bé que les esquinço!
La teva noieta és pietosa i bona,
i el seu estimat un bon xicot.

Per això li penjo, com a ram de núvia,
damunt la porta, una coroneta de canyes,
i una llúcera argentada
que ve del rei Artur,
una obra mestra d'un argenter nan,
que dóna una sort pura a qui la té:
se'n poden treure les escames any rere any,
i en surten cinc-cents cèntims sonants.

Adéu, criatura! Adéu per avui!
Ja crida des del poble el gall matiner!”

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Die Spröde

An dem reinsten Frühlingsmorgen
Ging die Schäferin und sang,
Jung und schön und ohne Sorgen,
Daß es durch die Felder klang,
So la la!

Thyrsis bot ihr für ein Mäulchen
Zwei, drei Schäfchen gleich am Ort;
Schalkhaft blickte sie ein Weilchen,
Doch sie sang und lachte fort,
So la la!

Und ein anderer bot ihr Bänder,
Und der dritte bot sein Herz;
Doch die trieb mit Herz und Bändern
So wie mit den Lämmern Scherz,
So la la!

Johann Wolfgang von Goethe

Die Bekehrte

Bei dem Glanz der Abendröte
Ging ich still den Wald entlang;
Damon saß und blies die Flöte
Daß es von den Felsen klang,
So la la!

Und er zog mich zu sich nieder,
Küßte mich so hold so süß:
Und ich sagte: Blase wieder!
Und der gute Junge blies,
So la la!

Meine Ruh ist nun verloren,
Meine Freude floh davon,
Und ich hör vor meinen Ohren
Immer nur den alten Ton,
So la la!

L'esquiva

En un lluminós matí de primavera,
anava cantant la pastora,
jove, bella i despreocupada,
omplint de sons els camps:
so la la!

Tirsis li oferí per un sol bes
dues, tres ovelles, allà mateix,
ella se'l mirà sorneguera,
i continuà cantant, rient:
so la la!

Un altre li oferí cintes,
i el tercer li oferí el seu cor;
però ella es prengué tan a broma
les cintes i el cor com les ovelles,
so, la la!

La convertida

A la llum del capvespre
seguia tranquil·la el meu camí;
Damon, assegut, tocava la flauta,
que ressonava entre les roques,
so la la!

Em va atreure cap a ell,
i em besà, afectuós, molt dolçament,
i li vaig dir: torna a bufar!
i el bon noi bufà,
so la la!

He perdut ara la meva pau,
i amb ella volà l'alegria,
i sento en les meves orelles
només l'antiga melodia,
so la la!

Ganymed

Wie im Morgenglanze
Du rings mich anlüthst,
Frühling, Geliebter!
Mit tausendfacher Liebeswonne
Sich an mein Herze drängt
Deiner ewigen Wärme
Heilig Gefühl,
Unendliche Schöne!
Dass ich dich fassen möcht'
In diesen Arm!

Ach, an deinem Busen
Lieg ich und schmachte,
Und deine Blumen, dein Gras
Drängen sich an mein Herz.
Du kühlst den brennenden
Durst meines Busens,
Lieblicher Morgenwind!
Ruft drein die Nachtigall
Liebend nach mir aus dem Nebeltal.
Ich komm', ich komme!
Ach wohin, wohin?

Hinauf strebt's hinauf!
Es schweben die Wolken
Abwärts, die Wolken
Neigen sich der sehnnenden Liebe.
Mir! Mir!
In euerm Schosse
Aufwärts!
Umfangend umfassen!
Aufwärts an deinen Busen,
Alliebender Vater!

Ganimedes

En la resplendor del sol,
t'encens al voltant meu,
estimada primavera!
Amb mil delícies amoroses,
el sagrat sentiment
del teu etern ardur
s'apodera del meu cor,
bellesa infinita!
Si pogués estrènyer-te
entre els meus braços!

Ai, m'ajec en el teu pit,
i em marfoc;
les teves flors, la teva herba,
es premen contra el meu cor.
Apagues la set ardent
del meu pit,
amable brisa matinal!
Em crida amorós el rossinyol
des de la vall boirosa.
Ja vinc, ja vinc!
A on? Ai, a on?

Amunt! Sempre amunt!
Suren els núvols
a dalt, s'inclinen
cap a l'amor anhelant.
A mi! A mi!
En la vostra sina,
amunt!
Abraçant-me, abraceu-me!
Amunt, en la vostra sina,
pare de tot amor!

Eduard Mörike

Karwoche

O Woche, Zeugin heiliger Beschwerde!
Du stimmst so ernst zu dieser Frühlingswonne,
Du breitest im verjüngten Strahl der Sonne
Des Kreuzes Schatten auf die lichte Erde,

Und senkest schweigend deine Flöre nieder;
Der Frühling darf indessen immer keimen,
Das Veilchen duftet unter Blütenbäumen
Und alle Vöglein singen Jubellieder.

O schweigt, ihr Vöglein auf den grünen Auen!
Es hallen rings die dumpfen Glockenklänge,
Die Engel singen leise Grabgesänge;
O still, ihr Vöglein hoch im Himmelblauen!

Ihr Veilchen, kränzt heut keine Lockenhaare!
Euch pflückt mein frommes Kind zum dunklen
Strausse,

Ihr wandert mit zum Muttergottes Hause,
Da sollt ihr welken auf des Herrn Altare.

Ach dort, von Trauermelodien trunken,
Und süß betäubt von schweren
Weihrauchdüften,
Sucht sie den Bräutigam in Todesgrüften,
Und Lieb und Frühling, alles ist versunken!

Eduard Mörike

Schlafendes Jesuskind

Sohn der Jungfrau, Himmelskind! am Boden,
Auf dem Holz der Schmerzen eingeschlafen,
Das der fromme Meister, sinnvoll spielend,
Deinen leichten Träumen unterlegte;
Blume du, noch in der Knospe dämmernd
Eingehüllt die Herrlichkeit des Vaters!
O wer sehen könnte, welche Bilder
Hinter dieser Stirne, diesen schwarzen
Wimpern sich in sanftem Wechsel malen!

Setmana Santa

Oh, setmana, testimoni dels sants sofriments,
quanta sensatesa portes a aquest delit primaverall!
Estens l'ombra de la Creu damunt la terra
il·luminada pels raigs rejoyenits del sol.

I fas caure calladament els teus vels;
però mentrestant la primavera segueix florint,
la violeta exhala el seu perfum sota els arbres en flor
i tots els ocellets reflen joioses cançons.

Oh, calleu, ocellets dels verds camps!
Per tot arreu ressonen tristos repics de campanes
i els àngels canten blanament cançons funeràries
calmeu-vos, ocellets en les blaves altures del cel!

Violetes, no coronareu avui cap cabellera rinxolada
Us collirà un infant pietós per fer bells
pomells;

anireu a la casa de la Mare de Déu,
i us pansireu allà en l'altar del Senyor.

Ai, allà, embriagada per les fúnebres melodies,
i dolçament atordida pel fort olor de
l'encens,
cerca l'amat entre les tombes dels morts.
Tot s'ha acabat, l'amor i la primavera!

El Nen Jesús, dormint

Fill de la Verge, infant celestial!
Adormit a terra sobre la fusta del dolor,
que el pietós artista, en un joc ple de sentit,
collocà sota els teus dolços somnis!
Oh flor, sortida a penes de la poncella,
emboïllada per la glòria del Pare!
Oh, qui pogués veure les imatges
que van desfilant dolçament
sota aquest front i aquestes negres celles!

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

Karl Friedrich Henckell (1864 — 1929)

Ruhe, meine Seele

Nicht ein Lüftchen regt sich leise,
Sanft entschlummert ruht der Hain;
Durch der Blätter dunkle Hülle
Stiehlt sich lichter Sonnenschein.
Ruhe, ruhe, meine Seele,
Deine Stürme gingen wild,
Hast getobt und hast gezittert,
Wie die Brandung, wenn sie schwillt!
Diese Zeiten sind gewaltig,
Bringen Herz und Hirn in Not.
Ruhe, ruhe, meine Seele,
Und vergiß, was dich bedroht.

Custav Falke (1853 — 1916)

Meinem Kinde

Du schläfst und sachte neig' ich mich
Über dein Bettchen und segne dich.
Jeder behutsame Atemzug
Ist ein schweifender Himmelsflug,
Ist ein Suchen weit umher,
Ob nicht doch ein Sternlein wär',
Wo aus eitel Glanz und Licht
Liebe sich ein Glückskraut bricht,
Das sie geflügelt herniederträgt
Und dir aufs weiße Deckchen legt.

Descansa, ànima meva!

No passa ni un alè d'aire,
tranquil reposa el bosc;
entre el fosc entramat de les fulles
brillen clars els raigs de sol.
Descansa, descansa, ànima meva,
les teves tempestes eren salvatges,
has cridat i has tremolat,
com l'oreig enfurismat.
Van ser moments violents,
que angoixaren el cor i la ment.
Descansa, descansa ànima meva,
i oblida el que t'amenaça!

Al meu fill

Dorms, m'inclino silencios
sobre el teu bressol i et beneïxo.
Cada delicada respiració
és un alè celestial,
és una recerca més enllà,
com si no hi hagués una estrella
d'ufana llum i esplendor,
on l'amor cull l'herba de la felicitat,
que transporta amb les seves ales
i la deixa damunt de la teva blanca vànova.

Detlev von Liliencron (1844 — 1909)

Glückes genug

Wenn sanft du mir im Arme schiefst,
Ich deinen Atem hören konnte,
Im Traum du meinen Namen riefst,
Um deinen Mund ein Lächeln sonnte -
Glückes genug.

Und wenn nach heißem, ernstem Tag
Du mir verscheuchtest schwere Sorgen,
Wenn ich an deinem Herzen lag
Und nicht mehr dachte an ein Morgen -
Glückes genug.

Quanta felicitat!

Quan dormies dolçament en els meus braços,
podia sentir-te respirar,
cridaves el meu nom en somnis,
i un somriure illuminava la teva boca...
quanta felicitat!

I quan després d'un dia calorós i seriós
m'allunyaves els greus problemes,
quan em recolzava en el teu cor
sense pensar més en un demà...
quanta felicitat!

Heinrich Hart (1855 — 1906)

Cäcilie

Wenn Du es wüßtest,
Was träumen heißt
Von brennenden Küssen,
Vom Wandern und Ruhen
Mit der Geliebten,
Aug' in Auge
Und kosend und plaudernd—
Wenn Du es wüßtest,
Du neigtest dein Herz.

Wenn Du es wüßtest,
Was bangen heißt
In einsamen Nächten,
Umschauert vom Sturm,
Da niemand tröstet
Milden Mundes
Die kampfmüde Seele—
Wenn Du es wüßtest,
Du kämest zu mir.

Wenn Du es wüßtest,
Was leben heißt
Umhaucht von der Gottheit
Weltschaffendem Atem,
Zu schweben empor
Lichtgetragen
Zu seligen Höh'n—
Wenn Du es wüßtest,
Du lebtest mit mir.

Cecília

Si tu sabessis
el que significa somniar
en besos ardents,
en passejar i descansar
amb l'estimat,
mirant-se als ulls,
acaronant-se i parlant...
si ho sabessis,
el teu cor es rendiria.

Si tu sabessis
el que significa tenir
por en nits solitàries,
enmig de la tempesta.
sense cap dolça boca
que consoli l'ànima
cansada de lluitar...
si ho sabessis,
vindries a mi.

Si tu sabessis
el que significa viure
perfumat per l'hàlit
de la divinitat creadora del món,
elevant-se,
il·luminat,
cap a les santes altures.
si ho sabessis,
viuries amb mi!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertiada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

Wilhelm Müller

EL VIATGE D'HIVERN

Edició i versió de
Miquel Desclot

Edició bilingüe i doble
(versió Müller/versió
Schubert)

120 pàgines · 19€

1a edició: juliol 2021

Disponible a llibreries: 15 de
setembre de 2021

“ El poeta Wilhelm Müller ha tingut l'estranya fortuna de ser més recordat per les músiques que han suscitat les seves poesies que no pas pels seus versos mateixos. Això ha fet pensar a més d'un badoc que potser es tractava d'un poeta molt menor rescatat miraculosament de l'oblit per una música excepcional, però em sembla evident que aquesta és una conclusió precipitada, per no dir frívola i injusta.

”
Miquel Desclot

Compreu-lo a la nostra web abans del dia 15 de
setembre i us l'enviem gratuïtament a casa
www.ficta.cat

Schubertiada
Vilabertran

Konstantin Krimmel, baríton Daniel Heide, piano

Franz Schubert | Die schöne Müllerin

Divendres 20 d'agost,
21:00 h

Lied the future.
La Schubertiada
agraeix a la Fundació
Banc Sabadell el seu
compromís amb el
talent emergent.

Sabadell
Fundació

FRANZ SCHUBERT (1797 — 1828)

63' **Die schöne Müllerin, D. 795** (1823)

Das Wandern
Wohin?
Halt!
Danksagung an den Bach
Am Feierabend
Der Neugierige
Ungeduld
Morgengruß
Des Müllers Blumen
Tränenregen
Mein!
Pause
Mit dem grünen Lautenbande
Der Jäger
Eifersucht und Stolz
Die liebe Farbe
Die böse Farbe
Trockne Blumen
Der Müller und der Bach
Des Baches Wiegenlied

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Konstantin Krimmel, baríton

Konstantin Krimmel, d'origen germano-romà, va rebre la primera formació musical amb el Cor de nens de St Georg a Ulm. Mentre encara era estudiant, va desenvolupar un especial amor pel concert i el repertori de lied; des de llavors ha guanyat nombrosos concursos, incloent-hi el Deutsch Liedwettbewerb el 2019, el 1r premi al Concurs Internacional de Lied Helmut Deutsch, el 2n premi al Concurs Internacional de Cant 'Das Lied' a Heidelberg i el Concurs Internacional de Música Gian Battista Viotti el 2018. Ha fet recitals a la Philharmonie de Colònia, a la Deutsche Oper i a la Konzerthaus de Berlín, a l'Òpera de Frankfurt, a la Heidelberger Frühling, la Schubertiade a Schwarzenberg, a Madrid (Fundación March) i Londres (Wigmore Hall) i al Festival de Lieder d'Oxford. A la tardor de 2021, es convertirà en membre de l'Òpera de Munic.

Aquest és el segon concert de Konstantin Krimmel a la Schubertiada, després del seu debut el 2019.

Daniel Heide, piano

És un dels pianistes acompanyants i de cambra més sollicitats de la seva generació, que ofereix concerts per tota Europa i Àsia des de la seva graduació a la Hochschule für Musik “Franz Liszt” de Weimar. Entre els seus cantants habituals hi ha Andrè Schuen, Christoph Prégardien o Roman Trekel; ha tocat també amb Marie Seidler, Hanno Müller-Brachmann, Luca Pisaroni, Ruth Ziesak o Christian Immler. En el terreny de la música de cambra ha fet concerts amb solistes com Tabea Zimmermann, Antje Weithaas, Wolfgang Emanuel Schmidt, Jens Peter Maintz, Friedemann Eichhorn, Barbara Buntrock, Julian Steckel o Konstanze von Gutzeit. El seu CD “Poèmes” amb la mezzosoprano Stella Doufexis, amb cançons de Claude Debussy, va rebre el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2013 i el CD amb Andrè Schuen, amb lieder de Robert Schumann, Hugo Wolf i Frank Martin, el premi ECHO Klassik 2016 com a jove artista de l'any.

Aquest és el desè concert de Daniel Heide a la Schubertiada, després del seu debut l'any 2018.

Franz Schubert

Die schöne Müllerin

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Wihelm Müller (1794 — 1827)

Die schöne Müllerin

Im Winter zu lesen

Das Wandern

Das Wandern ist des Müllers Lust,
Das Wandern!
Das muss ein schlechter Müller sein,
Dem niemals fiel das Wandern ein,
Das Wandern.

Vom Wasser haben wir's gelernt,
Vom Wasser!
Das hat nicht Rast bei Tag und Nacht,
Ist stets auf Wanderschaft bedacht,
Das Wasser.

Das sehn wir auch den Rädern ab,
Den Rädern!
Die gar nicht gerne stille stehn,
Die sich mein Tag nicht müde drehn,
Die Räder.

Die Steine selbst, so schwer sie sind,
Die Steine!
Sie tanzen mit den muntern Reihn
Und wollen gar noch schneller sein,
Die Steine.

O Wandern, Wandern, meine Lust,
O Wandern!
Herr Meister und Frau Meisterin,
Laßt mich in Frieden weiter ziehn
Und wandern.

La bella molinera

Per llegir a l'hivern

Caminar

Caminar és el goig del moliner,
Caminar!
Seria un mal moliner,
al que mai se li acudís de caminar,
caminar.

De l'aigua ho hem après,
de l'aigua!
Que no té repòs ni de dia ni de nit,
sempre està a punt per a la caminada,
l'aigua.

Això ho veiem també en les rodes,
en les rodes!
Que no els agrada gens estar quietes,
i giren tot el dia sense cansar-se,
les rodes.

Les moles, fins i tot, tan pesades com són,
les moles!
Ballen en animada fila,
i volen ser més ràpides encara,
les moles.

Oh caminar, caminar, goig meu,
Oh caminar!
Senyor mestre i senyora mestressa,
deixeu-me prosseguir en pau el meu camí
i caminar.

Wohin?

Ich hört' ein Bächlein rauschen
Wohl aus dem Felsenquell,
Hinab zum Thale rauschen
So frisch und wunderhell.

Ich weiß nicht, wie mir wurde,
Nicht, wer den Rath mir gab,
Ich mußte gleich hinunter
Mit meinem Wanderstab.

Hinunter und immer weiter
Und immer dem Bach nach,
Und immer frischer rauschte,
Und immer heller der Bach.

Ist das denn meine Straße?
O Bächlein, sprich, wohin?
Du hast mit deinem Rauschen
Mir ganz berauscht den Sinn.

Was sag' ich denn von Rauschen?
Das kann kein Rauschen sein:
Es singen wohl die Nixen
Dort unten ihren Reihn.

Laß singen, Gesell, laß rauschen,
Und wandre fröhlich nach!
Es gehn ja Mühlenräder
In jedem klaren Bach.

Cap on?

Vaig sentir la fressa d'un rierol
des de l'aiguaneix entre les roques,
fins a baix, cap a la vall,
tan fresc i esplèndidament límpid.

No sé pas, què em succeí,
ni qui em donà la idea però,
en aquell moment, hagué d'anar cap avall
amb el meu bastó de caminant.

Cap avall i sempre més lluny
seguint sempre el rierol,
que remorejava cada cop més fresquívol
i més transparent.

És potser aquest el meu camí?
Oh rierol, digues, cap on?
Amb el teu remoreig
m'has inebriat els sentits.

Què parlo de remoreig?
Això no pot pas ser un remoreig:
bé canten les ondines
allà sota llurs rondes.

Deixa que cantin, company, deixa que remoregin
i segueix caminant alegrement!
Puix que rodes de molí giren
arreu en clars rierols.

Halt!

Eine Mühle seh' ich blicken
Aus den Erlen heraus,
Durch Rauschen und Singen
Bricht Rädergebraust.

Ei willkommen, ei willkommen,
Süßer Mühlengesang!
Und das Haus, wie so traulich!
Und die Fenster, wie blank!

Und die Sonne, wie helle
Vom Himmel sie scheint!
Ei, Bächlein, liebes Bächlein,
War es also gemeint?

Danksagung an den Bach

War es also gemeint,
Mein rauschender Freund,
Dein Singen, dein Klingeln,
War es also gemeint?

Zur Müllerin hin!
So lautet der Sinn.
Gelt, hab' ich's verstanden?
Zur Müllerin hin!

Hat sie dich geschickt?
Oder hast mich berückt?
Das möcht' ich noch wissen,
Ob sie dich geschickt.

Nun wie's auch mag sein,
Ich gebe mich drein:
Was ich such', hab' ich funden,
Wie's immer mag sein.

Nach Arbeit ich frug,
Nun hab' ich genug,
Für die Hände, für's Herze
Vollauf genug!

Atura't!

Veig un molí refulgir
enmig dels verns,
per entre remors i cants
se sent brogit de rodes.

Ei!, benvingut. Ei!, benvingut,
dolç càntic de molí!
I la casa tan acollidora!
I les finestres tan netes!

I el sol, tan brillant
que en cel llueix
Ei!, rierol, estimat rierol.
És això que volies dir?

Agraïment al rierol

És això que em volies dir,
remorejant amic meu?
El teu cantar, el teu dringar,
és això que em volies dir?

Anem vers la molinera!
Ho assenyala el sentit.
Així, ho he entès bé?
Anem vers la molinera!

T'ha enviat ella?
O tu m'has encisat?
Això voldria saber,
si ella t'ha enviat.

Doncs bé, sigui el que sigui,
de bon grat ho accepto:
he trobat allò que cercava,
Sigui el que vulgui ser.

Vaig demanar feina,
ara prou que en tinc,
per a les meves mans, per al meu cor.
Més que no cal!

Am Feierabend

Hätt' ich tausend
Arme zu rühren!
Könnt' ich brausend
Die Räder führen!
Könnt' ich wehen
Durch alle Haine!
Könnt' ich drehen
Alle Steine!
Daß die schöne Müllerin
Merkte meinen treuen Sinn!

Ach, wie ist mein Arm so schwach!
Was ich hebe, was ich trage,
Was ich schneide, was ich schlage,
Jeder Knappe thut es nach.
Und da sitz' ich in der großen Runde,
In der stillen kühlen Feierstunde,
Und der Meister spricht zu Allen:
Euer Werk hat mir gefallen;
Und das liebe Mädchen sagt
Allen eine gute Nacht.

A l'hora de plegar

Si tingués mil braços
per bellugar!
Podria fer girar
les rodes bramulant!
Si pogués bufar
per tots els boscatges!
Podria aixecar
totes les pedres!
De forma que la bella molinera
s'adonés de la meva fidel intenció!

Però, ai! El meu braç és tan feble!
Tot el que aixeco, tot el que porto,
tot el que tallo, tot el que colpejo,
ho podria fer qualsevol vailet.
I heu-me aquí, seient en gran cercle,
a l'hora fresca i tranquil·la del descans,
i l'amo ens parla a tots:
m'ha agradat la vostra feina;
i l'amable donzella ens diu
bona nit a tots.

Der Neugierige

Ich frage keine Blume,
Ich frage keinen Stern,
Sie können mir alle nicht sagen,
Was ich erfüh'r so gern.

Ich bin ja auch kein Gärtner,
Die Sterne stehn zu hoch:
Mein Bächlein will ich fragen,
Ob mich mein Herz belog.

O Bächlein meiner Liebe,
Wie bist du heut' so stumm!
Will ja nur Eines wissen,
Ein Wörtchen um und um.

Ja, heißt das eine Wörtchen,
Das andre heißet Nein,
Die beiden Wörtchen schließen
Die ganze Welt mir ein.

O Bächlein meiner Liebe,
Was bist du wunderbarlich!
Will's ja nicht weiter sagen,
Sag', Bächlein, liebt sie mich?

L'ansiós de saber

No pregunto a cap flor,
ni tampoc a cap estrella,
per què no em poden dir,
el que tant m'agradaria saber.

No sóc pas jardiner,
les estrelles són massa amunt;
vull preguntar al meu rierol,
si el meu cor m'enganya.

Oh! Rierol, amor meu,
per què no dius res avui?
Només vull saber una cosa,
un petit mot solament.

Una paraula diu "Sí",
i l'altra diu "No",
però ambdues contenen
tot el món per a mi.

Oh! Rierol, amor meu,
que estrany que ets!
No ho diré a ningú però,
digues, ella m'estima?

Ungeduld

Ich schnitt' es gern in alle Rinden ein,
Ich grub' es gern in jeden Kieselstein,
Ich möcht' es sä'n auf jedes frische Beet
Mit Kressensamen, der es schnell verräth,
Auf jeden weißen Zettel möcht' ich schreiben:
Dein ist mein Herz, und soll es ewig bleiben.

Ich möcht' mir ziehen einen jungen Staar,
Bis daß er sprach' die Worte rein und klar,
Bis er sie sprach' mit meines Mundes Klang,
Mit meines Herzens vollem, heißem Drang;
Dann säng' er hell durch ihre Fensterscheiben:
Dein ist mein Herz, und soll es ewig bleiben.

Den Morgenwinden möcht' ich's hauchen ein,
Ich möcht' es säuseln durch den regen Hain;
O, leuchtet' es aus jedem Blumenstern!
Trüg' es der Duft zu ihr von nah und fern!
Ihr Wogen, könnt ihr nichts
als Räder treiben?
Dein ist mein Herz, und soll es ewig bleiben.

Ich meint', es müßt' in meinen Augen stehn,
Auf meinen Wangen müßt' man's brennen sehn,
Zu lesen wär's auf meinem stummen Mund.
Ein jeder Athemzug gäb's laut ihr kund;
Und sie merkt nichts von all' dem bangen
Treiben:
Dein ist mein Herz, und soll es ewig bleiben!

Impaciència

De bon grat ho gravaria a l'escorça de tots els arbres,
ho cisellaria a totes les pedres,
m'agradaria semblar-ho a tots els planters novells
amb llavors de morritort que creixen de pressa,
a tots els fulls en blanc m'agradaria escriure-ho:
el meu cor és teu i ho serà per sempre.

M'agradaria ensenyar un jove estornell,
fins que digués les paraules netes i clares,
fins que parlés amb el so de la meua veu,
amb la plena, ardent empenta del meu cor,
llavors ell cantaria a través de la seva finestra:
el meu cor és teu i ho serà per sempre.

M'agradaria alenar-ho al vent del matí,
m'agradaria que remoregés pel vivaç boscatge;
Oh! Que resplendís en totes les flors estelades!
Que, de prop i de lluny, portés cap a ella llur flaire!
Vosaltres, onades, podeu fer altra cosa que no fos
moure les rodes?
El meu cor és teu i ho serà per sempre.

Pensava que es podria llegir en els meus ulls,
que es podria veure en les meves galtes enceses,
que es percebria en la meua boca tancada,
que cada alè li faria saber en veu alta,
però ella gens no s'adona d'aquest angoixós
desfici:
el meu cor és teu i ho serà per sempre.

Morgengruß

Guten Morgen, schöne Müllerin!
Wo steckst du gleich das Köpfchen hin,
Als wär' dir was geschehen?
Verdrießt dich denn mein Gruß so schwer?
Verstört dich denn mein Blick so sehr?
So muss ich wieder gehen.

O laß mich nur von ferne stehn,
Nach deinem lieben Fenster sehn,
Von ferne, ganz von ferne!
Du blondes Köpfchen, komm hervor!
Hervor aus eurem runden Thor,
Ihr blauen Morgensterne!

Ihr schlummertrunknen Äugelein,
Ihr thaubetrübten Blümelein,
Was scheuet ihr die Sonne?
Hat es die Nacht so gut gemeint,
Daß ihr euch schließt und bückt und weint
Nach ihrer stillen Wonne?

Nun schüttelt ab der Träume Flor,
Und hebt euch frisch und frei empor
In Gottes hellen Morgen!
Die Lerche wirbelt in der Luft,
Und aus dem tiefen Herzen ruft
Die Liebe Leid und Sorgen.

Salutació del matí

Bon dia, bella molinera!
On amagues el teu caparró,
com si t'hagués passat alguna cosa?
Talment t'enutja la meva salutació?
Et trasbalsa tant el meu esguard?
Aleshores hauré de tornar a anar-me'n.

Oh! Deixa'm tan sols romandre llunyà,
mirar vers la teva estimada finestra,
des de lluny, des de molt lluny!
Que surti el teu caparró ros!
Vosaltres, blaus estels del matí,
sortiu enfora pel portal rodó!

Vosaltres, ulls mig adormits,
vosaltres, floretes entelades de rosada,
per què temeu el sol?
Potser la nit us ha fet tant de bé,
que ara us tanqueu, us doblegueu i ploreu
en la seva tranquil·la delícia.

Però ara espoleu-vos el vel dels somnis
i enlaireu-vos fresques i lliures
en el diàfan matí de Déu!
L'alsa giravolta en el cel
i des del més profund del cor
cria l'amor a penes i turments.

Des Müllers Blumen

Am Bach viel kleine Blumen stehn,
Aus hellen blauen Augen sehn;
Der Bach der ist des Müllers Freund,
Und hellblau Liebchens Auge scheint,
Drum sind es meine Blumen.

Dicht unter ihrem Fensterlein
Da will ich pflanzen die Blumen ein,
Da ruft ihr zu, wenn alles schweigt,
Wenn sich ihr Haupt zum Schlummer neigt.
Ihr wißt ja, was ich meine.

Und wenn sie thät die Äuglein zu,
Und schläft in süßer, süßer Ruh',
Dann lispelt als ein Traumgesicht
Ihr zu: Vergiß, vergiß mein nicht!
Das ist es, was ich meine.

Und schließt sie früh die Laden auf,
Dann schaut mit Liebesblick hinauf:
Der Thau in euren Äugelein,
Das sollen meine Thränen sein,
Die will ich auf euch weinen.

Les flors del moliner

A la vora del rierol hi ha moltes floretes,
que semblen ulls blaus i clars;
el rierol és l'amic del moliner,
i blau clar llueixen els ulls de l'estimada,
per això aquestes són les meves flors.

Just sota la seva finestreta,
planto les meves flors,
allà la cridareu quan tot sigui tranquil,
quan el seu cap s'inclini per dormir,
vosaltres ja sabeu el que vull dir.

I quan ella tanqui els seus ulls
i s'adormi en un dolç, dolç repòs,
aleshores, com en un somieig, xiuxiueu-li:
No m'oblidis! No m'oblidis!
Això és el que vull dir.

I quan ella de bon matí obri els finestrons,
mireu cap a dalt amb amorós esguard:
la rosada en els vostres ulls,
serà les meves llàgrimes,
que vessaré sobre vosaltres.

Tränenregen

Wir saßen so traulich beisammen
Im kühlen Erlendach,
Wir schauten so traulich zusammen
Hinab in den rieselndend Bach.

Der Mond war auch gekommen,
Die Sternlein hinterdrein,
Und schauten so traulich zusammen
In den silbernen Spiegel hinein.

Ich sah nach keinem Monde,
Nach keinem Sternenschein,
Ich schaute nach ihrem Bilde,
Nach ihren Augen allein.

Und sahe sie nicken und blicken
Herauf aus dem seligen Bach,
Die Blümlein am Ufer, die blauen,
Sie nickten und blickten ihr nach.

Und in den Bach versunken
Der ganze Himmel schien,
Und wollte mich mit hinunter
In seine Tiefe ziehn.

Und über den Wolken und Sternen
Da rieselte munter der Bach,
Und rief mit Singen und Klingen:
Geselle, Geselle, mir nach!

Da gingen die Augen mir über,
Da ward es im Spiegel so kraus;
Sie sprach: Es kommt ein Regen,
Ade, ich geh' nach Haus.

Pluja de llàgrimes

Seiem tranquil·lament
a la fresca ombra dels verns,
i junts miràvem amb placidesa
el rierol que corria a baix.

La lluna també arribà,
i al seu darrere, les estrelles,
i junts miràvem dolçament
el mirall d'argent.

Jo no veia la lluna,
ni la resplendor de les estrelles,
mirava solament la seva imatge,
i veia només els seus ulls.

Veia com ella es reclinava i mirava
cap amunt, des del venturós rierol,
les floretes a la riba, les blaves,
es reclinaven i miraven cap ella.

I la totalitat del cel semblava
haver-se enfonsat en el rierol
i voler endur-se'm avall
cap a la seva fondària.

I damunt núvols i estrelles,
allà corria vivaç el rierol
i cridava cantant i dringant:
Company, company, segueix-me!

Llavors els ulls se m'ompliren de llàgrimes,
el mirall s'encrespà;
ella digué: està a punt de ploure,
adéu, me'n vaig a casa.

Mein!

Bächlein, laß dein Rauschen sein!
Räder, stell eur Brausen ein!
All' ihr muntern Waldvögelein,
Groß und klein,
Endet eure Melodein!

Durch den Hain
Aus und ein
Schalle heut'e ei n Reim allein:
Die geliebte Müllerin ist mein!
Mein!

Frühling, sind das alle deine Blümelein?
Sonne, hast du keinen hellern Schein?
Ach, so muss ich ganz allein,
Mit dem seligen Worte mein,
Unverstanden in der weiten Schöpfung sein.

Pause

Meine Laute hab' ich gehängt an die Wand,
Hab' sie umschlungen mit einem grünen Band -
Ich kann nicht mehr singen, mein Herz ist zu voll,
Weiß nicht, wie ich's in Reime zwingen soll.
Meiner Sehnsucht allerheißesten Schmerz
Durfst' ich aushauchen in Liederschertz,
Und wie ich klagte so süß und fein,
Meint' ich doch, mein Leiden wär' nicht klein.
Ei, wie groß ist wohl meines Glückes Last,
Daß kein Klang auf Erden es in sich faßt?

Nun, liebe Laute, ruh' an dem Nagel hier!
Und weht ein Lüftchen über die Saiten dir,
Und streift eine Biene mit ihren Flügeln dich,
Da wird mir bange und es durchschauert mich.
Warum ließ ich das Band auch hängen so lang'?
Oft fliegt's um die Saiten mit seufzendem Klang.
Ist es der Nachklang meiner Liebespein?
Soll es das Vorspiel neuer Lieder sein?

Meva!

Rierol, deixa estar el teu remoreig!
Rodes, deixeu de fer soroll!
Tots vosaltres, alegres ocells del bosc,
grans i petits,
acabeu les vostres melodies!

Pertot els boscatges,
de tot arreu
avui sonarà només una rima:
la estimada molinera és meva!
Meva!

Primavera, són aquestes les teves flors?
Sol, no tens un esclat més resplendent?
Ai! He de restar doncs tot sol
amb la benaurada paraula: "Meva"
que la vasta Creació no entén.

Pausa

He penjat el meu llaüt a la paret,
l'he lligat amb una cinta verda.
No puc cantar més, el meu cor és massa ple,
no sé, com l'hauria de constrènyer en versos.
El dolor del meu desig ardent,
el podia exhalar en les meves cançons burlesques,
i quan jo em planyia tan dolça i delicadament,
pensava que la meva pena no era petita.
Ei! El llast de la meva felicitat és potser tan gran,
que cap so de la terra el pot copsar?

Doncs bé, estimat llaüt, descansa aquí penjat del clau!
I si un buf d'aire toca les teves cordes,
o una abella les frega amb les seves ales,
llavors m'angoixaré i tindrè calfreds.
Per què he deixat la cinta penjant tant de temps?
Sovint voleteja damunt les cordes amb un to sospirant.
És el resso de les meves penes d'amor?
O potser el preludi de noves cançons?

Mit dem grünen Lautenbände

„Schad' um das schöne grüne Band,
Daß es verbleicht hier an der Wand,
Ich hab' das Grün so gern!“
So sprachst du, Liebchen, heut' zu mir;
Gleich knüpf' ich's ab und send' es dir:
Nun hab' das Grüne gern!

Ist auch dein ganzer Liebster weiß,
Soll Grün doch haben seinen Preis,
Und ich auch hab' es gern.
Weil unsre Lieb' ist immer grün,
Weil grün der Hoffnung Fernen blühn,
Drum haben wir es gern.

Nun schlinge in die Locken dein
Das grüne Band gefällig ein,
Du hast ja 's Grün so gern.
Dann weiß ich, wo die Hoffnung wohnt,
Dann weiß ich, wo die Liebe thront,
Dann hab' ich 's Grün erst gern.

Amb la cinta verda del llaüt

“És una llàstima que la bonica cinta verda,
perdi el color aquí a la paret,
m'agrada tant el verd!”
Això és el que em digueres avui, estimada;
ara mateix la deslligo i te l'envio:
així gaudeix del color verd!

Encara que el teu estimat és tot blanc,
el verd deu tenir però el seu valor,
i a mi també m'agrada.
Perquè el nostre amor és sempre verd,
perquè verdes floreixen les esperances llunyanes,
per això ens agrada tant.

Ara lliga els teus rínxols
graciosament amb la cinta verda,
t'agrada tant el color verd.
Aleshores sé on viu l'esperança,
aleshores sé on regna l'amor,
aleshores m'agradarà encara més el verd.

Der Jäger

Was sucht denn der Jäger am Mühlbach hier?
Bleib', trotziger Jäger, in deinem Revier!
Hier gibt es kein Wild zu jagen für dich,
Hier wohnt nur ein Rehlein, ein zahmes,
für mich.

Und willst du das zärtliche Rehlein sehn,
So laß deine Büchsen im Walde stehn,
Und laß deine klaffenden Hunde zu Haus,
Und laß auf dem Horne den Saus und Braus,
Und scheere vom Kinne das struppige Haar,
Sonst scheut sich im Garten das Rehlein
für wahr.

Doch besser, du bliebest im Walde dazu,
Und ließest die Mühlen und Müller in Ruh'.
Was taugen die Fischlein im grünen Gezweig?
Was will denn das Eichhorn im bläulichen Teich?
Drum bleibe, du trotziger Jäger, im Hain,
Und laß mich mit meinen drei Rädern allein;
Und willst meinem Schätzen dich machen beliebt,
So wisse, mein Freund, was ihr Herzchen betrübt:
Die Eber, die kommen zur Nacht aus dem Hain,
Und brechen in ihren Kohlgarten ein,
Und treten und wühlen herum in dem Feld:
Die Eber die schieße, du Jägerheld!

El caçador

Què cerca el caçador aquí en el rierol del molí?
Atrevit caçador, queda't en el teu vedat!
Aquí no hi ha cap cacera per a tu,
aquí només hi viu un cabirolet amansit
per a mi,

i si vols veure el gentil cabirolet,
deixa el teu fusell en el bosc,
deixa els teus gossos clapidors a casa,
atura el bramul de la trompa de caça,
i afaita't la teva barba hirsuta,
o el cabirolet s'espantarà de veritat
en el jardí.

Però millor que et quedis en el bosc
i deixis en pau el molí i el moliner.
De què serviren els peixos en el verd brancatge?
Què faria l'esquirol en el blau estany?
Per això queda't, atrevit caçador, en el boscatge,
i deixa'm sol amb les meves tres rodes;
i si vols fer-te agradós al meu tresor,
has de saber, amic meu, el que entristeix el seu cor:
els senglars, que surten a la nit del boscatge
i fan incursions en el seu hort de cols,
trepitjant i fotjant el camp:
dispara als senglars, tu heroic caçador!

Eifersucht und Stolz

Wohin so schnell, so kraus, so wild, mein
lieber Bach?
Eilst du voll Zorn dem frechen Bruder Jäger
nach?
Kehr' um, kehr' um, und schilt erst deine
Müllerin
Für ihren leichten, losen, kleinen Flattersinn.

Sahst du sie gestern Abend nicht am Thore stehn,
Mit langem Halse nach der großen Straße sehn?
Wenn von dem Fang der Jäger lustig
zieht nach Haus,
Da steckt kein sittsam Kind den Kopf zum
Fenster 'naus.

Geh', Bächlein, hin und sag' ihr das, doch sag'
ihr nicht,
Hörst du, kein Wort, von meinem traurigen
Gesicht;
Sag' ihr: Er schnitzt bei mir sich eine Pfeif'
aus Rohr,
Und bläst den Kindern schöne Tänz' und
Lieder vor.

Gelosia i orgull

On vas tan de pressa, tan crespat, tan feréstec,
estimat rierol?
Corres enrabiati darrere l'insolent germà
caçador?
Gira cua, gira cua, i renya en primer lloc la teva
molinera
per la seva frívola, desimbolta, petita velleïtat.

No la vas veure ahir al vespre dreta al portal,
estirant el coll tot mirant el carrer gran?
Quan, content de la captura, el caçador
torna a casa,
cap noia honesta treu el cap per la
finestra.

Ves, rierol cap a ella i digues-li això; però no li
diguis res,
sents! ni una paraula de la meua cara plena de
tristesa;
digues-li: ell està tallant a prop meu una flauta
de canya
i toca belles danses i cançons per a la mainada.

Die liebe Farbe

In Grün will ich mich kleiden,
In grüne Thränenweiden,
Mein Schatz hat 's Grün so gern.
Will suchen einen Zypressenhain,
Eine Heide von grünem Rosmarein,
Mein Schatz hat 's Grün so gern.

Wohlauf zum fröhlichen Jagen!
Wohlauf durch Heid' und Hagen!
Mein Schatz hat 's Jagen so gern.
Das Wild, das ich jage, das ist der Tod,
Die Heide, die heiß ich die Liebesnoth,
Mein Schatz hat 's Jagen so gern.

Grabt mir ein Grab im Wasen,
Deckt mich mit grünen Rasen,
Mein Schatz hat 's Grün so gern.
Kein Kreuzlein schwarz, kein Blumlein bunt,
Grün, alles grün so rings und rund!
Mein Schatz hat 's Grün so gern.

El color favorit

Em vull vestir de color verd,
com els ploraners desmais:
al meu tresor li agrada tant el verd.
Vull cercar un bosquet de xiprers,
una prada amb verd romaní:
al meu tresor li agrada tant el verd.

Anem a l'alegre cacera!
Anem per prades i boscos!
Al meu tresor li agrada tant la cacera.
La feram que jo caço és la mort;
anomeno les prades penes d'amor:
al meu tresor li agrada tant la cacera.

Caveu-me una tomba en la prada,
cobriu-me amb gespa verda:
al meu tresor li agrada tant el verd.
Cap creueta negra ni flors de colors,
verd, que tot sigui verd als voltants!
Al meu tresor li agrada tant el verd.

Die böse Farbe

Ich möchte ziehn in die Welt hinaus,
Hinaus in die weite Welt,
Wenn's nur so grün, so grün nicht wär'
Da draußen in Wald und Feld!

Ich möchte die grünen Blätter all'
Pflücken von jedem Zweig,
Ich möchte die grünen Gräser all'
Weinen ganz todtenbleich.

Ach Grün, du böse Farbe du,
Was siehst mich immer an,
So stolz, so keck, so schadenfroh,
Mich armen weißen Mann?

Ich möchte liegen vor ihrer Thür,
In Sturm und Regen und Schnee,
Und singen ganz leise bei Tag und Nacht
Das eine Wörtchen Ade!

Horch, wenn im Walde ein Jagdhorn ruft,
Da klingt ihr Fensterlein,
Und schaut sie auch nach mir nicht aus,
Darf ich doch schauen hinein.

O binde von der Stirn dir ab
Das grüne, grüne Band,
Ade, Ade! und reiche mir
Zum Abschied deine Hand!

El color maligne

M'agradaria anar a córrer món,
cap enllà, a l'ample món;
si no fos perquè tot és verd, tan verd,
a fora, en els boscos i camps.

M'agradaria arrencar les fulles verdes
de totes les branques,
m'agradaria esblanqueir
tota l'herba amb el meu plorar.

Ai! Verd, tu color maligne,
per què sempre em mires
tan altiu, tan atrevit, tan maliciós,
a mi, pobre home tot blanc.

M'agradaria restar ajagut davant la seva porta,
sota tempestes, pluges i neus,
i cantar ben baixet, dia i nit,
només una paraula: adéu!

Escolta, quan en el bosc sona el corn de caça,
llavors se sent la seva finestreta!
I encara que ella no miri cap a mi,
jo puc però mirar cap dintre.

Oh! Treu-te del teu front
la cinta verda, verda;
adéu, adéu! I dóna'm,
com gest de comiat, la teva mà.

Trockne Blumen

Ihr Blümlein alle,
Die sie mir gab,
Euch soll man legen
Mit mir ins Grab.

Wie seht ihr alle
Mich an so weh,
Als ob ihr wüßtet,
Wie mir gescheh'?

Ihr Blümlein alle,
Wie welk, wie blass?
Ihr Blümlein alle
Wovon so nass?

Ach, Thränen machen
Nicht maiengrün,
Machen todte Liebe
Nicht wieder blühn.

Und Lenz wird kommen
Und Winter wird gehn,
Und Blümlein werden
Im Grase stehn,

Und Blümlein liegen
In meinem Grab,
Die Blümlein alle,
Die sie mir gab.

Und wenn sie wandelt
Am Hügel vorbei,
Und denkt im Herzen:
Der meint' es treu!

Dann Blümlein alle,
Heraus, heraus!
Der Mai ist kommen,
Der Winter ist aus.

Flors seques

Vosaltres totes, petites flors,
que ella em donà,
us haurien de posar
amb mi a la meva tomba.

Per què em mireu totes
amb tanta tristot,
com si sabéssiu,
el que m'ha passat.

Vosaltres totes, petites flors,
tan marcides, tan pàl·lides.
Vosaltres totes, petites flors,
per què esteu tan molles?

Ai! Les llàgrimes no fan
que verdegi el maig,
ni fan refflorir
un amor mort.

I la primavera vindrà,
i l'hivern marxarà,
i les flors creixeran
a les prades.

I les petites flors són ara
a la meva tomba,
totes les flors,
que ella em donà.

I quan ella passegi
passat el turonet
i pensi dins el seu cor:
ell m'era fidel!

Llavors, floretes totes,
sortiu, sortiu!
El maig ha arribat,
l'hivern s'ha acabat.

Der Müller und der Bach

Der Müller:

Wo ein treues Herze
In Liebe vergeht,
Da welken die Lilien
Auf jedem Beet.

Da muss in die Wolken
Der Vollmond gehn,
Damit seine Thränen
Die Menschen nicht sehn.

Da halten die Englein
Die Augen sich zu,
Und schluchzen und singen
Die Seele zu Ruh'.

Der Bach:

Und wenn sich die Liebe
Dem Schmerz entringt,
Ein Sterlein, ein neues
Am Himmel erblinkt.

Da springen drei Rosen,
Halb roth, halb weiß,
Die welken nicht wieder,
Aus Dornenreis.

Und die Engelein schneiden
Die Flügel sich ab,
Und gehn alle Morgen
Zur Erde hinab.

Der Müller:

Ach, Bächlein, liebes Bächlein,
Du meinst es so gut:
Ach, Bächlein, aber weißt du,
Wie Liebe thut?

Ach, unten, da unten,
Die kühle Ruh'!
Ach, Bächlein, liebes Bächlein,
So singe nur zu.

El moliner i el rierol

El moliner:

On un cor fidel
es consumeix d'amor,
allà es marceixen els lliris
en cada planter.

Allà, la lluna s'ha d'amagar
darrere els núvols,
per què els humans no puguin veure
les seves llàgrimes.

I els àngels
es tapen els ulls
i ploren i canten
per calmar l'ànima.

El rierol:

I quan l'amor
s'allibera del dolor,
una petita estrella, una nova,
llueix en el cel.

Allà neixen tres roses,
mig vermelles, mig blanques,
que ja no es marciran
en les espinoses branques.

I els àngels
es tallen les ales
i cada matí
baixen a la terra.

El moliner:

Ai! rierol, estimat rierol,
tens bones intencions:
però, ai!, rierol, saps tu
el que fa l'amor?

Ai! a baix, allà baix,
hi ha frescal repòs!
Ai! Rierol, estimat rierol,
no paris de cantar.

Des Baches Wiegenlied

Gute Ruh', gute Ruh'!
Thu' die Augen zu!
Wandrer, du müder, du bist zu Haus.
Die Treu' ist hier,
Sollst liegen bei mir,
Bis das Meer will trinken die Bächlein aus.

Will betten dich kühl,
Auf weichem Pfühl,
In dem blauen krystallinen Kämmerlein.
Heran, heran,
Was wiegen kann,
Woget und wieget den Knaben mir ein!

Wenn ein Jagdhorn schallt
Aus dem grünen Wald,
Will ich sausen und brausen wohl um dich her..
Blickt nicht herein,
Blaue Blümelein!
Ihr macht meinem Schläfer die Träume so
schwer.

Hinweg, hinweg
Von dem Mühlensteg,
Hinweg, hinweg,
Böses Mägdlein,
Daß ihn dein Schatten nicht weckt!
Wirf mir herein
Dein Tüchlein fein,
Daß ich die Augen ihm halte bedeckt!

Gute Nacht, gute Nacht!
Bis Alles wacht,
Schalf' aus deine Freude, schlaf' auf dein Leid!
Der Vollmond stieg,
Der Nebel weicht,
Und der Himmel da oben, wie ist er so weit!

Cançó de bressol del rierol

Bon repòs, bon repòs!
Tanca els ulls!
Tu, cansat caminant, ja ets a casa.
La fidelitat és aquí,
has de reposar amb mi,
fins que el mar hagi acabat de beure tot el rierol.

Et faré un llit fresc
sobre un tou coixí
a la blava cambra cristallina.
Vine, vine,
allò que pot bressolar,
gronxa i bressola l'infant.

Quan ressoni el corn de caça
en el verd bosc,
xiularé i cridaré al teu voltant.
No mireu endins,
floretes blaves!
Feu massa feixucs els somnis del meu
dorment.

Fora d'aquí, fora d'aquí,
fora del pontó del molí,
fora d'aquí, fora d'aquí,
noia malèvola!
Que la teva ombra no el desperti!
Llença'm
el teu delicat mocadoret,
per tapar-li els ulls.

Bona nit, bona nit!
Fins que tot desperti,
dorm enllà de penes i alegries!
Surt la lluna plena,
la boira s'esvaeix,
i el cel, allà dalt, que n'és d'extens!

Traduccions de Salvador Pila

**Hotel
Empordà**
Figueres
****

COMPROMÈS AMB LA CULTURA

**Hotel
Empordà**
Figueres
****

www.hotelemporda.com

Schubertiada
Vilabertran

Florian Boesch, baríton Malcolm Martineau, piano

Franz Schubert | Schwanengesang

Dissabte 21 d'agost,
21:00 h

FRANZ SCHUBERT (1797—1828)
60' **Schwanengesang, D. 957** (1828)

- n. 1 Liebesbotschaft
- n. 3 Frühlingssehnsucht
- n. 4 Ständchen
- n. 7 Abschied
- n. 6 In der Ferne
- n. 5 Aufenthalt
- n. 2 Kriegers Ahnung

- n. 10 Das Fischermädchen
- n. 12 Am Meer
- n. 9 Ihr Bild
- n. 11 Die Stadt
- n. 13 Der Doppelgänger
- n. 8 Der Atlas

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Florian Boesch, baríton

El baríton austríac Florian Boesch és un dels més destacats intèrprets de lied de l'actualitat i actua regularment als escenaris més prestigiosos. Acompanyat per Malcolm Martineau, el 2013 va interpretar els tres grans cicles de Schubert a Glasgow i Austràlia (Sydney, Adelaide i Melbourne); la temporada 2014/15 va ser artista resident al Wigmore Hall de Londres i la temporada 2016/2017 a la Konzerthaus de Viena. Com a convidat freqüent a les sales de concerts, ha treballat amb orquestres i directors principals. En escenaris operístics, Florian Boesch ha ofert representacions en versions escenificades de *Lazarus* de Schubert, *Messies* de Händel, *Dreigroschenoper* de Weill o *The Fairy Queen* de Purcell. Entre les principals produccions de la seva carrera hi ha *Wozzeck* de Berg a Colònia o *Così fan tutte* de Mozart al Festival de Salzburg.

Aquest és el segon concert de Florian Boesch a la Schubertíada, després del seu debut el 2020.

Malcolm Martineau, piano

Nascut a Edimburg, estudia al Saint Catharine's College i al Royal College of Music. Un dels grans acompanyants de piano de la seva generació, ha treballat amb bona part dels cantants de lied més importants del món. Ha presentat al Wigmore Hall de Londres la integral de les cançons de Britten, a St. Johns Smith Square les de Debussy i Poulenc (que també ha enregistrat) i al Festival d'Edimburg la de Wolf. Ha actuat als auditoris i festivals més importants d'Europa, així com al Carnegie Hall i l'Alice Tully de Nova York i l'Òpera de Sidney. El 2004 va ser anomenat Doctor Honoris Causa per la Reial Acadèmia Escocesa de Música i Art Dramàtic i en 2009 Pianista Acompanyant Internacional. El 2011 va ser el director artístic del Festival de Lieder de Leeds.

Aquest és el novè concert de Malcolm Martineau a la Schubertíada, després del seu debut el 1995.

Franz Schubert

Schwanengesang

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Schwanengesang

Ludwig Rellstab (1799 — 1860)

Liebesbotschaft

Rauschendes Bächlein,
So silbern und hell,
Eilst zur Geliebten
So munter und schnell?
Ach, trautes Bächlein,
Mein Bote sei Du;
Bringe die Grüße
Des Fernen ihr zu.

All ihre Blumen
Im Garten gepflegt,
Die sie so lieblich
Am Busen trägt,
Und ihre Rosen
In purpurner Glut,
Bächlein, erquicke
Mit kühlender Flut.

Wenn sie am Ufer,
In Träume versenkt,
Meiner gedenkend,
Das Köpfchen hängt;
Tröste die Süße
Mit freundlichem Blick,
Denn der Geliebte
Kehrt bald zurück.

Neigt sich die Sonne
Mit rötlichem Schein,
Wiege das Liebchen
In Schlummer ein.
Rausche sie murmelnd
In süße Ruh,
Flüstere ihr Träume
Der Liebe zu.

Cant del cigne

Missatge d'amor

Rierol mormolant,
tan argentí i clar,
t'apresses vers l'estimada
eixerit i veloç?
Ai! Car rierol,
sigues el meu missatger;
porta-li salutacions
de mi, que sóc lluny.

Totes les seves flors,
cultivades al jardí,
que ella tan gentilment
porta al seu pit
i les seves roses
de purpuri esclat,
rierol, reconforta-les
amb un doll d'aigua fresca.

Quan ella, a la riba,
immersa en un somieig,
bo i pensant en mi,
inclini el seu petit cap,
conforta la meva enamorada
amb benvolent esguard,
car l'estimat,
tornarà ben aviat.

El sol ponent
amb rogenca esplendor,
bressola la meva estimada
i la fa adormir.
Tot mormolant
en dolça quietud,
li xiuxiueja
somnia d'amor.

Ludwig Rellstab

Frühlingssehnsucht

Säuselnde Lüfte
Wehend so mild,
Blumiger Düfte
Atmend erfüllt!
Wie haucht ihr mich wonnig begrüßend an!
Wie habt ihr dem pochenden Herzen getan?
Es möchte Euch folgen auf luftiger Bahn!
Wohin?

Bächlein, so munter
Rauschend zumal,
Wollen hinunter
Silbern ins Tal.
Die schwebende Welle, dort eilt sie dahin!
Tief spiegeln sich Fluren und Himmel
    darin.
Was ziehst Du mich, sehndend verlangender
    Sinn,
Hinab?

Grüßender Sonne
Spielendes Gold,
Hoffende Wonne
Bringest Du hold.
Wie labt mich Dein selig begrüßendes
    Bild!
Es lächelt am tiefblauen Himmel
    so mild
Und hat mir das Auge mit Tränen gefüllt!
Warum?

Grünend umkränzet
Wälder und Höh'!
Schimmernd erglänzet
Blütenschnee!
So dränget sich Alles zum bräutlichen Licht;
Es schwellen die Keime, die Knospe bricht;
Sie haben gefunden was ihnen gebriecht:
Und Du?

Nostàlgia de primavera

Oreigs remorejants
ventegen tan suaument
amb un alè ple
de perfum de flors!
Amb quin deliciós xiuxiueig em saluteu!
Què li heu fet al meu cor que palpita?
Ell voldria seguir-vos pels aeris camins!
Cap on?

Rierols, escotorits
i mormolejants alhora,
baixen argentats
cap a la vall.
L'onada flotant els apressa cap allà!
En ells, els camps i el cel s'emmirallen
    pregonament.
Cap on m'arrossegues, esperit delerós
    i anhelant.
Cap avall?

Sol, que em saludes
amb un daurat jogasser,
em portes, graciosament,
un esperançador delit!
Com em conforta la benaurada salutació
    de la teva imatge!
Somrius tan dolçament en el profund atzur
    del cel
que m'has omplert els ulls de llàgrimes!
Per què?

Es guarneixen de verd
boscós i tossals!
Resplendents brillen
les poncelles de neu!
Tot empeny cap a una llum nupcial;
s'inflen les llavors, espunten els brots;
ells han trobat el que els fa trencar:
I tu?

Rastloses Sehnen!
Wünschendes Herz,
Immer nur Tränen,
Klage und Schmerz?
Auch ich bin mir schwellender Triebe
bewußt!
Wer stillet mir endlich die drängende
Lust?
Nur Du befreist den Lenz in der Brust,
Nur Du!

Ludwig Rellstab

Ständchen

Leise flehen meine Lieder
Durch die Nacht zu Dir;
In den stillen Hain hernieder,
Liebchen, komm' zu mir!

Flüsternd schlanke Wipfel rauschen
In des Mondes Licht;
Des Verräters feindlich Lauschen
Fürchte, Holde, nicht.

Hörst die Nachtigallen schlagen?
Ach! sie flehen Dich,
Mit der Töne süßen Klagen
Flehen sie für mich.

Sie verstehn des Busens Sehnen,
Kennen Liebesschmerz,
Rühren mit den Silbertönen
Jedes weiche Herz.

Laß auch Dir die Brust bewegen,
Liebchen, höre mich!
Bebend harr' ich Dir entgegen!
Komm', beglücke mich!

Desig incessant!
Cor delerós,
tot just només llàgrimes,
planys i dolors?
Em faig càrrec dels meus creixents
desigs!
Qui, finalment, apaivaga la meva apressant
voluptat?
Només tu alliberes la primavera en el cor,
Només tu!

Serenata

Suaument et supliquen
el meus cants en la nit;
a baix en el tranquil boscatge,
estimada, vine al meu costat!

L'esvelt branca mormola xiuxiuejant
a la llum de la lluna;
de l'hostil sotjar del traïdor,
no tinguis por, amor meu.

Sents el cant dels rossinyols?
Ai! A tu ells supliquen,
amb els sons de dolços planys,
per mi ells t'imploren.

Ells copsen el deler del cor,
coneixen les penes d'amor,
commouen, amb el seu cant d'argent,
tots els tendres cors.

Deixa que també el teu cor s'entendreixi,
estimada, escolta'm!
Jo t'espero tremolant!
Vine, fes-me feliç!

Abschied

Ade, Du muntre, Du fröhliche Stadt, Ade!
Schon scharret mein Rösslein mit lustigem
Fuss;

Jetzt nimm noch den letzten, den scheidenden
Gruss.

Du hast mich wohl niemals noch traurig gesehn,
So kann es auch jetzt nicht beim Abschied
geschehn.

Ade, Ihr Bäume, Ihr Gärten so grün, Ade!
Nun reit' ich am silbernen Strome entlang,
Weit schallend ertönt mein Abschiedsgesang,
Nie habt Ihr ein trauriges Lied gehört,
So wird Euch auch keines beim Scheiden
beschert.

Ade, Ihr freundlichen Mägdlein dort, Ade!
Was schaut Ihr aus blumentumduftetem
Haus
Mit schelmischen, lockenden Blicken heraus?
Wie sonst, so grüss' ich und schaue mich um,
Doch nimmer wend' ich mein Rösslein um.

Ade, liebe Sonne, so gehst Du zur Ruh', Ade!
Nun schimmert der blinkenden Sterne Gold.
Wie bin ich Euch Sternlein am Himmel so hold,
Durchziehn wir die Welt auch weit und breit,
Ihr gebt überall uns das treue Geleit.

Ade, Du schimmerndes Fensterlein hell, Ade!
Du glänzest so traulich mit dämmerndem
Schein
Und ladest so freundlich ins Hüttchen uns ein.
Vorüber, ach, ritt ich so manches mal
Und wär' es denn heute zum letzten mal?

Ade, Ihr Sterne, verhüllet Euch grau! Ade!
Des Fensterlein trübes, verschimmerndes Licht
Ersetzt Ihr unzähligen Sterne mir
nicht;
Darf ich hier nicht weilen, muss hier vorbei,
Was hilft es, folgt Ihr mir noch so treu!

Comiat

Adéu! Ciutat alegre i animada, adéu!
Les llambresques potes del meu cavall ja freguen la
terra;

rep ara la meva darrera salutació de
comiat.

No m'has vist mai trist
i no serà així al moment de dir-te
adéu.

Adéu, arbres i jardins tan verds, adéu!
Ara cavalco al llarg del riu argentat.
Lluny ressona l'eco del meu cant;
mai m'heu sentit una cançó trista
i ara, en acomiadar-me, cap tampoc us
n'oferriré!

Adéu, noies amables, adéu!
Què mireu des de les vostres cases perfumades de
flors
amb un esguard picaresc i seductor?
Com sempre, jo saludo i miro a l'entorn
però mai faré girar cua al meu cavall.

Adéu, estimat sol que vas a jòc, adéu!
Ara brilla l'or de l'estel centellejant.
Com us estimo estrelletes del cel;
si travessem el món d'un costat a l'altre,
a tot arreu ens doneu la vostra fidel escorta.

Adéu! Clara finestreta enllumenada, adéu!
Llueixes tan entranyable amb vespertina
resplendor
i convides tan amablement a entrar dins la cabana.
Ai! He passat tan sovint cavalcant per davant
i, serà avui l'última vegada?

Adéu, estrelles, embolcal·leu-vos de gris! Adéu!
La llum somorta i minvant de la finestreta,
no me la bescanviareu vosaltres, incomptables
estels,
si no em puc quedar aquí, si haig de marxar,
de què em serveix que em seguiu tan fidelment!

Ludwig Rellstab

In der Ferne

Wehe dem Flihenden
Welt hinaus ziehenden!—
Fremde durchmessenden,
Heimat vergessenden,
Mutterhaus hassenden,
Freunde verlassenden
Folget kein Segen, ach!
Auf ihren Wegen nach!

Herze, das seh nende,
Auge, das tränende,
Sehnsucht, nie endende,
Heimwärts sich wendende!
Busen, der wallende,
Klage, verhallende,
Abendstern, blinkender,
Hoffnungslos sinkender!

Lüfte, ihr säuselnden,
Wellen sanft kräuselnden,
Sonnenstrahl, eilender,
Nirgend verweilender:
Die mir mit Schmerz, ach!
Dies treue Herze brach,—
Grüßt von dem Flihenden
Welt hinaus ziehenden.

A la llunyania

Ai del que fuig
vagarejant pel món! --
recorrent terres estrangeres,
oblidant la pàtria,
odiant la casa materna,
abandonant els amics,
cap venturança el segueix, ai!
en el seu camí.

Cor anhelant,
ulls plens de llàgrimes,
enyorança sense fi
envers la terra natal.
Cor convuls,
plany esmorteït,
l'estel del vespre resplendeix,
davallant sense esperança!

Ventijols mormolejants,
onades suaument encrespades,
raig de sol apressat
que enlloc s'atura:
a la que, amb dolor, ai!
trencà aquest cor fidel --
saluda-la de part del fugitiu
que vagareja pel món!

Ludwig Rellstab

Aufenthalt

Rauschender Strom,
Brausender Wald,
Starrender Fels
Mein Aufenthalt.

Wie sich die Welle
An Welle reiht,
Fließen die Tränen
Mir ewig erneut.

Hoch in den Kronen
Wogend sich's regt,
So unaufhörlich
Mein Herze schlägt.

Und wie des Felsen
Uraltes Erz
Ewig deselbe
Bleibet mein Schmerz.

Sojorn

Torrent fresser,
bosc brument,
penyal enterc,
el meu sojorn.

Així com l'onada
en segueix una altra,
em cauen les llàgrimes
sense parar.

A dalt, les brancades
onegen amb vivesa
i, així, el meu cor
batega incessantment.

I, com el mineral
primigeni de la roca,
immutable i etern,
roman el meu dolor.

Kriegers Ahnung

In tiefer Ruh liegt um mich her
Der Waffenbrüder Kreis;
Mir ist das Herz so bang und schwer,
Von Sehnsucht mir so heiß.

Wie hab' ich oft so süß geträumt
An ihrem Busen warm!
Wie freundlich schien des Herdes Glut,
Lag sie in meinem Arm!

Hier, wo der Flammen düstrer Schein
Ach! nur auf Waffen spielt,
Hier fühlt die Brust sich ganz allein,
Der Wehmut Träne quillt.

Herz! Daß der Trost Dich nicht verläßt!
Es ruft noch manche Schlacht.
Bald ruh' ich wohl und schlafe fest,
Herzliebste—Gute Nacht!

El presentiment del guerrer

En profund repòs, jeuen al meu voltant
en cercle, els companys d'armes;
el meu cor temorós i feixuc,
tan ardent de nostàlgia.

Quantes vegades havia somiat, dolçament
recolzat en el seu càlid pit!
Que plàcida brillava la flama de la llar,
quan la tenia als meus braços!

Aquí, on la llòbrega resplendor d'una flama,
ai! només es percep en les armes,
aquí, el cor se sent tot sol,
vessant llàgrimes de tristesa.

Oh cor! Que no t'abandoni el consol!
Encara serem cridats a tantes batalles.
Aviat reposaré i dormiré profundament,
estimada del meu cor -- bona nit!

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Das Fischermädchen

Du schönes Fischermädchen,
Treibe den Kahn ans Land;
Komm zu mir und setze dich nieder,
Wir kosen Hand in Hand.

Leg' an mein Herz dein Köpfchen,
Und fürchte dich nicht zu sehr;
Vertraust du dich doch sorglos
Täglich dem wilden Meer.

Mein Herz gleicht ganz dem Meere,
Hat Sturm und Ebb' und Flut,
Und manche schöne Perle
In seiner Tiefe ruht.

Heinrich Heine

Am Meer

Das Meer erglänzte weit hinaus
Im letzten Abendscheine;
Wir saßen am einsamen Fischerhaus,
Wir saßen stumm und alleine.

Der Nebel stieg, das Wasser schwoll,
Die Möwe flog hin und wieder;
Aus deinen Augen liebevoll
Fielen die Tränen nieder.

Ich sah sie fallen auf deine Hand,
Und bin aufs Knie gesunken;
Ich hab' von deiner weißen Hand
Die Tränen fortgetrunken.

Seit jener Stunde verzehrt sich mein Leib,
Die Seele stirbt vor Sehnen;—
Mich hat das unglücksel'ge Weib
Vergiftet mit ihren Tränen.

La pescadora

Tu, bonica pescadora,
acosta la barca cap a terra;
vine aquí i seu al meu costat,
ens farem carícies agafats de la mà.

Posa el teu petit cap tocant el meu cor
i no tinguis tanta por;
car cada dia et confies
sens neguit a la mar brava.

El meu cor és ben bé com el mar,
té tempestes i mares,
i qualque preciosa perla
es troba a la seva fondària.

Vora el mar

El mar brillava lluny enllà
en la darrera llum del capvespre;
a la solitària casa de pescadors
seiem tots dos, muts i sols.

La boira s'alçà, l'aigua cresqué,
una gavina volava a l'entorn;
dels teus ulls plens d'amor
queien les llàgrimes.

Jo les veia caure a la teva mà
i caigué de genolls;
de la teva blanca mà,
he begut les llàgrimes.

Des d'aquell moment, el meu cos
es consumeix, l'ànima mor de desig;
aquesta dona infortunada
m'ha enverinat amb les seves llàgrimes.

Heinrich Heine

Ihr Bild

Ich stand in dunkeln Träumen,
Und starrt' ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab—
Und ach, ich kann es nicht glauben,
Daß ich dich verloren hab'!

Heinrich Heine

Die Stadt

Am fernen Horizonte
Erscheint, wie ein Nebelbild,
Die Stadt mit ihren Türmen
In Abenddämmerung gehüllt.

Ein feuchter Windzug kräuselt
Die graue Wasserbahn;
Mit traurigem Takte rudert
Der Schiffer in meinem Kahn.

Die Sonne hebt sich noch einmal
Leuchtend vom Boden empor,
Und zeigt mir jene Stelle,
Wo ich das Liebste verlor.

La teva imatge

Estava immers en obscures vagueries
i mirava el seu retrat,
llavors el seu estimat rostre
pregué vida misteriosament.

En els seus llavis es dibuixà
un meravellós somriure
i, com de llàgrimes de melangia,
brillaren els seus ulls.

A mi també, les llàgrimes
em queien per les galtes...
i ai las! A penes em puc creure
que t'he perdut!

La ciutat

Lluny, a l'horitzó,
apareix, com una nebulosa,
la ciutat amb les seves torres,
embolcallada en el crepuscle.

Una ventada humida encrespa
el gris canal d'aigua;
amb un ritme trist rema
el barquer a la meva barca.

El sol surt un altre cop,
lluminós, s'enlaira des de terra
i em mostra aquell lloc,
on vaig perdre la meva estimada.

Heinrich Heine

Der Doppelgänger

Still ist die Nacht, es ruhen die Gassen,
In diesem Hause wohnte mein Schatz;
Sie hat schon längst die Stadt verlassen,
Doch steht noch das Haus auf demselben Platz.

Da steht auch ein Mensch und starrt in die Höhe,
Und ringt die Hände, vor Schmerzensgewalt;
Mir graust es, wenn ich sein Antlitz sehe—
Der Mond zeigt mir meine eigne Gestalt.

Du Doppelgänger! du bleicher Geselle!
Was äffst du nach mein Liebesleid,
Das mich gequält auf dieser Stelle,
So manche Nacht, in alter Zeit?

Heinrich Heine

Der Atlas

Ich unglücksel'ger Atlas! eine Welt,
Die ganze Welt der Schmerzen muß ich tragen,
Ich trage Unerträgliches, und brechen
Will mir das Herz im Leibe.

Du stolzes Herz! du hast es ja gewollt!
Du wolltest glücklich sein, unendlich glücklich,
Oder unendlich elend, stolzes Herz,
Und jetzo bist du elend.

El doble

La nit és calmada, els carrerons tranquils,
en aquesta casa vivia el meu tresor;
ella fa temps que marxà de la ciutat,
però la casa encara és al mateix lloc.

Hi ha també un home que mira enlaire
i, de violent dolor, retorça les mans;
m'horroritza quan veig el seu rostre...
la lluna em mostra la meva pròpia figura.

Tu, doble meu, tu pàl·lid company!
Per què fas escarni de les penes d'amor
que tantes nits em turmentaren
en aquest lloc, en temps passats?

Atlas

Jo infortunat Atlas! Un món,
tot el món dels dolors haig de sostenir,
suporto l'insuportable, i el meu cor
vol trencar-se dintre del cos.

Tu, cor ple de supèrbia, així ho has volgut!
Tu volies ser feliç, infinitament feliç,
o infinitament desventurat, cor superbiós,
i ara ets infeliç.

Traduccions de Salvador Pila

Schubertiada
Vilabertran

Samuel Hasselhorn, baríton Joseph Middleton, piano

Lieder de Schubert

Dimarts 24 d'agost,
21:00 h

Lied the future.

La Schubertiada
agraeix a la Fundació
Banc Sabadell el seu
compromís amb el
talent emergent.

Sabadell
Fundació

75' **FRANZ SCHUBERT** (1797—1828)

Abschied, D. 475 (1816)

Glaube, Hoffnung, Liebe, D. 955 (1828)

Der Zwerg, D. 771 (1823)

Sehnsucht, D. 636 (1821)

Auf dem Wasser zu singen, D. 774 (1823)

Des Fischers Liebesglück, D. 933 (1827)

Lied eines Schiffers an die Dioskuren, D. 360 (1816)

An den Mond in einer Herbstnacht, D. 614 (1818)

Im Abendrot, D. 799 (1825)

Erlkönig, D. 328 (1815)

Das Heimweh, D. 851 (1825)

Der blinde Knabe, D. 833 (1825)

Totengräbers Heimweh, D. 842 (1825)

Du liebst mich nicht, D. 756 (1822)

Rastlose Liebe, D. 138 (1815)

Am Tage aller Seelen, D. 343 (1816)

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Samuel Hasselhorn, baríton

Samuel Hasselhorn va estudiar a l'Escola de Música de Hannover i al Conservatori de París. Ha guanyat, entre d'altres, el primer premi del Concurs Internacional Schubert de Dortmund (2013), el segon del Wigmore Hall Song Competition de Londres (2015), el tercer del Concurs de Lied Hugo Wolf de Stuttgart (2016) i el primer premi del concurs Das Lied de Heidelberg (2017). Durant els dos anys que va ser membre de l'Òpera de Viena va cantar els papers de Don Giovanni, Figaro (*Il barbiere di Siviglia*), Belcore (*L'elisir d'amore*) i Don Fernando (*Fidelio*) entre d'altres. La seva experiència en concerts i recitals l'ha portat a la Sala Bozar de Brusel·les, el Barbican Hall i el Wigmore Hall de Londres, la Tonhalle de Zürich o l'Auditori Nacional de Música de Madrid.

Aquest és el segon concert de Samuel Hasselhorn a la Schubertíada, després del seu debut l'any 2017.

SAMUEL HASSELHORN ÉS EL GUANYADOR DEL PREMI
FRANZ SCHUBERT 2021 EN LA CATEGORIA DE JOVE TALENT.

Joseph Middleton, piano

L'aclamat pianista Joseph Middleton està especialitzat en l'art de l'acompanyament de cançons i la música de cambra. És director de Leeds Lieder, músic en residència a Pembroke College Cambridge i professor en la seva alma mater, la Royal Academy of Music. Joseph col·labora amb cantants internacionals com Thomas Allen, Ian Bostridge, Sarah Connolly, Lucy Crowe, Iestyn Davies, Wolfgang Holzmair, Christiane Karg, Katarina Karnéus, Simon Keenlyside, Felicity Lott, Christopher Maltman, John Mark Ainsley, Kate Royal, Carolyn Sampson i Roderick Williams. És convidat habitual a l'Alice Tully Hall de Nova York, el Concertgebouw d'Amsterdam, la Konzerthaus de Viena, la Zürich Tonhalle, la Philharmonie de Colònia, la Philharmonie de Luxemburg, el Museu d'Orsay de París i el Wigmore Hall de Londres.

Debuta a la Schubertiada.

Lieder de Schubert

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Johann Mayrhofer (1787 — 1836)

Abschied

Über die Berge
Zieht ihr fort;
Kommt an manchen
Grünen Ort,
Muß zurücke
Ganz allein;
Lebet wohl!
Es muss so sein.

Scheiden,
Meiden,
Was man liebt,
Ach wie wird
Das Herz betrübt!
O Seenspiegel,
Wald und Hügel
Schwinden all';
Hör' verschwimmen
Eurer Stimmen
Wederhall.

Lebt wohl!
Klingt klagevoll.
Ach wie wird
Das Herz betrübt!
Scheiden,
Meiden,
Was man liebt.
Lebt wohl!
Klingt klagevoll.

Comiat

Us en anireu per
damunt les muntanyes
i arribareu
a molts indrets
plens de verdor;
jo haig de tornar tot sol,
adéu-siau!
Així ha de ser.

Dir adéu,
deixar
allò que hom estima,
ai, com entristeix
el cor!
Oh espill dels llacs,
boscos i tossals,
desapareixeu tots;
sento esmorteït
l'eco
de les vostres veus.

Adéu-siau!
ressona planyívol,
ai, com entristeix
el cor,
dir adéu,
deixar
el que hom estima;
adéu-siau!
ressona planyívol.

Glaube, Hoffnung, Liebe

Glaube, hoffe, liebe!
Hältst du treu an diesen Dreien,
Wirst du nie dich selbst entzweien,
Wird dein Himmel nimmer trübe.

Glaube fest an Gott und Herz!
Glaube schwebet himmelwärts.
Mehr noch als im Sternrevier,
Lebt der Gott im Busen dir.
Wenn auch Welt und Menschen lügen,
Kann das Herz doch nimmer trügen.

Hoffe dir Unsterblichkeit,
Und hienieden bess're Zeit!
Hoffnung ist ein schönes Licht
Und erhellt den Weg der Pflicht.
Hoffe, aber fordre nimmer!
Tag wird mählig, was erst Schimmer.

Edel liebe, fest und rein!
Ohne Liebe bist du Stein.
Liebe läut're dein Gefühl,
Liebe leite dich an's Ziel!
Soll das Leben glücklich blühen,
Muss der Liebe Sonne glühen.

Willst du nie dich selbst entzweien,
Halte treu an diesen Dreien!
Dass nichts deinen Himmel trübe:
Glaube, hoffe, liebe.

Fe, esperança i amor

Fe, esperança i amor!
Si a aquestes tres coses et mantens fidel
mai et desuniràs de tu mateix
i el teu cel no serà mai ombrívol.

Creu fermament en Déu i en el teu cor!
La fe sura cap el cel.
Més que no pas al districte de les estrelles,
Déu habita al teu cor.
Encara que el món i els homes menteixin,
el cor no pot mai enganyar.

Espera la immortalitat
i aquí baix temps millors!
L'esperança és una formosa llum
que illumina el camí del deure.
Espera, però mai no exigeixis!
El dia creix lentament després del primer besllum.

Estima amb un amor noble, ferm i pur!
Sense amor ets una pedra.
Que l'amor purifiqui els teus sentiments,
que l'amor et porti a la teva destinació!
Perquè la vida floreixi feliçment
ha de brillar el sol de l'amor.

Si no vols desunir-te de tu mateix,
mantén-te fidel a aquestes tres coses!
Perquè res enterboleixi el teu cel,
creu, espera, estima!

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon die Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten Meereswogen,
Worauf die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen Ferne;
Die mit der Milch des Himmels blass
durchzogen.

„Nie, nie habt ihr mir gelogen noch, ihr Sterne,“
So ruft sie aus, „bald werd' ich nun entschwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb' ich wahrlich gerne.“

Da tritt der Zwerg zur Königin, mag binden
Um ihren Hals die Schnur von roter Seide,
Und weint, als wollt' er schnell vor Gram
erblinden.

Er spricht: „Du selbst bist schuld an diesem Leide,
Weil um den König du mich hast verlassen,
Jetzt weckt dein Sterben einzig mir noch
Freude.

Zwar werd' ich ewiglich mich selber hassen,
Der dir mit dieser Hand den Tod gegeben,
Doch musst zum frühen Grab du nun
erblassen.“

Sie legt die Hand aufs Herz voll jungem Leben,
Und aus dem Aug' die schweren Tränen rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

„Mögst du nicht Schmerz durch meinen Tod
gewinnen!“
Sie sagt's, da küsst der Zwerg die bleichen
Wangen,
D'rauf alsobald vergehen ihr die Sinnen.

Der Zwerg schaut an die Frau, von Tod befangen,
Er senkt sie tief ins Meer mit eig'nen
Handen.
Ihm brennt nach ihr das Herz so voll Verlangen,
An keiner Küste wird er je mehr landen.

El nan

En la llum somorta s'esvaneixen ja les muntanyes,
la nau sura damunt les planes onades del mar
i en ella hi va la reina amb el seu nan.

Ella esguarda l'alta cúpula del firmament,
amunt, vers l'atzur llunyà entreteixit de llum
que un cel lletós
empal·lideix.

„Mai m'heu mentit, vosaltres estrelles,“
ella diu cridant, „aviat partiré,
vosaltres m'ho dieu, però moriré de bon grat.

Aleshores el nan s'atansa a la reina, li lliga
al coll un cordó de seda vermella
i plora com si de pena volgués tornar-se
cec.

Ell diu: "tu mateixa tens la culpa d'aquest sofriment,
car per el rei m'abandonares:
i ara tan sols la teva mort pot deixondir en mi la
joia.

Certament m'odiaré eternament,
per haver-te donat la mort amb aquesta mà,
però ara t'has d'esblaimar prematurament a la
tomba."

Ella es posa la mà al cor, encara ple de vida,
i feixugues llàgrimes cauen dels seus ulls
que ella pregant eleva vers el cel.

"Que cap dolor t'assoleixi per la meua
mort!"
diu ella, llavors el nan li besa les pàl·lides
galtes
i tot seguit ella perd els sentits.

El nan esguarda la dona, presa per la mort i,
amb les seves pròpies mans, l'enfonsa a la profunditat
del mar,
li crema el cor de desig per ella,
ell no s'atansarà mai més a cap ribatge.

Sehnsucht

Ach, aus dieses Tales Gründen,
Die der kalte Nebel drückt,
Könnst' ich doch den Ausgang finden,
Ach, wie fühlt' ich mich beglückt!
Dort erblick' ich schöne Hügel,
Ewig jung und ewig grün!
Hätt' ich Schwingen, hätt' ich Flügel,
Nach den Hügeln zög' ich hin.

Harmonien hör' ich klingen,
Töne süßer Himmelsruh',
Und die leichten Winde bringen
Mir der Düfte Balsam zu,
Gold'ne Früchte seh' ich glühen,
Winkend zwischen dunkelm Laub,
Und die Blumen, die dort blühen,
Werden keines Winters Raub.

Ach wie schön muss sich's ergehen
Dort im ew'gen Sonnenschein,
Und die Luft auf jenen Höhen,
O wie labend muss sie sein!
Doch mir wehrt des Stromes Toben,
Der ergrimmt dazwischen braust,
Seine Wellen sind gehoben,
Dass die Seele mir ergraust.

Einen Nachen seh ich schwanken,
Aber ach! der Fährmann fehlt.
Frisch hinein und ohne Wanken,
Seine Segel sind beseelt.
Du musst glauben, du musst wagen,
Denn die Götter leih'n kein Pfand,
Nur ein Wunder kann dich tragen
In das schöne Wunderland.

Nostàlgia

Ai, si del fons d'aquesta vall
que una boira glaçada afeixuga,
pogués trobar una eixida,
ai, que feliç em sentiria!
Enllà, albiro bonics tossals,
sempre joves, sempre verds!
Si tingués ales,
volaria vers aquells cims.

Sento ressonar harmonies,
sons de dolça pau celestial
i l'oreig suau em porta
una flaire de bàlsam,
fruits daurats veig resplendir,
fent senyals entre l'espèss fullam
i les flors que allà floreixen,
no són presa de cap hivern.

Ai, com deu ser bonic passejar
allà, sota l'eterna llum del sol
i l'aire en aquelles altures
com deu ser reconfortant!
Però em constreny la fúria del torrent
que, entremig, enfellonit bramula,
les seves ones són tan crescudes
que em fan encanudir l'ànima.

Veig balancejar una barca
però ai! el timoner no hi és.
Apa, puja-hi sens dubtar,
les veles estan alçades.
Has de confiar, has de arriscar-te,
car els déus no fan cap préstec,
tan sols un miracle et pot portar
al formós país de meravelles.

Auf dem Wasser zu singen

Per cantar a l'aigua

Mitten im Schimmer der spiegelnden Wellen
Gleitet, wie Schwäne, der wankende Kahn;
Ach, auf der Freude sanft schimmernden Wellen
Gleitet die Seele dahin wie der Kahn;
Denn von dem Himmel herab auf die Wellen
Tanzet das Abendrot rund um den Kahn.

Über den Wipfeln des westlichen Haines
Winket uns freundlich der rötliche Schein;
Unter den Zweigen des östlichen Haines
Säuselt der Kalmus im rötlichen Schein;
Freude des Himmels und Ruhe des Haines
Atmet die Seel' im errötenden Schein.

Ach, es entschwindet mit tauigem Flügel
Mir auf den wiegenden Wellen die Zeit.
Morgen entschwinde mit schimmerndem Flügel
Wieder wie gestern und heute die Zeit,
Bis ich auf höherem strahlendem Flügel
Selber entschwinde der wechselnden Zeit.

Al mig del besllum del reflex de les ones
llisca, com un cigne, la barca oscil·lant;
ai, damunt les suaus ones resplendents de la joia
hi llisca també l'ànima, com la barca;
llavors, des de dalt del cel, damunt les ones,
dansa la vermellor del capvespre al voltant de la barca.

Damunt les capçades del boscatge a ponent
ens fa senyals, amable, la llum rogenca;
sota el brancam del boscatge a llevant,
murmureja el càlam en la llum rogenca;
la joia del cel i la pau del boscatge
alena l'ànima en la rogenca llum.

Ai, amb ales molles de rosada, el temps
s'esvaneix damunt les ones balancejants;
demà, el temps s'esvanirà de nou
amb ales resplendents, com ahir, com avui,
fins que jo, damunt ales més altes, radiants,
m'esvaniré també del temps canviant.

Karl Gottfried von Leitner (1800 — 1890)

Des Fischers Liebesglück

Dort blinket
Durch Weiden,
Und winket
Ein Schimmer
Blassstrahlig
Vom Zimmer
Der Holden mir zu.

Es gaukelt
Wie Irrlicht,
Und schaukelt
Sich leise
Sein Abglanz
Im Kreise
Des schwankenden Sees.

Ich schaue
Mit Sehnen
In's Blaue
Der Wellen,
Und grüsse
Den hellen,
Gespiegelten Strahl.

Und springe
Zum Ruder,
Und schwinge
Den Nachen
Dahin auf
Den flachen,
Krystallinen Weg.

Fein-Liebchen
Schleicht traulich
Vom Stübchen
Herunter,
Und sputet
Sich munter
Zu mir in das Boot.

La benaurança d'amor del pescador

Allà resplesceix
a través de les prades
i em fa senyals
un besllum
esblaimat
des de la cambra
de la meva estimada.

Voleteja
com un foc follet
i es balanceja
sense fer fressa,
el seu reflex
en el cercle
del llac fluctuant.

Jo esguardo
amb anhel
el blau
de les ones
i saludo
el lluminós
raig reflectit.

I salto
als remes
i faig moure
la barca
cap allí, damunt
la planera
ruta cristallina.

La meva xamosa estimada
s'esquitlla cordial
de la petita cambra
cap avall
i s'apressa
alegra
al meu envers a la barca.

Gelinde
Dann treiben
Die Winde
Uns wieder
See-einwärts
Vom Flieder
Des Ufers hindann.

Llavors, suaument,
ens empeny
el vent
de nou
llac endins,
lluny dels lilàs
de la riba.

Die blassen
Nachtnebel
Umfassen
Mit Hüllen
Vor Spähern
Den stillen,
Unschuldigen Scherz.

El pàllid
boirim de la nit
ens oculta,
amb el seu vel,
de qui potser sotjaria
el silenciós
joc innocent.

Und tauschen
Wir Küsse,
So rauschen
Die Wellen
Im Sinken
Und Schwellen,
Den Horchern zum Trotz.

I bescanviem
besades
mentre mormolen
les ones
pujant
i baixant
a despit dels tafaners.

Nur Sterne
Belauschen
Uns ferne,
Und baden
Tief unter
Den Pfaden
Des gleitenden Kahns.

Tan sols les estrelles
ens sotgen
de lluny,
semblen rabejar-se
al fons,
sota el rastre
de la barca que llisca.

So schweben
Wir selig,
Umgeben
Vom Dunkel,
Hoch überm
Gefunkel
Der Sterne einher.

Així, feliços,
surem
envoltats
de foscúria,
amunt, vers
el centelleig
de les estrelles.

Und weinen
Und lächeln,
Und meinen,
Enthoben
Der Erde,
Schon oben,
Schon d'rüben zu sein.

I plorem
i riem
i ens creiem
deslliurats
de la terra,
de ser ja allà dalt,
de ser ja al més enllà.

Johann Mayrhofer

Lied eines Schiffers an die Dioskuren

Dioskuren, Zwillingsterne,
Die ihr leuchtet meinem Nachen,
Mich beruhigt auf dem Meere
Eure Milde, euer Wachen.

Wer auch fest in sich begründet,
Unverzagt dem Sturm begegnet,
Fühlt sich doch in euren Strahlen
Doppelt mutig und gesegnet.

Dieses Ruder, das ich schwinge,
Meeresfluten zu zerteilen,
Hänge ich, so ich geborgen,
Auf an eures Tempels Säulen.

Cançó d'un mariner a les dioscures

Dioscures, estrelles bessones,
que brilleu damunt la meva barca,
em tranquil·litza, en el mar,
la vostra benignitat, la vostra vetlla.

Aquell que creu fermament en si mateix
i audaç afronta la tempesta,
se sent, en la vostra resplendor,
doblement coratjós i beneït.

Aquests remes que faig moure
per fendre les aigües del mar,
els penjaré, un cop segur a terra,
a les columnes del vostre temple.

Aloys Wilhelm Schreiber (1761 — 1841)

An den Mond in einer Herbstnacht

Freundlich ist dein Antlitz,
Söhn des Himmels!
Leis sind deine Tritte
Durch des Äthers Wüste,
Holder Nachtgefährte!

Dein Schimmer ist sanft und erquickend,
Wie das Wort des Trostes
Von des Freundes Lippe,
Wenn ein schrecklicher Geier
An der Seele nagt.

Manche Träne siehst du,
Siehst so manches Lächeln,
Hörst der Liebe trauliches Geflüster,
Leuchtest ihr auf stillem Pfade;
Hoffnung schwebt auf deinem Strahle,
Herab zum stillen Dulder,
Der verlassen geht auf bedorntem Weg.

Du siehst auch meine Freunde,
Zerstreut in fernen Landen;
Du giessest deinen Schimmer
Auch auf die frohen Hügel,
Wo ich oft als Knabe hüpfte,
Wo oft bei deinem Lächeln
Ein unbekanntes Sehnen
Mein junges Herz ergriff.

Du blickst auch auf die Stätte,
Wo meine Lieben ruhn,
Wo der Tau fällt auf ihr Grab,
Und die Gräser drüber weh'n
In dem Abendhauche.

Doch dein Schimmer dringt nicht
In die dunkle Kammer,
Wo sie ruhen von des Lebens Müh'n,
Wo auch ich bald ruhen werde!
Du wirst geh'n und Wiederkehren,
Du wirst seh'n noch manches Lächeln,
Dann werd' ich nicht mehr lächeln,
Dann werd' ich nicht mehr weinen,
Mein wird man nicht mehr gedenken
Auf dieser schönen Erde.

A la lluna en una nit de tardor

Amical és el teu rostre,
filla del cel!
Silenciosos són els teus passos
a través de la solitud de l'èter,
encisadora companya de la nit.

La teva resplendor és suau i reconfortant,
com les paraules de conhort
que surten dels llavis d'un amic
quan un horrible voltor
rosegava l'ànima.

Tu veus moltes llàgrimes,
veus molts somriures,
sents l'íntim xiuxiueig dels amants,
il·lumines els seus camins silencis;
l'esperança és a flor dels teus raigs
que davallen vers aquell que pateix en silenci
i abandonat, camina per un sender d'espines.

Tu veus també els meus amics,
disseminats en terres llunyanes;
tu vesses també la teva resplendor
damunt els joiosos tossals
on jo de petit guimbava,
on sovint sota el teu somriure
un estrany anhel
s'aferrava al jove cor.

Tu esguardes també en els llocs
on els meus estimats reposen,
on la rosada cau sobre llur tomba
i l'herba al damunt oneja
en l'hàlit del capvespre.

Però la teva resplendor
no penetra a la fosca cambra
on ells reposen dels fàtics de la vida
i on aviat jo també reposaré!
Tu aniràs i tornaràs
i veuràs encara molts somriures
però jo mai més somriuré,
mai més ploraré,
llavors ningú es recordarà de mi
en aquesta formosa terra.

Karl Lappe (1773 — 1843)

Im Abendrot

O wie schön ist deine Welt,
Vater, wenn sie golden strahlet!
Wenn dein Glanz herniederfällt,
Und den Staub mit Schimmer malet;
Wenn das Rot, das in der Wolke blinkt,
In mein stilles Fenster sinkt!

Könnst' ich klagen, könntst' ich zagen?
Irre sein an dir und mir?
Nein, ich will im Busen tragen
Deinen Himmel schon allhier.
Und dies Herz, eh' es zusammenbricht,
Trinkt noch Glut und schlürft noch Licht.

Al capvespre

Oh, que formós és el teu món
Pare, quan daurat respandeix!
Quan cau el teu esclat
i tenyeix la pols amb besllum,
quan la vermellor, que refulgeix en els núvols
s'endinsa a la meva tranquil·la finestra.

Me'n puc plànyer? En puc dubtar?
Puc estar errat sobre tu o sobre mi?
No, jo vull portar al meu cor
el teu cel des d'ara mateix.
I aquest cor, abans que es parteixi,
beurà encara roentor i xuclarà llum.

Erkönig

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?
Es ist der Vater mit seinem Kind:
Er hat den Knaben wohl in dem Arm,
Er fasst ihn sicher, er hält ihn warm.

„Mein Sohn, was birgst du so bang dein Gesicht?“
„Siehst, Vater, du den Erkönig nicht?
Den Erlenkönig mit Kron' und Schweif?“
„Mein Sohn, es ist ein Nebelstreif.“

„Du liebes Kind, komm, geh mit mir!
Gar schöne Spiele spiel' ich mit dir;
Manch' bunte Blumen sind an dem Strand,
Meine Mutter hat manch gülden Gewand.“

„Mein Vater, mein Vater, und hörest du nicht,
Was Erlenkönig mir leise verspricht?“
„Sei ruhig, bleibe ruhig, mein Kind:
In dürren Blättern säuselt der Wind.“

„Willst, feiner Knabe, du mit mir gehn?
Meine Töchter sollen dich warten schön;
Meine Töchter führen den nächtlichen Reihn
Und wiegen und tanzen und singen dich ein.“

„Mein Vater, mein Vater, und siehst du nicht dort
Erkönigs Töchter am düstern Ort?“
„Mein Sohn, mein Sohn, ich seh es genau:
Es scheinen die alten Weiden so grau.“

„Ich liebe dich, mich reizt deine schöne Gestalt;
Und bist du nicht willig, so brauch ich Gewalt.“
„Mein Vater, mein Vater, jetzt fasst er mich an!
Erkönig hat mir ein Leids getan!“

Dem Vater grauset, er reitet geschwind,
Er hält in Armen das ächzende Kind,
Erreicht den Hof mit Mühe und Not:
In seinen Armen das Kind war tot.

El rei dels verns

Qui és que cavalca tan tard per la nit i el vent?
És un pare amb el seu fill;
porta l'infant als seus braços,
tenint-lo segur i a l'abric del fred.

“Fill meu, per què amagues el rostre amb tanta por?”
“Pare, no veus el rei dels elfs?
El rei dels elfs amb cua i corona?”
“Fill meu, això és un banc de boira.”

“Tu, xamós infant, vine, vine amb mi!
Jugaré amb tu a jocs molts bonics;
a la riba hi ha moltes flors de colors,
la meva mare té molts vestits d'or.”

“Pare, pare meu, no has sentit
el que el rei dels elfs m'ha promès a cau d'orella?”
“Tranquil, estigues tranquil, fill meu:
és el vent que murmureja entre les fulles seques.”

“Bell infant, vols venir amb mi?
Les meves filles ja et deuen estar esperant;
de nit, les meves filles fan la rotllana
i et faran bressolar, ballar i cantar.”

“Pare, pare meu, no veus allà les filles
del rei dels elfs en aquell indret obscur?”
“Fill meu, fill meu, ho veig clarament,
són els vells salzes, tan grisos.”

“T'estimo, m'encanta el teu bell semblant
i si no vols venir, et prendré per la força.”
“Pare, pare meu, ara m'agafa pel braç!
El rei dels elfs m'ha fet mal!”

El pare s'esglaià, cavalca de pressa,
abraçant l'infant que gemega,
amb pena i fatic arriba a la cort:
l'infant als seus braços és mort.

Das Heimweh

Ach, der Gebirgssohn hängt
Mit kindlicher Lieb' an der Heimat.
Wie den Alpen geraubt,
Hinwelket die Blume,
So welkt er ihr entrissen dahin.

Stets sieht er die trauliche Hütte,
Die ihn gebar, im hellen Grün
Umduftender Matten;
Sieht das dunkle Föhrengehölz,
Die ragende Felswand über ihm,
Und noch Berg auf Berg
In erschütternder Hoheit
Aufgetürmt und glühend
Im Rosenschimmer des Abends.
Immer schwebt es ihm vor,
Verdunkelt ist alles um ihn her.

Ängstlich horcht er; ihm deucht,
Er höre das Muhen der Kühe vom nahen Gehölz
Und hoch von den Alpen herunter
Glöcklein klingen,
Ihm deucht, er höre das Rufen der Hirten,
Oder ein Lied der Sennerin,
Die mit umschlagender Stimme
Freudig zum Widerhall aufjauchzt
Melodien des Alplands:
Immer tönt es ihm nach.

Ihn fesselt der lachenden Eb'nen
Anmut nicht,
Er flieheth der Städt' einengende Mauern
Einsam und schaut aufweinend vom Hügel
Die heimischen Berge;
Ach, es zieht ihn dahin
Mit unwiderstehlicher Sehnsucht.

L'enyorança

Ai, el fill de les muntanyes roman afecte,
amb un amor infantívol, al seu país nadiu.
Tal com la flor robada
dels Alps es marceix,
ell també ho fa, arrabassat de la pàtria.

Ell sempre veu la cabana familiar
en la que va néixer, al mig de prats
verds i flairosos;
veu l'ombrívol bosc de pins,
l'alt penya-segat al seu damunt
i encara muntanya sobre muntanya,
amuntegades en esfereïdora
alçària i resplendents
en la vermellor del capvespre.
Tot això sura davant seu
i ho enfosqueix tot al seu entorn.

Inquiet escolta; li sembla
sentir el mugir de les vaques al vorer boscatge,
i des de dalt dels Alps
un toc de campanes,
i sembla que sent el crit dels pastors
o una cançó de la noia lletera,
que amb veu poderosa
canta joiosa melodies dels Alps
que ressonen en l'eco
i que més tard el so a ell arriba.

L'encís de les planes rialleres
no el captiva pas,
fuij de les muralles de la ciutat que l'oprimeixen,
tot sol des dels tossals esguarda plorant
les muntanyes nadiues;
ai las, cap allí se sent atret
amb un irresistible desig.

Colley Cibber (1671 — 1757)

Traduït de l'anglès per Jakob Nicolaus von Craigher de Jachelutta (1797 — 1855)

Der blinde Knabe

O sagt, ihr Lieben, mir einmal,
Welch Ding ist's, Licht genannt?
Was sind des Sehens Freuden all'
Die niemals ich gekannt?

Die Sonne, die so hell ihr seht,
Mir Armen scheint sie nie;
Ihr sagt, sie auf- und niedergeht,
Ich weiss nicht, wann noch wie.

Ich mach' mir selbst so Tag wie Nacht
Dieweil ich schlaf' und spiel',
Mein inn'eres Leben schön mir lacht,
Ich hab' der Freuden viel.

Zwar kenn' ich nicht, was euch erfreut,
Doch drückt mich keine Schuld,
Drum freu' ich mich in meinem Leid
Und trag' es mit Geduld.

Ich bin so glücklich, bin so reich
Mit dem, was Gott mir gab,
Bin wie ein König froh, obgleich
Ein armer, blinder Knab'.

El noi cec

Oh, digueu-me ara, estimats,
què és això que en diuen llum?
Què és l'alegria de veure-ho tot,
que jo mai no he conegut?

El sol que veieu tan clar,
mai no llueix per a mi, desgraciat;
dieu que surt i declina,
jo no sé quan ni com.

Jo em faig el dia i la nit,
mentre jugo i dormo;
la meua vida interior em somriu feliç,
tinc moltes alegries.

Encara que no conec el que fruïu,
no em deprimeix cap culpa,
per això m'alegro en la meua pena,
i la suportó amb paciència.

Sóc tan feliç, tan ric
amb el que Déu m'ha donat!
Estic content com un rei
encara que sigui un pobre cec.

Totengräbers Heimweh

O Menschheit – o Leben! –
Was soll's? – o was soll's?
Grabe aus – scharre zu!
Tag und Nacht keine Ruh'! –
Das Drängen, das Treiben –
Wohin? o wohin?! – –
„Ins Grab – tief hinab!“ –

O Schicksal – o traurige Pflicht –
Ich trag's länger nicht! – –
Wann wirst du mir schlagen,
O Stunde der Ruh'?! –
O Tod! komm und drücke
Die Augen mir zu! – –
Im Leben, da ist's ach! so schwül! –
Im Grabe – so friedlich, so kühl!
Doch ach, wer legt mich hinein? –
Ich steh' allein! – so ganz allein!! –

Von allen verlassen
Dem Tod nur verwandt,
Verweil' ich am Rande –
Das Kreuz in der Hand,
Und starre mit sehndem Blick,
Hinab, ins tiefe Grab! –

O Heimat des Friedens,
Der Seligen Land!
An dich knüpft die Seele
Ein magisches Band. –
Du winkst mir von Ferne,
Du ewiges Licht: –
Es schwinden die Sterne –
Das Auge schon bricht! – –
Ich sinke – ich sinke! – Ihr Lieben –
Ich komme! – – –

L'enyorança de l'enterramorts

Oh humanitat, oh vida!
Per a quina finalitat? Oh, per a quina finalitat?
Excava, enterra!
Cap repòs dia i nit!
Aquestes presses, aquest bellugueig,
on et porten? A on?
“A la tomba, avall al fons!”

Oh destí, oh tristes comeses,
no ho puc suportar per més temps!
Quan arribarà la meva hora,
l'hora del repòs?
Oh mort! Vine
i tanca'm els ulls!
A la vida tot és tan carregós!
A la tomba, tan tranquil i fresquívol!
Però ai! Qui em posarà allà dins?
Estic sol! Completament sol!

De tots abandonat,
emparentat només amb la mort,
resto al marge,
amb la creu a la mà,
i miro fixament amb delerós esguard,
al fons, al fons de la tomba!

Oh pàtria de la pau,
país benaurat!
A tu està enllaçada l'ànima
amb un vincle màgic.
De lluny em fas senyals,
tu llum eterna,
s'amaguen les estrelles,
s'apaguen els meus ulls!
M'enfonso, m'enfonso! Estimats meus,
estic arribant!

August von Platen (1796 — 1835)

Du liebst mich nicht

Mein Herz ist zerrissen, du liebst mich nicht!
Du liessst mich's wissen, du liebst mich nicht!
Wie wohl ich dir flehend und werbend erschien,
Und liebebeflissen, du liebst mich nicht!
Du hast es gesprochen, mit Worten gesagt,
Mit allzu gewissen, du liebst mich nicht!
So soll ich die Sterne, so soll ich den Mond,
Die Sonne vermissen, du liebst mich nicht!
Was blüht mir die Rose, was blüht der Jasmin,
Was blüht die Narzissen, du liebst mich nicht!

Johann Wolfgang von Goethe

Rastlose Liebe

Dem Schnee, dem Regen,
Dem Wind entgegen,
Im Dampf der Klüfte,
Durch Nebeldüfte,
Immer zu! Immer zu!
Ohne Rast und Ruh!

Lieber durch Leiden
Wollt' ich mich schlagen,
Als so viel Freuden
Des Lebens ertragen.
Alle das Neigen
Von Herzen zu Herzen,
Ach, wie so eigen
Schaffet es Schmerzen!

Wie soll ich flieh'n?
Wälderwärts zieh'n?
Alles vergebens!
Krone des Lebens,
Glück ohne Ruh,
Liebe, bist du.

Tu no m'estimes

El meu cor s'ha trencat, tu no m'estimes!
Em vas fer saber que no m'estimaves!
Tot i que comparegué davant teu suplicant, cortejant
i vessant d'amor, tu no m'estimes!
Tu has parlat, ho has dit amb mots,
amb tota certesa, que no m'estimes!
Cal que deixi de banda les estrelles, la lluna i el sol?
Tu no m'estimes!
Què m'importa si floreix la rosa i el gessamí
o que floreixin els narcisos? Tu no m'estimes!

Amor sense treva

Sota la neu, sota la pluja,
de cara al vent,
en el fumerol dels penya-segats,
a través de la boira flairant,
sempre endavant! sempre endavant!
sense treva ni repòs.

M'estimaria més batre'm
amb els sofriments
que suportar les moltes
joies de la vida.
Tot aquest apropar-se
d'un cor vers l'altre,
ai, quin dolor
que produeix!

Com podria fugir?
Anar cap la bosquíria?
Tot endebades!
Corona de la vida,
goig sense repòs,
això ets tu, amor!

Johann Georg Jacobi (1740 — 1814)

Am Tage aller Seelen

Ruhn in Frieden alle Seelen,
Die vollbracht ein banges Quälen,
Die vollendet süßsen Traum,
Lebenssatt, geboren kaum,
Aus der Welt hinüber schieden:
Alle Seelen ruhn in Frieden!

Und die nie der Sonne lachten,
Unterm Mond auf Dornen wachten,
Gott, im reinen Himmelslicht,
Einst zu sehn von Angesicht:
Alle, die von hinnen schieden,
Alle Seelen ruhn in Frieden!

En el Dia dels Difunts

Descansin en pau totes les ànimes!
Les que han acabat el seu inquiet turment,
les que han acabat els dolços somnis,
les que, cansades de viure tantost nascudes,
s'han acomiadat del món:
totes les ànimes descansin en pau!

I aquelles que mai van somriure al sol,
i vetllaren sobre espines a la llum de la lluna,
esperant el dia en què veurien la cara de Déu,
en la pura llum celestial.
Totes, les que es van acomiadar aquí,
totes les ànimes descansin en pau!

Schubertiada
Vilabertran

Acadèmia de la Schubertiada amb el Professor Wolfram Rieger

Ferran Albrich, baríton

Marc Serra, piano

Cecilia Rodríguez, soprano

Jesús López Blanco, piano

Cançons de Schubert, Poulenc i Strauss

Dissabte 28 d'agost,
18:30 h

Lied the future.
La Schubertiada
agraeix a la Fundació
Banc Sabadell el seu
compromís amb el
talent emergent.

Sabadell
Fundació

Ferran Albrich & Marc Serra

11' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Der Wanderer, D. 489 (1816)

Morgenlied, D. 685 (1820)

Wandrer's Nachtlied I, D. 224 (1815)

Cecilia Rodríguez & Jesús López Blanco

16' **FRANZ SCHUBERT**

Der Schmetterling, D. 633 (1815)

Die Gebüsch, D. 646 (1819)

Der Knabe, D. 692 (1820)

Zwei Szenen aus dem Schauspiel „Lacrymas”, D. 857 (1825)

Lied des Florio

Lied der Delphine

Ferran Albrich & Marc Serra

FRANCIS POULENC (1899 — 1963)

15' **Tel jour, telle nuit**, FP. 86 (1937)

Bonne journée

Une ruine coquille vide

Le front comme un drapeau perdu

Une roulotte couverte en tuiles

À toutes brides

Une herbe pauvre

Je n'ai envie que de t'aimer

Figure de force brûlante et farouche

Nous avons fait la nuit

(Continua a la pàgina 183)

— Aquest programa
s'interpretarà
sense pausa —

Cecilia Rodríguez & Jesús López Blanco

RICHARD STRAUSS (1864 — 1949)

II' **Fünf Lieder, op. 48** (1900)

Freundliche Vision

Ich schwebe

Kling!

Winterweihe

Winterliebe

Ferran Albrich, baríton

Nascut el 1990, inicià els estudis musicals com a violoncel·lista i es graduà a Detmold (Alemanya); durant aquest període aconseguí diversos premis com la Beca Pau Casals. El 2012 inicià els estudis de cant a Alemanya i els finalitzà el 2019 al Conservatori del Liceu. Ha participat en classes magistrals de Dalton Baldwin, Carlos Álvarez, Wolfram Rieger, Jordi Domènech o Salvador Parrón. Ha guanyat, entre d'altres, el segon premi al Concurs Palet de Martorell (2018), el quart premi al Concurs Mirabent i Magrans de Sitges (2018) i el segon premi al Concurs Permanent de Juventudes Musicales de España (2019). Ha actuat com a solista, cantant lied i oratori, amb l'Orquestra de Cambra de Granollers, la JONC, l'Orquestra Simfònica Camera Musicae, l'Orquestra Simfònica del Vallès o l'Orquesta Sinfónica de Castilla y León.

Aquest és el segon concert de Ferran Albrich a la Schubertiada, després del seu debut l'any 2020.

Marc Serra, piano

Marc Serra és descrit com un músic que “sembla tenir una relació primària, respectuosa i íntima amb la música, com si l’entengués des del còrtex i li insuflés vida” (Diari Núvol) i, segons la Revista Musical Catalana, “presta una atenció absoluta al timbre i és subtil, dolç i tendre a l’hora de fer aparèixer tota mena de matisos sonors de l’instrument”. Debuta com a solista als setze anys a l’Auditori Palau de Congressos de Girona sota la batuta de Lluís Caballeria i és guardonat en nombrosos concursos nacionals i internacionals. Ha debutat al Palau de la Música dins el marc “El Primer Palau”. Molta de la seva activitat és dedicada al lied; així, participa en la gravació del CD “Pau i Victòria” i en els últims anys col·labora amb el Màster de Lied a l’ESMUC. Ha debutat a la Schubertíada Vilabertran i al LIFE Victòria entre altres festivals.

Aquest és el segon concert de Marc Serra a la Schubertíada, després del seu debut l’any 2019.

Cecilia Rodríguez, soprano

Estudia a l'Escola Superior de Canto de Madrid, Hochschule für Musik "Franz Liszt" de Weimar, Hochschule für Künste de Bremen, Sommerakademie Mozarteum i Kolleg für Alte Musik "Barock Vokal". Rep lliçons de Janet Perry, Edda Moser, Krisztina Laki, Andreas Scholl, Thomas Mohr, Wolfram Rieger i Helmut Deutsch, entre d'altres, i guardons com el 1r Premi del Concurs Internacional "Richard Strauss" de Salzburg, 2n Premi del Concurs Permanent de Joventuts Musicals i Premi Ferrer-Salat del Concurs Internacional "Tenor Viñas" de Barcelona. Canta, entre altres papers, La Musica (*L'Orfeo*), Gretel (*Hänsel und Gretel*), Amore (*Il ritorno d'Ulisse*), Flaminia (*Il mondo della luna*), Lisetta (*La Gazetta*), Lisette (*La Rondine*), Melia (*Apollo und Hyacinth*), Suor Genovieffa (*Suor Angelica*) i Frasquita (*Carmen*).

Debuta a la Schubertiada.

Jesús López Blanco, piano

Neix a Lugo el 1990. Després dels seus primers estudis amb Susana García Regadío a la seva ciutat natal, cursa estudis superiors de piano a Musikene (País Basc) amb Marta Zabaleta. Allà s'especialitza en música vocal de cambra amb Enrique Ricci i Maciej Pikulski. Realitza dos màsters de *lied*, a la ESMUC de Barcelona amb Francisco Poyato i a la Hochschule für Musik de Freiburg im Breisgau (Alemanya) amb Matthias Alteheld. A Barcelona rep la beca de la Fundació Victoria de los Ángeles. Participa en recitals tant a Espanya com a l'estranger (França, Alemanya, Itàlia) i és guardonat en els concursos de música de cambra Art Jove (Mallorca) i Elsa Respighi (Verona, Itàlia). En l'actualitat és professor repertorista associat del departament de cant en el Conservatori Superior de les Illes Balears.

Debuta a la Schubertiada.

Cançons de Schubert, Poulenc i Strauss

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Georg Philipp Schmidt von Lübeck (1766 — 1849)

Der Wanderer

Ich komme vom Gebirge her,
Es dampft das Tal, es braust das Meer.
Ich wandle still, bin wenig froh,
Und immer fragt der Seufzer: wo?

Die Sonne dünkt mich hier so kalt,
Die Blüte welk, das Leben alt,
Und was sie reden, leerer Schall,
Ich bin ein Fremdling überall.

Wo bist du, mein geliebtes Land?
Gesucht, geahnt und nie gekannt!
Das Land, das Land, so hoffnungsgrün,
Das Land, wo meine Rosen blühen,

Wo meine Freunde wandeln gehn,
Wo meine Toten auferstehn,
Das Land, das meine Sprache spricht,
O Land, wo bist du?

Ich wandle still, bin wenig froh,
Und immer fragt der Seufzer: wo?
Im Geisterhauch tönt's mir zurück:
„Dort, wo du nicht bist, dort ist das Glück!“

El caminant

He vingut de les muntanyes,
la vall fumeja, murmura el mar.
Camino silenciós, no estic content,
i em pregunto sospirant: On?

El sol em sembla aquí més fred,
les flors marcides, la vida vella,
i el que es parla, buida xerrameca...
sóc un estranger pertot arreu.

On ets, terra estimada?
Buscada, presentida i mai trobada!
La terra verda de l'esperança,
la terra on floreixen les meves roses,

on caminen junts els meus amics,
on els meus morts ressuscitaran,
la terra on es parla la meva llengua,
i té tot el que em manca?

Camino silenciós, no estic content,
i em pregunto sospirant: On?...
Un murmuri fantasmal em contesta:
“Allà on tu no ets, allà hi ha la felicitat!”

Morgenlied

Eh' die Sonne früh aufersteht,
Wenn aus dem dampfenden Meer
Herauf und herunter das Morgenrot weht,
Voranhfährt mit dem leuchtenden Speer:
Flattern Vöglein dahin und daher,
Singen fröhlich die Kreuz und die Quer
Ein Lied, ein jubelndes Lied.

Was freut ihr Vöglein euch allzumal
So herzlich im wärmenden Sonnenstrahl?
„Wir freu'n uns, dass wir leben und sind,
Und dass wir luft'ge Gesellen sind,
Nach löblichem Brauch
Durchflattern wir fröhlich den Strauch;
Umweht vom lieblichen Morgenwind,
Ergötzet die Sonne sich auch.“

Was sitzt ihr Vöglein so stumm und geduckt
Am Dach im moosigen Nest?
„Wir sitzen, weil uns die Sonn' nicht beguckt;
Schon hat sie die Nacht in die Wellen geduckt:
Der Mond allein,
Der liebliche Schein,
Der Sonne lieblicher Widerschein,
Uns in der Dunkelheit nicht verlässt,
Darob wir im Stillen uns freu'n.“

O Jugend, kühlige Morgenzeit,
Wo wir, die Herzen geöffnet und weit,
Mit raschem und erwachendem Sinn,
Des Lebens Frische uns erfreut,
Wohl flohst du dahin!
Wir Alten sitzen geduckt im Nest!
Allein der liebliche Widerschein der Jugendzeit,
Wo wir im Frührot uns erfreut,
Uns auch im Alter nie verlässt –
Die stille, sinnige Fröhlichkeit!

Cançó matinal

Abans que el sol surti de matinada,
quan en el mar vaporós
puja i baixa l'aurora,
que avança amb la seva llança relluent...
volen amunt i avall els ocellets
i canten alegres, fent ziga-zaga,
una cançó, una joiosa cançó.

Ocellets, què us alegra tant a tots,
a la càlida llum del sol?
“Estem contents perquè existim i vivim,
i som companys de l'aire,
i, segons costum admirable,
volem alegres sobre els matolls,
airejats per l'estimada brisa matinal,
també el sol ens delecta.”

Ocellets, per què seieu tan callats i abatuts,
en el niu molsós de la teulada?
“Estem asseguts, perquè el sol ja no ens mira,
ja ha enviat la nit a les onades,
però la dolça llum
de la lluna,
dolç reflex del sol,
no ens abandona mai en l'obscuritat,
i per això ens alegrem en silenci.”

Oh, joventut, fresca hora matinal,
en què tenim el cor obert i gran,
i els sentits ràpids i desperts,
i la frescor de la vida ens alegra,
que lluny ja has volat!...
Tots seiem abatuts en el niu!...
Només el dolç reflex de la joventut,
quan ens refresca a l'aurora,
no ens abandona tampoc mai en la vellesa...
la callada i serena tranquil·litat!

Johann Wolfgang von Goethe (1749-1832)

Wandrer's Nachtlied I

Der du von dem Himmel bist,
Alles Leid und Schmerzen stillst,
Den, der doppelt elend ist,
Doppelt mit Entzückung füllst,
Ach, ich bin des Treibens müde!
Was soll all der Schmerz und Lust?
Süsser Friede,
Komm, ach komm in meine Brust!

Friedrich von Schlegel (1772 — 1829)

Der Schmetterling

Wie soll ich nicht tanzen,
Es macht keine Mühe;
Und reizende Farben
Schimmern hier im Grünen.
Immer schöner glänzen
Meine bunten Flügel,
Immer süsser hauchen
Alle kleinen Blüten.
Ich nasche die Blüten,
Ihr könnt sie nicht hüten.

Wie gross ist die Freude.
Sei's spät oder frühe,
Leichtsinnig zu schweben
Über Tal und Hügel.
Wenn der Abend säuselt,
Seht ihr Wolken glühen;
Wenn die Lüfte golden,
Scheint die Wiese grüner.
Ich nasche die Blüten,
Ihr könnt sie nicht hüten.

Cançó nocturna del caminant I

Tu, que estàs en el cel
i calmes totes les penes i dolors,
i al que està doblement afligit
prodigues doble consol!
Ah, estic cansat de tant tragi!
Per què tants dolors i tants plaers?
Vine, dolça pau,
ah, vine al meu pit!

La papallona

Per què no haig de ballar?
No em costa cap esforç,
i ací en la verdor lluen
uns colors tan seductors!
Les meves ales de colors
brillen més i més belles,
i les petites flors
respiren més i més dolces.
Jo tasto les flors,
no les podeu protegir.

Quina joia tan gran,
sigui tard o aviat,
de volar despreocupada
sobre valls i turons!
Quan el vespre murmura,
veieu encendre's els núvols,
les brises s'omplen d'or,
i els camps semblen més verds.
Jo tasto les flors,
no les podeu protegir.

Friedrich von Schlegel

Die Gebüſche

Es wehet kühl und leiſe
Die Luft durch dunkle Auen,
Und nur der Himmel lächelt
Aus tauſend hellen Augen.
Es regt nur eine Seele
Sich in des Meeres Brauſen,
Und in den leiſen Worten,
Die durch die Blätter rauſchen.

So tönt in Welle Welle,
Wo Geiſter heimlich trauren;
So folgen Worte Worten,
Wo Geiſter Leben hauchen.

Durch alle Töne tönet
Im bunten Erdentraume,
Ein leiſer Ton gezogen,
Für den, der heimlich lauſchet.

Friedrich von Schlegel

Der Knabe

Wenn ich nur ein Vöglein wäre,
Ach, wie wollt' ich luſtig fliegen,
Alle Vögel weit beſiegen.

Wenn ich ſo ein Vogel bin,
Darf ich, alles haſchen,
Und die höchſten Kirschen naſchen;
Fliege dann zur Mutter hin.
Iſt ſie böſ in ihrem Sinn,
Kann ich lieb mich an ſie ſchmiegen,
Ihren Ernſt gar bald beſiegen.

Bunte Federn, leichte Flügel
Dürft' ich in der Sonne ſchwingen,
Daſſ die Lüfte laut erklingen,
Weiſſ nichts mehr von Band und Zügel.
Wär' ich über jene Hügel,
Ach, dann wollt' ich luſtig fliegen,
Alle Vögel weit beſiegen.

Els matolls

Bufa el vent fred i silenciós
pels prats obscurs,
i només el cel somriu
amb mil ulls brillants.
Només es mou una ànima
en el mar impetuós,
i per entre les dolces paraules
que murmuren les fulles.

Així parla una onada a l'altra,
on els esperits s'entristeixen secretament;
i així segueix una paraula a l'altra,
on els esperits aspiren la vida.

Entre tots els sons que sorgeixen
dels acolorits ſomnis de la terra,
un, només un to molt dolç és captat
per aquells que escolten secretament.

El noi

Si jo fos un ocell,
ah, que alegre volaria,
guanyaria a tots els ocells!

Si jo fos aquest ocell,
hauria d'atrapar-ho tot
i tastar les millors cireres;
deſprés tornaria volant cap a la mare.
I ſi la trobés enfadada,
m'arrupiria ben a prop d'ella,
i venceria aviat la ſeva ſerietat.

Amb plomes de colors i ales lleugeres,
m'elevaria cap al ſol,
fent ressonar fortament l'aire,
i no sabria res més de llaços o de brides.
Si eſtigués sobre aquell turó,
ah, llavors volaria alegre
i guanyaria a tots els ocells!

Zwei Szenen aus dem Schauspiel „Lacrymas“

Lied des Florio

Nun, da Schatten niedergleiten,
Und die Lüfte zärtlich wehen,
Dringet Seufzen aus der Seele,
Und umgirt die treuen Saiten.
Klaget, dass ihr mit mir sterbet
Bittern Tod, wenn die nicht heilet,
Die den Becher mir gereicht,
Voller Gift, dass ich und ihr verderbet.
Erst mit Tönen, sanft wie Flöten,
Goss sie Schmerz in meine Adern;
Sehen wollte sie der Kranke,
Und nun wird ihr Reiz ihn töten.
Nacht, komm her, mich zu umwinden
Mit dem farbenlosen Dunkel!
Ruhe will ich bei dir suchen,
Die mir Not tut bald zu finden.

Dues escenes del drama "Lacrimas"

Cançó de Florio

Ara que baixen les ombres
i els vents bufen gentilment,
s'escapen sospirs de l'ànima
que fan vibrar les cordes fidels.
Lamenten que tinguis amb mi
una amarga mort, si no ens salva
la que em va oferir la copa,
un dolç sorbet ple de verí.
Primer amb sons suaus com d'una flauta,
abocà dolor en les meves venes;
volia veure-la el malalt,
i ara el mataran els seus encants.
Vine, nit, a cobrir-me
amb la teva obscuritat incolora!
Vull cercar en tu la pau,
que necessito trobar molt aviat.

Lied der Delphine

Ach, was soll ich beginnen
Vor Liebe?
Ach, wie sie innig durchdringet
Mein Innres!
Siehe, Jüngling, das Kleinste
Vom Scheitel
Bis zur Sohl' ist dir einzig
Geweiht.
O Blumen! Blumen! verwelket,
Euch pfl eget
Nur, bis sie Lieb' erkennt,
Die Seele.
Nichts will ich tun, wissen and haben,
Gedanken
Der Liebe, die mächtig mich fassen,
Nur tragen.
Immer sinn' ich, was ich aus Inbrust
Wohl könnte tun,
Doch zu sehr hält mich Liebe im Druck,
Nichts lässt sie zu.
Jetzt, da ich liebe, möcht' ich erst brennen,
Und sterbe.
Jetzt, da ich liebe, möcht' ich hell brennen,
Und welke.
Wozu auch Blumen reihen und wässern?
Entblättert!
So sieht, wie Liebe mich entkräftet,
Sein Spähen.
Der Rose Wange will bleichen,
Auch meine.
Ihr Schmuck zerfällt, wie versch einen
Die Kleider.
Ach Jüngling, da du mich erfreuest
Mit Treue,
Wie kann mich mit Schmerz so bestreuen
Die Freude?

Cançó de Delfina

Ai, què és el que haig de fer
davant l'amor?
Ai, amb quina efusió penetra
en mon interior!
Mira, estimat, des del més petit
bocí de cap
fins als peus, només a tu
estic consagrada.
Oh, flors, flors! Marciu-vos,
m'ocuparé de vosaltres
només quan la meva ànima
hagi conegut l'amor!
Res no vull fer, ni saber, ni tenir,
només pensaments d'amor,
que em dominin
amb gran força.
Sempre penso en el que m'agradaria fer
amb èxtasi,
però l'amor m'oprimeix massa,
res no em deixa fer.
Ara, que estimo, voldria per fi viure,
i em moro.
Ara, que estimo, voldria lluir resplendent,
i em panseixo.
Per què arranjar i regar les flors?
No tenen fulles!
Contempleu com a mi l'amor m'ha tret les forces,
la seva mustiesa.
Empallidiran les galtes de la rosa,
també les meves.
S'arruïnaran les seves gales, com s'envelleixen
els meus vestits.
Ai, donzell, que tant em vas alegrar
amb la teva fidelitat,
com pot omplir-me l'alegria
amb tant dolor?

FRANCIS POULENC

(1899 — 1963)

Paul Éluard (1895 — 1952)

Tel jour, telle nuit

Bonne journée

Bonne journée j'ai revu qui je n'oublie pas
Qui je n'oublierai jamais
Et des femmes fugaces dont les yeux
Me faisaient une haie d'honneur
Elles s'envelopèrent dans leurs sourires

Bonne journée j'ai vu mes amis sans
soucis

Les hommes ne pesaient pas lourd
Un qui passait
Son ombre changée en souris
Fuyait dans le ruisseau

J'ai vu le ciel très grand
Le beau regard de gens privés de tout
Plage distante où personne n'aborde

Bonne journée qui commença mélancolique
Noir sous les arbres verts
Mais qui soudain trempée d'aurore
M'entra dans le coeur par surprise.

De tal dia, tal nit

Bona jornada

He tornat a veure una bella jornada que no oblidó,
que mai no oblidaré,
i dones fugisseres que amb els ulls
em feien una guàrdia d'honor
embolicant-se amb els seus somriures.

He vist una bona jornada amb els meus amics
despreocupats,
els homes no pesaven gaire,
un que passava, un que
amb la seva ombra canviada en somriures
fugia pel riu.

He vist el cel molt gran,
la bella mirada de la gent privada de tot,
una platja llunyana on ningú s'hi apropa.

Bona jornada que començà melangiosa,
negre sota els arbres verds,
però sobtadament impregnada d'aurore,
i entrà en el meu cor per sorpresa.

Une ruine coquille vide

Une ruine coquille vide
Pleure dans son tablier
Les enfants qui jouent autour d'elle
Font moins de bruit que des mouches.

La ruine s'en va à tâtons
Chercher ses vaches dans un pré
J'ai vu le jour je vois cela
Sans en avoir honte.

Il est minuit comme une flèche
Dans un coeur à la portée
Des folâtres lueurs nocturnes
Qui contredisent le sommeil.

Le front comme un drapeau perdu

Le front comme un drapeau perdu
Je te traîne quand je suis seul
Dans des rues froides
Des chambres noires
En criant misère.

Je ne veux pas les lâcher
Tes mains claires et compliquées
Nées dans le miroir clos des miennes.

Tout le reste est parfait
Tout le reste est encore plus inutile
Que la vie.

Creuse la terre sous ton ombre.

Une nappe d'eau près des seins
Où se noyer
Comme une pierre.

Una ruïna de closca buida

Una ruïna de closca buida
plora en el seu davantal,
els infants que juguen al seu voltant
fan menys soroll que les mosques.

La ruïna se'n va a les palpentos
a buscar les seves vaques a un prat,
he vist el dia en què veia això
sense avergonyir-me'n.

Es fa mitjanit en un instant
en un cor a l'abast
de les juganeres lluiços nocturnes
que contradiuen el son.

El front com una bandera perduda

El front com una bandera perduda
t'arrossego quan estic sol
pels carrers freds,
per cambres negres,
tot pregonant misèria.

No vull pas deixar-les
les teves mans clares i complicades,
nascudes en el mirall tancat de les meves.

Tota la resta és perfecte,
tota la resta és encara més inútil
que la vida.

Cava la terra sota la teva ombra.

Una capa d'aigua prop de les badies
on ofegar-se
com una pedra.

Une roulotte couverte en tuiles   Un remolc cobert de teules

Une roulotte couverte en tuiles
Le cheval mort un enfant maître
Pensant le front bleu de haine
A deux seins s'abattant sur lui
Comme deux poings.

Ce mélodrame nous arrache
La raison du coeur.

À toutes brides

À toutes brides toi dont la fantôme
Piaffe la nuit sur un violon
Viens régner dans les bois.

Les verges de l'ouragan
Cherchent leur chemin par chez toi

Tu n'es pas des celles
Dont on invente les désirs.

Viens boire un baiser par ici
Cède au feu qui te désespère.

Une herbe pauvre

Une herbe pauvre
Sauvage
Apparut dans la neige.
C'était la santé.
Ma bouche fut émerveillé
Du goût d'air pur qu'elle avait.
Elle était fanée.

Un remolc cobert de teules,
el cavall mort un infant amo
rumiant el front blau d'odi
amb tots dos pits abatent-se sobre ell
com dos punys.

Aquest melodrama ens arrenca
la raó del cor.

A regna solta

A regna solta tu de qui el fantasma
galleja de nit amb un violí,
vine al bosc a regnar.

Les vares de l'huracà
cerquen el camí cap a casa teva.

Tu no ets d'aquelles
sobre les que hom inventa els desigs.

Vine a beure un bes per aquí,
cedeix al foc que et desespera.

Una pobre herba

Una pobre herba
salvatge
aparegué en la neu.
Era la salut.
La meva boca es meravellà
del gust d'aire pur que tenia.
Estava pansida.

Je n'ai envie que de t'aimer

Je n'ai envie que de t'aimer
Un orage emplit la vallée
Un poisson la rivière

Je t'ai faite à la taille de ma solitude.
Le monde entier pour se cacher
Des jours des nuits pour se comprendre

Pour ne plus rien voir dans tes yeux
Que ce que je pense de toi
Et d'un monde à ton image

Et des jours et des nuits réglés par tes
paupières.

Figure de force brûlante et farouche

Figure de force brûlante et farouche
Cheveux noire où l'or coule vers le sud
Aux nuits corrompues
Or englouti étoile impure
Dans un lit jamais partagé.

Aux veines des tempes
Comme aux bouts des seins
La vie se refuse.
Les yeux nul ne peut les crever
Boire leur éclat ni leurs larmes.
Le sang au-dessus d'eux triomphe pour lui seul.

Intraitable démesurée
Inutile
Cette santé bâtit une prison.

Només tinc ganes d'estimar-te

Només tinc ganes d'estimar-te,
una tempesta omple la vall.
un peix a la ribera,

t'he fet a la mida de la solitud.
El món sencer per amagar-se,
els dies i les nits per comprendre's,

per veure només en els teus ulls
el que jo penso de tu,
i un món a la teva mida,

i dies i nits regulats per les teves
parpelles.

Figura de força ardent i ferotge

Figura de força ardent i ferotge,
cabells negres on l'or s'esmuny cap el sud,
a les nits corrompudes,
or submergit, estrella impura,
en un llit mai compartit.

En les venes de les temples,
com a les puntes del pits,
la vida es refusa.
Res no pot rebentar els ulls,
beure la seva brillantor ni les seves llàgrimes.
La sang damunt d'ells triomfa per a ell mateix.

Intractable, desmesurada,
inútil,
aquesta salut construeix una presó.

Nous avons fait la nuit

Nous avons fait la nuit
Je tiens ta main je veille
Je te soutiens de toutes mes forces
Je grave sur un roc l'étoile de mes forces.

Sillons profonds où la bonté de ton corps
germera
Je me répète ta voix cachée ta voix
publique

Je ris encore de l'orgueilleuse
Que tu traites comme une mendiante
Des fous que tu respectes
Des simples où tu te baignes.

Et dans ma tête qui se met doucement d'accord
Avec la tienne avec la nuit
Je m'émerveille de l'inconnue que tu deviens
Une inconnue semblable à toi
Semblable à tout ce que j'aime
Qui est toujours nouveau.

Hem passat la nit

Hem passat la nit,
tinc la teva ma i vetllo,
et sostinc amb totes les meves forces,
gravo en una roca l'estel de les meves forces.

Esteles profundes on brotarà la bonesa del teu
cos,
em repeteixo la teva veu, amagada la teva veu
pública.

Encara ric de l'orgullosa
que tractes com una captaire,
dels bojos que respectes,
dels simples on et banyes.

I en el meu cap es posa dolçament d'accord
amb el teu, amb la nit,
em meravello de la desconeguda que et tornes.
una desconeguda semblant a tu,
semblant a tot el que estimo,
que és sempre nou.

RICHARD STRAUSS

(1864 — 1949)

Fünf Lieder

Otto Julius Bierbaum (1865 — 1910)

Freundliche Vision

Nicht im Schlafe hab ich das geträumt,
Hell am Tage sah ich's schön vor mir:
Eine Wiese voller Margeritten;
Tief ein weißes Haus in grünen Büschen;
Götterbilder leuchten aus dem Laube.
Und ich geh' mit Einer, die mich lieb hat
Ruhigen Gemütes in die Kühle
Dieses weißen Hauses, in den Frieden,
Der voll Schönheit wartet, daß wir kommen.

Karl Friedrich Henckell (1864 — 1929)

Ich schwebe

Ich schwebe wie auf Engelsschwingen,
Die Erde kaum berührt mein Fuß,
In meinen Ohren hör' ich's klingen
Wie der Geliebten Scheidegruß.

Das tönt so lieblich, mild und leise,
Das spricht so zage, zart und rein,
Leicht lullt die nachgeklung'ne Weise
In wonneschweren Traum mich ein.

Mein schimmernd' Aug' — iness mich füllen
Die süssesten der Melodien, —
Sieht ohne Falten, ohne Hüllen
Mein lächelnd Lieb' vorüberziehn.

Cinc cançons

Amable visió

No ho he somniat mentre dormia,
ho he vist al meu davant a la llum del dia:
un prat ple de margarides;
al fons, entre verdes plantes, una casa blanca;
brillen imatges divines entre el fullatge;
i vaig amb ànim apacible
amb la que m'ha estimat, cap a la frescor
d'aquesta casa blanca, cap a la pau
que espera, bellament, que hi arribem.

Volo

Volo com si tingués les ales d'un àngel,
la terra a penes si em frega els peus,
sento ressonar en les meves orelles
com un comiat de l'estimat.

Sona molt amable, dolç i suau,
amb paraules delicades, tímides i pures;
la melodia que retruny em bressola
com un somni deliciosament angoixós.

Mentre m'ompló de les més dolces melodies,
els meus ulls refulgents
veuen passar sense ombres i sense vels
el meu amor somrient.

Karl Friedrich Henckell

Kling!

Kling! ...

Meine Seele gibt reinen Ton.
Und ich währte die Arme
Von dem wüthenden Harme
Wilder Zeiten zerrissen schon.

Sing!

Meine Seele, den Beichtgesang
Wiedergewonnener Fülle!
Hebe vom Herzen die Hülle!
Heil dir, geläuterter Innenklang!

Kling!

Meine Seele, dein Leben,
Quellendes, frisches Gebild!
Blühendes hat sich begeben
Auf dem verdorrten Gefild.

Karl Friedrich Henckell

Winterweihe

In diesen Wintertagen,
Nun sich das Licht verhüllt,
Laß uns im Herzen tragen,
Einander traulich sagen,
Was uns mit innerm Licht erfüllt.

Was milde Glut entzündet,
Soll brennen fort und fort,
Was Seelen zart verbündet
Und Geisterbrücken gründet,
Sei unser leises Losungswort.

Das Rad der Zeit mag rollen,
Wir greifen kaum hinein,
Dem Schein der Welt verschollen,
Auf unserm Eiland wollen
Wir Tag und Nacht der sel'gen Liebe weih'n

Cling!

Cling!...

Ànima meva, dóna una pura tonada.
I m'imaginava que ja havia alliberat
la pobra de les irades penes
dels temps violents.

Canta!

Ànima meva, confessi la teva cançó
la plenitud recuperada!
Treu els embolcalls de cor!
Visca, ressonant so interior!

Cling!

Ànima meva, canta la teva vida,
una imatge fluent i fresca
que ha aconseguit florides
en els més àrids paratges!

Consagració hivernal

En aquests dies d'hivern
en què la llum es matisa,
ocupem-nos dels nostres cors
i diguem-nos l'un a l'altra dolçament
allò que ens omple d'una íntima llum.

Allò que encén una suau ardor
ha de cremar més i més,
el que uneix tendrament les ànimes
i estén un pont esperitual,
que sigui la nostra contrasenya.

La roda del temps ja pot girar,
nosaltres a penes hi entrem,
ignorants de la resplendor del món,
en la nostra illa volem dedicar-nos
dia i nit a l'amor benaurat.

Karl Friedrich Henckell

Winterliebe

Der Sonne entgegen
In Liebesgluten
Wandr' ich... O Wonne,
Wer mäße dein Maß!
Mit Reif bepudert
Prangen die Wälder,
Die Berge grüßen
Das blendende Licht.
Vor Eiseskälte
Knirschen die Schritte,
Der Hauch des Mundes
Ballt sich zu Dampf...

Ich trage Feuer
In meinem Herzen,
Mich brennt die Liebe,
Das schlimme Kind.
Sie schürt die Flamme
Mit hastigen Händen,
Die Kohlen knistern,
Der Wohlduft quillt ...
Der Sonne entgegen
Im Liebesgluten
Wandr' ich ... O Wonne,
Wer mäße dein Maß!

Amor hivernenc

Camino, faç al sol,
encès per l'amor...
Oh delit, qui pogués mesurar
la teva magnitud!
Els boscos lluen
empolvorats de gebre,
les muntanyes saluden
amb llum enlluernadora.
Les passes cruixen
damunt del gel,
i en l'humitat
es percep l'alè...

Porto foc
en el meu cor,
em crema l'amor,
la maliciosa criatura.
Atia les flames
amb cuitoses mans,
crepiten les brases
i s'estén un aroma saludable...
Camino, faç al sol,
encès per l'amor...
Oh delit, qui pogués mesurar
la teva magnitud!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertiada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

Schubertiada
Vilabertran

Emma Nikolovska, mezzosoprano Wolfram Rieger, piano

Cançons de Schubert, Brahms, Schumann,
Wolf, Milhaud, Bonds i Poulenc

Dissabte 28 d'agost,
21:00 h

Lied the future.
La Schubertiada
agraeix a la Fundació
Banc Sabadell el seu
compromís amb el
talent emergent.

Sabadell
Fundació

19' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Der Schmetterling, D. 633 (1819)

Das Lied im Grünen, D. 917 (1827)

Die Rose, D. 745 (1822)

Der Blumen Schmerz, D. 731 (1821)

JOHANNES BRAHMS (1833 — 1897)

Sapphische Ode, op. 94/4 (1884)

ROBERT SCHUMANN (1810 — 1856)

Röselein, Röselein!, op. 89/6 (1850)

6' **HUGO WOLF** (1860 — 1903)

Nachgelassene Lieder I

n. 12 Du bist wie eine Blume (1876)

n. 6 Liebesfrühling (1878)

Mörrike Lieder

n. 18 Zitronenfalter in April (1888)

n. 17 Der Gärtner (1888)

DARIUS MILHAUD (1892 — 1974)

6' **Catalogue de fleurs, op. 60** (1920)

La violette

Le bégonia

Les fritillaires

Les jacinthes

Les crocus

Le brachycome

L'ermurus

(Continua a la pàgina 211)

MARGARET BONDS (1913 — 1972)

12' **Songs of the Seasons**

Young Love in Spring (1955)
Poème d'Automne (1936)
A Winter Moon (1936)
Summer Storm (1955)

ROBERT SCHUMANN

13' **Lieder und Gesänge aus „Wilhelm Meister“, op. 98** (1849)

n. 1 Kennst du das Land?
n. 3 Nur wer die Sehnsucht kennt
n. 5 Heiss' mich nicht reden
n. 9 So lasst mich scheinen

FRANCIS POULENC (1899— 1963)

15' **Tel jour, telle nuit, FP. 86** (1937)

Bonne journée
Une ruine coquille vide
Le front comme un drapeau perdu
Une roulotte couverte en tuiles
À toutes brides
Une herbe pauvre
Je n'ai envie que de t'aimer
Figure de force brûlante et farouche
Nous avons fait la nuit

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Ema Nikolovska, mezzosoprano

La mezzosoprano canadenco-macedònia Ema Nikolovska va estudiar cant amb Helga Tucker a Toronto, i va completar els seus estudis a la Guildhall School of Music & Drama; també va completar un grau en violí en la Glenn Gould School, al Canadà. Ema és un artista de la BBC New Generation; els seus premis inclouen el 2n Premi al Helmut Deutsch Liedwettbewerb, el Guildhall Wigmore Recital Prize i el Premi Ferrier Loveday Song. Els seus papers a la Guildhall School inclouen Celia (*La fedeltà premiata*, de Haydn), Sister Edgar (a l'estrena mundial de *The Angel Esmeralda*, de Liam Paterson) i Dido (*Dido and Aeneas*, de Purcell). En la temporada 20/21, Ema s'uneix a l'Internationale Opernstudio de la Berlin Staatsoper Unter den Linden, com a becària del Liz Mohn Kultur- und Musikstiftung.

Debuta a la Schubertiada.

Wolfram Rieger, piano

Va estudiar a la Hochschule für Musik a Munic amb Erik Werba i Helmut Deutsch i va assistir a diverses classes magistrals amb Elisabeth Schwarzkopf i Dietrich Fischer-Dieskau. Va començar a ensenyar a la Hochschule de Munic el 1991 quan encara era estudiant; el 1998 es va convertir en professor de la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín i celebra regularment classes magistrals a Europa i el Japó. És convidat regularment a importants centres de música i festivals de tot el món, com ara les Schubertiades de Feldkirch i Vilabertran, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Wigmore Hall de Londres i la Konzerthaus i el Musikverein de Viena. Ha acompanyat, entre d'altres, Brigitte Fassbaender, Barbara Bonney, Juliane Banse, Michelle Breedt, Thomas Hampson, Dietrich Fischer-Dieskau, Matthias Goerne i Thomas Quasthoff.

Aquest és el 43è concert de Wolfram Rieger a la Schubertiada; hi va debutar l'11 de setembre de 1993, en el primer concert del festival.

Cançons de Schubert
Brahms, Schumann,
Wolf, Milhaud, Bonds
i Poulenc

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Friedrich von Schlegel (1772 — 1829)

Der Schmetterling

Wie soll ich nicht tanzen,
Es macht keine Mühe;
Und reizende Farben
Schimmern hier im Grünen.
Immer schöner glänzen
Meine bunten Flügel,
Immer süsser hauchen
Alle kleinen Blüten.
Ich nasche die Blüten,
Ihr könnt sie nicht hüten.

Wie gross ist die Freude.
Sei's spät oder frühe,
Leichtsinnig zu schweben
Über Tal und Hügel.
Wenn der Abend säuselt,
Seht ihr Wolken glühen;
Wenn die Lüfte golden,
Scheint die Wiese grüner.
Ich nasche die Blüten,
Ihr könnt sie nicht hüten.

La papallona

Per què no haig de ballar?
No em costa cap esforç,
i ací en la verdor lluen
uns colors tan seductors!
Les meves ales de colors
brillen més i més belles,
i les petites flors
respiren més i més dolces.
Jo tasto les flors,
no les podeu protegir.

Quina joia tan gran,
sigui tard o aviat,
de volar despreocupada
sobre valls i turons!
Quan el vespre murmura,
veieu encendre's els núvols,
les brises s'omplen d'or,
i els camps semblen més verds.
Jo tasto les flors,
no les podeu protegir.

Friedrich Reil (1773 — 1843)

Das Lied im Grünen

Ins Grüne, ins Grüne, da lockt uns die Frühling,
Der liebliche Knabe,
Und führt uns am blumentumwundenen Stabe,
Hinaus, wo die Lerchen und Amseln so wach,
In Wälder, auf Felder, auf Hügel, zum Bach
Ins Grüne, ins Grüne.

Im Grünen, im Grünen, da lebt es sich wonnig,
Da wandeln wir gerne,
Und heften die Augen dahin schon von ferne;
Und wie wir so wandeln mit heiterer Brust,
Umwallet uns immer die kindliche Lust,
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen, da ruht man so wohl,
Empfindet so Schönes,
Und denket behaglich an Dieses und Jenes,
Und zaubert von hinnen, ach! was uns bedrückt,
Und alles herbei, was den Busen entzückt,
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen, da werden die Sterne
So klar, die die Weisen
Der Vorwelt zur Leitung des Lebens uns preisen.
Da streichen die Wölkchen so zart uns dahin,
Da heitern die Herzen, da klärt sich der Sinn,
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen, da wurde manch
Plänchen
Auf Flügeln getragen,
Die Zukunft der grämlichen Aussicht
entschlagen.
Da stärkt sich das Auge, da labt sich der Blick,
Leicht tändelt die Sehnsucht dahin und zurück
Im Grünen, im Grünen.

Im Grünen, im Grünen am Morgen, am Abend
In traulicher Stille
Da wurde manch Liedchen und manche Idylle
Gedichtet, gespielt, mit Vergnügen und Schmerz.
Denn leicht ist die Lockung, empfänglich das Herz
Im Grünen, im Grünen.

La cançó al camp

Al camp, al camp, allà ens atreu la primavera,
noia adorable!
I ens condueix amb el seu bastó cobert de flors,
allà on vetllen les aloses i les merles,
en els boscos, en els camps, en els turons, en el rierol,
al camp, al camp.

Al camp, al camp, allà on es viu deliciosament,
per on passem de gust
i cap on adrecem la mirada ja des de lluny;
i quan així caminem amb el cor alegre,
ens envaeixen sempre els plaers infantívols,
al camp, al camp.

Al camp, al camp, allà es descansa tan bé,
es palpa tanta bellesa,
i es pensa agradablement en això i en allò,
i desapareix màgicament, ai, tot el que ens turmenta,
i apareix tot el que encisa el cor,
al camp, al camp.

Al camp, al camp, allà són les estrelles
tan clares, aquelles
que els antics càntics ens lloen com a guia de la vida;
allà passen volant els núvols, tan delicats,
allà s'alegren els cors, i s'aclareixen els sentits,
al camp, al camp.

Al camp, al camp, allà van ser
portats
amb ales molts propòsits,
i el futur deslliurat de tristos
aspectes;
allà s'enforteixen els ulls, es delecta la mirada,
i els disigs es gronxen dolçament amunt i avall,
al camp, al camp.

Al camp, al camp, al matí, al vespre,
en confiada pau,
es componen moltes cançons i molts idillis,
i s'interpreten, entre anhels i bromes,
car la seducció és fàcil, i el cor receptiu,
al camp, al camp.

Ins Grüne, ins Grüne lasst heiter uns folgen
Dem freundlichen Knaben!
Grünt einst uns das Leben nicht förder,
So haben wir klüglich die grünende Zeit
nicht versäumt,
Und wann es gegolten, doch glücklich geträumt,
Im Grünen, im Grünen.

Friedrich von Schlegel

Die Rose

Es lockte schöne Wärme,
Mich an das Licht zu wagen,
Da brannten wilde Gluten;
Das muss ich ewig klagen.
Ich konnte lange blühen
In milden heitern Tagen;
Nun muss ich frühe welken,
Dem Leben schon entsagen.

Es kam die Morgenröte,
Da liess ich alles Zagen
Und öffnete die Knospe,
Wo alle Reize lagen.
Ich konnte freundlich duften
Und meine Krone tragen,
Da ward zu heiss die Sonne,
Die muss ich drum verklagen.

Was soll der milde Abend?
Muss ich nun traurig fragen.
Er kann mich nicht mehr retten,
Die Schmerzen nicht verjagen.
Die Röte ist verblichen,
Bald wird mich Kälte nagen.
Mein kurzes junges Leben
Wollt' ich noch sterbend sagen.

Al camp, al camp, deixa que ens segueixin
alegres els joves amics.
Si un dia, ai!, la vida ja no verdeja més per a nosaltres,
almenys no haurem perdut assenyadament els
temps de la verdor
i mentre haurem pogut, haurem somniat feliços,
al camp, al camp.

La rosa

Una agradable calor em va empènyer
a mostrar-me a la llum;
em cremaren ardors salvatges
i ara me n'haig de plànyer sempre més.
Hauria pogut florir
en dies suaument temperats;
ara m'haig de marcir prematura,
i renunciar ja a la vida.

Arribà l'aurora rogent
i deixant tot titubeig
vaig obrir les poncelles
on guardava el meu encís.
Podia perfumar amigablement
i lluir la meva corona,
però aviat el sol cremava massa
i d'això l'haig d'acusar.

De què serveix el vespre suau?,
m'haig de preguntar ara afligida.
Ja no em pot salvar
ni em pot calmar els dolors.
La vermellor s'ha esvaït,
aviat em rosegirà la fredor,
però volia explicar abans de morir
la meva vida jove i curta.

Der Blumen Schmerz

Wie tönt es mir so schaurig
Des Lenzes erstes Wehn,
Wie dünkt es mir so traurig,
Dass Blumen auferstehn.

In ihrer Mutter Armen
Da ruhten sie so still,
Nun müssen, ach, die Armen
Hervor ans Weltgewühl.

Die zarten Kinder heben
Die Häupter scheu empor:
„Wer rufet uns ins Leben
Aus stiller Nacht hervor?“

Der Lenz mit Zauberworten,
Mit Hauchen süsser Lust,
Lockt aus den dunkeln Pforten
Sie von der Mutter Brust.

In bräutlich heller Feier
Erscheint der Blumen Pracht,
Doch fern schon ist der Freier,
Wild glüht der Sonne Macht.

Nun künden ihre Düfte,
Dass sie voll Sehnsucht sind;
Was labend würzt die Lüfte,
Es ist der Schmerzen Kind.

Die Kelche sinken nieder,
Sie schauen erdenwärts:
„O Mutter, nimm uns wieder,
Das Leben gibt nur Schmerz.“

Die welken Blätter fallen,
Mild deckt der Schnee sie zu –
Ach Gott! So geht's mit allen,
Im Grabe nur ist Ruh.

La pena de les flors

Que terrible que m'arriba
el primer hàlit de la primavera,
que trist em fa sentir
la resurrecció de les flors!

Reposaven tan tranquil·les
als braços de la seva mare,
i ara, ai!, han d'afegir-se,
les pobres, a la confusió del món.

Les delicades criatures aixequen
receloses els seus caps:
“Qui ens crida a la vida
des de la nit tranquil·la?”

La primavera amb paraules màgiques,
amb hàlits de dolços plaers,
les atrau fora dels obscurs portals
dels pits maternals.

En alegre festa nupcial
apareix l'esplendor de les flors,
i ja hi ha, lluny, el pretendent:
salvatge crema la força del sol.

Ara ens palesen les seves aromes
que estan plenes d'enyorança;
el que, refrescant, perfuma les brises
és el fruit de les seves penes.

Inclinen el calze,
miren cap a la terra:
“Mare, rep-nos altre cop,
la vida només dóna dolor!”

Cauen les fulles marcides,
i la neu les cobreix dolçament...
Ah, Déu! Així és tot,
només en la tomba hi ha la pau.

JOHANNES BRAHMS

(1833 — 1897)

Hans Schmidt (1854 — 1923)

Sapphische Ode

Rosen brach ich nachts mir am dunklen
Hage;
Süßer hauchten Duft sie als je am Tage;
Doch verstreuten reich die bewegten Äste
Tau, der mich näfste.

Auch der Küfse Duft mich wie nie
berückte,
Die ich nachts vom Strauch deiner
Lippen pflückte;
Doch auch dir, bewegt im Gemüt gleich
jenen,
Tauten die Tränen.

Oda sàfica

Durant la nit he collit roses en l'obscura
bardissa;
el seu aroma era més dolç que durant el dia;
però les branques remogudes varen escampar
generoses la rosada, que em va mullar.

També em van encantar com mai els besos
perfumats
que vaig collir durant la nit dels rams dels
teus llavis;
però també a tu, commoguda la teva ànima com
la meva,
et mullà la rosada de les llàgrimes.

ROBERT SCHUMANN

(1810 — 1856)

Wilfried von der Neun (1826 — 1916)

Röselein, Röselein!

Röselein, Röselein,
Müssen denn Dornen sein?
Schlief am schatt'gen Bächelein
Einst zu süßem Träumen ein,
Sah in goldner Sonne-Schein
Dornenlos ein Röselein,
Pflückt' es auch und küsst' es fein,
„Dornloses Röselein!“

Ich erwacht' und schaute drein:
„Hatt' ich's doch! wo mag es sein?“
Rings im weiten Sonnenschein
Standen nur Dornröselein!
Und das Bächlein lachte mein:
„Lass du nur dein Träumen sein!
Merk' dir's fein, merk' dir's fein,
Dornröslein müssen sein!“

Roseta, roseta!

Roseta, roseta!
Per què has de tenir espines?
Dormint un dia prop del rierol
vaig tenir un dolç somni.
A la daurada claror del sol
veia una rosa sense espines,
la collia i la besava,
Bella rosa sense espines!

La vaig buscar al despertar-me:
“La tenia! On deu ser?”
Però a la llum del sol del meu voltant
només hi havia roses amb espines!
I el rierol em digué somrient:
“Era només un somni!
Aprèn-ho bé! Aprèn-ho bé!
Les roses han de tenir espines!”

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Du bist wie eine Blume

Du bist wie eine Blume
So hold und schön und rein;
Ich schau' dich an, und Wehmut
Schleicht mir ins Herz hinein.

Mir ist, als ob ich die Hände
Aufs Haupt dir legen sollt',
Betend, daß Gott dich erhalte
So rein, so schön und hold.

August Heinrich Hoffmann von Fallersleben (1798 — 1874)

Liebesfrühling

Wie oft schon ward es Frühling wieder
Für die erstorbne öde Welt!
Wie oft schon schollen frohe Lieder
Ihm überall durch Wald und Feld!
Wie oft schon ward es Frühling wieder!
Doch Frühling ward es nicht für mich:
Es schweigen meines Herzens Lieder,
Denn Frühling wird es nur durch dich.

Ets com una flor

Ets com una flor,
tan graciosa i bella i pura;
et miro, i la melangia
penetra en el meu cor.

Em sento com si hagués de posar
les mans sobre el teu cap,
pregant a Déu que et mantingui
tan pura i bella i graciosa.

Primavera d'amor

Que sovint tornà a ser primavera
per al món mort i desert!
Que sovint l'han cantada alegres cançons
en boscos i camps, per tot arreu!
Que sovint tornà a ser primavera!
Però la primavera no era per a mi:
callaven les cançons del meu cor,
car primavera, només ho és a través teu!

Eduard Mörike (1804 — 1875)

Zitronenfalter im April

Grausame Frühlingssonne,
Du weckst mich vor der Zeit,
Dem nur im Maienwonne
Die zarte Kost gedeiht!
Ist nicht ein liebes Mädchen hier,
Das auf der Rosenlippe mir
Ein Tröpfchen Honig beut,
So muss ich jämmerlich vergehn
Und wird der Mai mich nimmer sehn
In meinem gelben Kleid.

Eduard Mörike

Der Gärtner

Auf ihrem Leibrößlein,
So weiss wie der Schnee,
Die schönste Prinzessin
Reit't durch die Allee.

Der Weg, den das Rößlein
Hintanzet so hold,
Der Sand, den ich streute,
Er blinket wie Gold.

Du rosenfarbs Hütlein
Wohl auf und wohl ab,
O wirf eine Feder
Verstohlen herab!

Und willst du dagegen
Eine Blüte von mir,
Nimm tausend für eine,
Nimm alle dafür!

Papallona d'abril

Cruel sol primaveral,
em despertes abans de temps,
car només els delits del maig
alimenten la meua vida delicada!
Si no hi ha aquí una noia amable
que amb els seus llavis rosats
em doni una goteta de mel,
em moriré desconsolada,
i el maig no em veurà mai
amb el meu vestit groc.

El jardiner

Sobre el seu corser favorit,
blanc com la neu,
la més bella de les princeses
cavalca per l'avinguda.

El camí que el corser
trepitja amb tanta gràcia,
amb la sorra que hi he escampat
brilla com l'or.

Petit capell color de rosa
que puges i baixes,
deixa que una ploma
caigui d'amagat!

Si tu vols en canvi
una de les meves flors,
pren-ne mil per una,
pren-les totes per ella!

DARIUS MILHAUD

(1892 — 1974)

Lucien Alphonse Daudet (1878 — 1946)

Catalogue de fleurs

La violette

La violette cyclope se force admirablement
d'un beau rouge Solférino.

Elle est très parfumée,
hâtive et vigoureuse.

Le bégonia

Bégonia Aurora,
fleur très double;
abricot mêlé de corail;
coloris très joli, rare et curieux.

Les fritillaires

Les fritillaires aiment les endroits
exposés au soleil et à l'abri du vent
et des gelées printanières.
Pendant l'hiver on les couvre.
On les appelle aussi Oeufs de Vanneau
et Couronnes Impériales.

Catàleg de flors

La violeta

La violeta ciclop es supera admirablement
amb un bell roig solferí.

És molt olorosa,
primerenca i vigorosa.

La begònia

Begònia Aurora,
flor molt doble;
albercoc combinat amb corall;
colorit molt bell, rar i curiós.

Les fritillàries

A les fritillàries els agraden els indrets
exposats als sol i a recer del vent
i de les gelades primaverals.
Durant l'hivern hom les cobreix.
Els hi diuen també Ous de fredeluga
i Coronas imperials.

Les jacinthes

Albertine blanc pur.
Lapeyrouse mauve clair.
Roi des Belges carmin pur,
Roi des bleus, bleu foncé.
Mademoiselle de Malakoff jaune
vif à bouquet.

Les crocus

Les Crocus se forcent en potées
ou dans des soucoupes,
sur de la mousse humide.
À la pleine terre,
seuls ou mêlés
à d'autres plantes printanières,
ils font un très bel effet.

Le brachycome

Brachycome iberidifolia; étoile bleue.
Nouveauté, plante naine charmante
couverte de fleurs bleues, d'un bleu vif.

L'eremurus

Eremurus isabellinus, sa floraison est garantie.
La hampe de cette magnifique espèce
atteint parfois deux mètres; ses fleurs
sont d'un beau coloris entre jaune et rose
et d'une longue durée.
Vous recevrez les prix par correspondance.

Els jacints

Pur blanc albertí.
Lapeirousia malva clar.
Rei del beixos carmí pur,
Rei del blaus, blaus fosc.
Senyoreta de Malakoff groc
viu en rams.

Els safrans

Els safrans creixen en gerros
o en platets
damunt de molsa humida.
Enmig del sòl,
sols o barrejats
amb altres plantes primaverals,
fan un efecte molt bonic.

El braquicoma

Braquicoma iberidifòlia; estrella blava.
Novetat, planta nana encisadora
coberta de flors blaves, d'un blau viu.

L'eremurus

L'eremurus isabellinus té garantida la seva floració.
La tija d'aquesta espècie magnífica
arriba de vegades als dos metres; les seves flors
tenen un bell colorit entre groc i rosa
i una llarga durada
Rebreu els preus per correspondència.

MARGARET BONDS

(1913 — 1972)

Langston Hughes (1902 — 1967)

Songs of the Seasons

Young Love in Spring

When the March winds roar like a lion
and the last little snowflakes drift down
from a half-dreary,
half-happy April sky
and then lovely May rolls around
and I walk with you down a country lane,
we know that spring has come again.

When the rising sun laughs at the dawn
and the scent of the soil's warm and sweet
and the little green sprouts peep out of the earth
and grow upward
the sunshine to greet
and we find a violet beside the way
we know that spring has come to stay,
spring has come our way.

When I look at you in the haze
of the twilight's last lingering glow
in the half-dusky,
half-starry evening sky,
where sweet-scented winds gently blow
and our dreams,
like birds heading homeward soar,
we know that spring has come once more.

Cançons de les estacions

Amor jove a la primavera

Quan els vents de març bramen com un lleó
i cauen els darrers floquets de neu
d'un mig trist,
mig feliç cel d'abril
i llavors s'estén el maig deliciós
i camino amb tu per un camí rural,
sabem que ha tornat la primavera.

Quan el sol naixent somriu a l'alba
i la fragància de la terra és càlida i dolça
i els petits brots verds surten de la terra
i s'engrandeix
el sol per saludar
i trobem una violeta al marge del camí
sabem que la primavera ha vingut per quedar-se,
la primavera fa el nostre camí.

Quan et miro en la incertitud
del darrer fulgor cançoner del capvespre
en el mig fosc,
mig estelat cel del vespre,
on vents de dolç aroma alenen tendrament
i els nostres somnis,
com ocells dirigint-se planejant cap el niu,
sabem que la primavera ha arribat una vegada més.

Poème d'Automne

The autumn leaves
Are too heavy with color.
The slender trees
On the Vulcan Road
Are dressed in scarlet and gold
Like young courtesans
Waiting for their lovers.
But soon
The winter winds
Will strip their bodies bare
And then
The sharp, sleet-stung
Caresses of cold
Will be their only
Love.

Poema de tardor

Les fulles de la tardor
són massa pesades de color.
Els arbres esvelts
del carrer de Vulcà
s'han vestit d'escarlata i or
com joves cortesans
esperant llurs amors.
Però aviat
els vents hivernals
despullaran els seus cossos
i llavors
les agudes i carregades de calamarsa
carícies del fred
seran el seu únic
amor.

Winter Moon

How thin and sharp is the moon tonight!
How thin and sharp and ghostly white
Is the slim curved crook of the moon
tonight!

Lluna d'hivern

Que fina i aguda és la lluna aquesta nit!
Que fina i aguda i fantasmagòricament blanca
és la corba gràcilment arquejada de la lluna
aquesta nit!

Summer Storm

Thunder

July thunder
and the wonder
of lightning in the sky
and a sudden gale
that shakes the blossoms down
in perfumed splendor
to the grassy ground.

Thunder

July thunder
and the wonder
in my heart
that I have found you
wonderful you
beneath the blossoms gay
in the perfumed splendor
of a July day
with the wonder
of summer lightning
in the sky
and a sudden gale
that shakes the blossoms down
like confetti in your hair,
like confetti on the ground
perfumed confetti drifting down
on the sweet and wonderful
summer earth
the sweet, sweet summer earth.

There

pillowed on the grass in the orchard's shade
I kissed you and kissed you
till a sudden gale
shook the blossoms down,
confetti in your hair,
confetti on the ground
and then the rain,
the soft sweet rain
came down.

Tempesta d'estiu

Ressona

el tro de juliol
i el miracle
dels llampecs en el cel
i un vendaval sobtat
que sacseja i fa caure les flors
en l'esplendor perfumat
del terra cobert d'herbes.

Ressona

el tro de juliol
i el miracle
en el meu cor
d'haver-te trobat,
meravellosa tu,
sota les alegres flors
en l'esplendor perfumat
d'un dia de juliol,
amb el miracle
dels llampecs d'estiu
al cel
i un vendaval sobtat
que sacseja i fa caure les flors
com confetti en els teus cabells,
com confetti a terra,
perfumat confetti caient
sobre el dolç i meravellós
terra d'estiu,
el dolç, dolç terra d'estiu.

Allà,

arrepentat sobre l'herba a l'ombra de l'hort
et vaig besar i besar
fins que un vendaval sobtat
sacsejà i feu caure les flors,
confetti en els teus cabells.
confetti per terra
i llavors la pluja,
la suau i dolça pluja
caigué.

We run down the road
in the dust of July,
we are happy for the rain,
clean and cool from on high,
in the dust, hand in hand,
in the dust of July, hand in hand
you and I, in July.

Thunder
in my heart
the wonder of love
wonder in our eyes
the wonder of being in love, we two
the wonder of being in love
with you.

Correm pel camí
entre la pols de juliol,
estem contents per la pluja,
neta i fresca des de dalt,
entre la pols, la teva ma en la meva,
entre la pols de juliol, la teva ma en la meva,
tu i jo, al juliol.

Ressona
en el meu cor
el miracle de l'amor,
meravella en els nostres ulls
el miracle de estar enamorats, nosaltres dos,
el miracle de estar enamorat
de tu.

ROBERT SCHUMANN

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Lieder und Gesänge aus „Wilhelm Meister“

Kennst du das Land?

Kennst du das Land, wo die Zitronen blühn,
Im dunklen Laub die Gold-Orangen

glühn,

Ein sanfter Wind vom blauen Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der Lorbeer steht,
Kennst du es wohl?

Dahin! Dahin

Möcht' ich mit dir, o mein Geliebter, ziehn.

Kennst du das Haus? Auf Säulen ruht
sein Dach,

Es glänzt der Saal, es schimmert das Gemach,
Und Marmorbilder stehn und sehn mich an:
Was hat man dir, du armes Kind, getan?

Kennst du es wohl?

Dahin! Dahin

Möcht' ich mit dir, o mein Beschützer, ziehn.

Kennst du den Berg und seinen Wolkensteg?

Das Maultier sucht im Nebel seinen Weg;

In Höhlen wohnt der Drachen alte Brut;

Es stürzt der Fels und über ihn die Flut,

Kennst du ihn wohl?

Dahin! Dahin

Geht unser Weg! o Vater, lass' uns ziehn!

Cançons i cants
de "Wilhelm Meister"

Coneixes el país?

Coneixes el país on floreixen els llimoners,
on brillen les taronges daurades entre obscurs
brancatges,

una dolça brisa bufa en el cel blau,
les murtres estan callades i creixen els llores?
El coneixes bé?

Cap allà! Cap allà

voldria, estimat, anar amb tu!

Coneixes la casa? Sobre les columnes reposa
la teulada

resplendeix la sala i brilla la cambra,
i hi ha estàtues de marbre que em pregunten:
què t'hem fet, pobre criatura?

La coneixes bé?

Cap allà! Cap allà

voldria, protector meu, anar amb tu!

Coneixes la muntanya i el seu boirós camí?

La mula el busca entre la boira;
en les cavernes hi viu l'antiga nissaga dels dragons;
les roques es precipiten sobre el riu.

La coneixes bé?

Cap allà! Cap allà

ens porta aquest camí! Pare, deixa'ns-hi anar!

Nur wer die Sehnsucht kennt

Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!
Allein und abgetrennt
Von aller Freude,
Seh' ich an's Firmament
Nach jener Seite.
Ach! der mich liebt und kennt
Ist in der Weite.
Es schwindelt mir, es brennt
Mein Eingeweide.
Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!

Heiss' mich nicht reden

Heiss' mich nicht reden, heiss' mich schweigen,
Denn mein Geheimnis ist mir Pflicht;
Ich möchte dir mein ganzes Innre zeigen,
Allein das Schicksal will es nicht.

Zur rechten Zeit vertreibt der Sonne Lauf
Die finstre Nacht, und sie muss sich erhellen;
Der harte Fels schliesst seinen Busen auf,
Missgönnt der Erde nicht die tief verborgnen
Quellen.

Ein Jeder sucht im Arm des Freundes Ruh,
Dort kann die Brust in Klagen sich ergiessen;
Allein ein Schwur drückt mir die Lippen zu,
Und nur ein Gott vermag sie aufzuschliessen.

Només el qui coneix l'enyorança

Només el qui coneix l'enyorança
sap el que sofreixo!
Sola i separada
de tota alegria,
miro el firmament
cap aquell costat.
Ai! el que m'estima i em coneix
està molt lluny.
Em marejo, se'm cremen
les entranyes.
Només el qui coneix l'enyorança
sap el que sofreixo!

No em facis parlar

No em facis parlar, fes-me callar,
car el secret és el meu deure.
Et voldria mostrar tots els meus pensaments,
però el meu destí no ho permet.

En el moment oportú el curs del sol
expulsa l'obscura nit, que s'ha d'illuminar;
la dura roca obre les seves entranyes
i no escatima a la terra les ocultes
fonts.

Cadascú busca repòs en els braços de l'amic,
on el cor pugui desfogar les seves queixes,
però un jurament em tanca els llavis,
i només un déu els podria obrir.

So lasst mich scheinen

So lasst mich scheinen, bis ich werde,
Zieht mir das weisse Kleid nicht aus!
Ich eile von der schönen Erde
Hinab in jenes feste Haus.

Dort ruh' ich eine kleine Stille,
Dann öffnet sich der frische Blick;
Ich lasse dann die reine Hülle,
Den Gürtel und den Kranz zurück.

Und jene himmlischen Gestalten,
Sie fragen nicht nach Mann und Weib,
Und keine Kleider, keine Falten
Umgeben den verklärten Leib.

Zwar lebt' ich ohne Sorg' und Mühe,
Doch fühlt' ich tiefen Schmerz genug.
Vor Kummer altert' ich zu frühe;
Macht mich auf ewig wieder jung!

Deixeu-me lluir

Deixeu-me lluir, mentre visqui;
no em traieu el vestit blanc!
M'apresso a deixar la bella terra
cap a aquella sòrdida morada fosca.

Descansaré allà en curta pau,
després s'obrirà la fresca mirada
i deixaré llavors darrere meu
els simples embolcalls, la cinta i la corona.

I aquelles figures celestials
no pregunten si ets home o dona,
i cap vestit, ni cap arruga
cobriran el cos transfigurat.

Vaig viure certament sense penes ni molèsties,
però vaig sentir un profund dolor.
L'aflicció em va envellir massa aviat;
Feu-me jove per sempre més!

FRANCIS POULENC

(1899 — 1963)

Paul Éluard (1895 — 1952)

Tel jour, telle nuit

Bonne journée

Bonne journée j'ai revu qui je n'oublie pas
Qui je n'oublierai jamais
Et des femmes fugaces dont les yeux
Me faisaient une haie d'honneur
Elles s'envelopèrent dans leurs sourires

Bonne journée j'ai vu mes amis sans
soucis

Les hommes ne pesaient pas lourd
Un qui passait
Son ombre changée en souris
Fuyait dans le ruisseau

J'ai vu le ciel très grand
Le beau regard de gens privés de tout
Plage distante où personne n'aborde

Bonne journée qui commença mélancolique
Noir sous les arbres verts
Mais qui soudain trempée d'aurore
M'entra dans le coeur par surprise.

De tal dia, tal nit

Bona jornada

He tornat a veure una bella jornada que no oblidó,
que mai no oblidaré,
i dones fugisseres que amb els ulls
em feien una guàrdia d'honor
embolicant-se amb els seus somriures.

He vist una bona jornada amb els meus amics
despreocupats,
els homes no pesaven gaire,
un que passava, un que
amb la seva ombra canviada en somriures
fugia pel riu.

He vist el cel molt gran,
la bella mirada de la gent privada de tot,
una platja llunyana on ningú s'hi apropa.

Bona jornada que començà melangiosa,
negre sota els arbres verds,
però sobtadament impregnada d'aurore,
i entrà en el meu cor per sorpresa.

Une ruine coquille vide

Une ruine coquille vide
Pleure dans son tablier
Les enfants qui jouent autour d'elle
Font moins de bruit que des mouches.

La ruine s'en va à tâtons
Chercher ses vaches dans un pré
J'ai vu le jour je vois cela
Sans en avoir honte.

Il est minuit comme une flèche
Dans un coeur à la portée
Des folâtres lueurs nocturnes
Qui contredisent le sommeil.

Le front comme un drapeau perdu

Le front comme un drapeau perdu
Je te traîne quand je suis seul
Dans des rues froides
Des chambres noires
En criant misère.

Je ne veux pas les lâcher
Tes mains claires et compliquées
Nées dans le miroir clos des miennes.

Tout le reste est parfait
Tout le reste est encore plus inutile
Que la vie.

Creuse la terre sous ton ombre.

Une nappe d'eau près des seins
Où se noyer
Comme une pierre.

Una ruïna de closca buida

Una ruïna de closca buida
plora en el seu davantal,
els infants que juguen al seu voltant
fan menys soroll que les mosques.

La ruïna se'n va a les palpentes
a buscar les seves vaques a un prat,
he vist el dia en què veia això
sense avergonyir-me'n.

Es fa mitjanit en un instant
en un cor a l'abast
de les juganeres lluïssors nocturnes
que contradiuen el son.

El front com una bandera perduda

El front com una bandera perduda
t'arrossego quan estic sol
pels carrers freds,
per cambres negres,
tot pregonant misèria.

No vull pas deixar-les
les teves mans clares i complicades,
nascudes en el mirall tancat de les meves.

Tota la resta és perfecte,
tota la resta és encara més inútil
que la vida.

Cava la terra sota la teva ombra.

Una capa d'aigua prop de les badies
on ofegar-se
com una pedra.

Une roulotte couverte en tuiles   Un remolc cobert de teules

Une roulotte couverte en tuiles
Le cheval mort un enfant maître
Pensant le front bleu de haine
A deux seins s'abattant sur lui
Comme deux poings.

Ce mélodrame nous arrache
La raison du coeur.

Un remolc cobert de teules,
el cavall mort un infant amo
rumiant el front blau d'odi
amb tots dos pits abatent-se sobre ell
com dos punys.

Aquest melodrama ens arrenca
la raó del cor.

À toutes brides

À toutes brides toi dont la fantôme
Piaffe la nuit sur un violon
Viens régner dans les bois.

Les verges de l'ouragan
Cherchent leur chemin par chez toi

Tu n'es pas des celles
Dont on invente les désirs.

Viens boire un baiser par ici
Cède au feu qui te désespère.

A regna solta

A regna solta tu de qui el fantasma
galleja de nit amb un violí,
vine al bosc a regnar.

Les vares de l'huracà
cerquen el camí cap a casa teva.

Tu no ets d'aquelles
sobre les que hom inventa els desigs.

Vine a beure un bes per aquí,
cedeix al foc que et desespera.

Une herbe pauvre

Une herbe pauvre
Sauvage
Apparut dans la neige.
C'était la santé.
Ma bouche fut émerveillé
Du goût d'air pur qu'elle avait.
Elle était fanée.

Una pobre herba

Una pobre herba
salvatge
aparegué en la neu.
Era la salut.
La meva boca es meravellà
del gust d'aire pur que tenia.
Estava pansida.

Je n'ai envie que de t'aimer

Je n'ai envie que de t'aimer
Un orage emplit la vallée
Un poisson la rivière

Je t'ai faite à la taille de ma solitude.
Le monde entier pour se cacher
Des jours des nuits pour se comprendre

Pour ne plus rien voir dans tes yeux
Que ce que je pense de toi
Et d'un monde à ton image

Et des jours et des nuits réglés par tes
paupières.

Figure de force brûlante et farouche

Figure de force brûlante et farouche
Cheveux noire où l'or coule vers le sud
Aux nuits corrompues
Or englouti étoile impure
Dans un lit jamais partagé.

Aux veines des tempes
Comme aux bouts des seins
La vie se refuse.
Les yeux nul ne peut les crever
Boire leur éclat ni leurs larmes.
Le sang au-dessus d'eux triomphe pour lui seul.

Intraitable démesurée
Inutile
Cette santé bâtit une prison.

Només tinc ganes d'estimar-te

Només tinc ganes d'estimar-te,
una tempesta omple la vall.
un peix a la ribera,

t'he fet a la mida de la solitud.
El món sencer per amagar-se,
els dies i les nits per comprendre's,

per veure només en els teus ulls
el que jo penso de tu,
i un món a la teva mida,

i dies i nits regulats per les teves
parpelles.

Figura de força ardent i ferotge

Figura de força ardent i ferotge,
cabells negres on l'or s'esmuny cap al sud,
a les nits corrompudes,
or submergit, estrella impura,
en un llit mai compartit.

En les venes de les temples,
com a les puntes dels pits,
la vida es refusa.
Res no pot rebentar els ulls,
beure la seva brillantor ni les seves llàgrimes.
La sang damunt d'ells triomfa per a ell mateix.

Intractable, desmesurada,
inútil,
aquesta salut construeix una presó.

Nous avons fait la nuit

Nous avons fait la nuit
Je tiens ta main je veille
Je te soutiens de toutes mes forces
Je grave sur un roc l'étoile de mes forces.

Sillons profonds où la bonté de ton corps
germera
Je me répète ta voix cachée ta voix
publique

Je ris encore de l'orgueilleuse
Que tu traites comme une mendiante
Des fous que tu respectes
Des simples où tu te baignes.

Et dans ma tête qui se met doucement
d'accord
Avec la tienne avec la nuit
Je m'émerveille de l'inconnue que tu deviens
Une inconnue semblable à toi
Semblable à tout ce que j'aime
Qui est toujours nouveau.

Hem passat la nit

Hem passat la nit,
tinc la teva ma i vetllo,
et sostinc amb totes les meves forces,
gravo en una roca l'estel de les meves forces.

Esteles profundes on brotarà la bonesa del teu
cos,
em repeteixo la teva veu, amagada la teva veu
pública.

Encara ric de l'orgullosa
que tractes com una captaire,
dels bojos que respectes,
dels simples on et banyes.

I en el meu cap es posa dolçament
d'acord
amb el teu, amb la nit,
em meravello de la desconeguda que et tornes.
una desconeguda semblant a tu,
semblant a tot el que estimo,
que és sempre nou.

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertiada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

Vilajuïga

L'aigua amb uns punts de gas

Cultura amb uns punts de gas.

A tocar del parc natural del Cap de Creus es desperta des de 1904 un poble que té una de les úniques aigües minerals naturals carbòniques naturals del món. I per tant, doblement natural.

Vilajuïga, una aigua gastronòmica, única, escassa i singular que brolla tal com raja de la natura per portar a taula tradició i passió, amb autenticitat i honestat.

Ara més que mai, volem estar a prop del talent i la sensibilitat que fan de la nostra cultura, també gastronòmica, una experiència màgica.

Salut i brindem per la cultura amb uns punts de gas.

Schubertiada
Vilajuïga

Anna-Lena Elbert, soprano Kota Sakaguchi, piano

Auf dem Wasser zu singen
Cançons de Schubert, Fauré i Wolf

Diumenge 29 d'agost,
11:30 h

Lied the future.

La Schubertiada
agraeix a la Fundació
Banc Sabadell el seu
compromís amb el
talent emergent.

Sabadell
Fundació

35' **FRANZ SCHUBERT** (1797 — 1828)

Heimliches Lieben, D. 922 (1827)

Sehnsucht, D. 879 (1826)

Sehnsucht, D. 636 (1821)

Die junge Nonne, D. 828 (1825)

Meeres Stille, D. 216 (1815)

Der Jüngling an der Quelle, D. 300 (1816)

Rastlose Liebe, D. 138 (1815)

Gondelfahrer, D. 808 (1824)

Der Zwerg, D. 771 (1822)

Auf dem Wasser zu singen, D. 774 (1823)

14' **GABRIEL FAURÉ** (1845 — 1924)

Après un rêve, op. 7/3 (1877)

Au bord de l'eau, op. 8/1 (1875)

La fleur qui va sur l'eau, op. 85/2 (1902)

Le secret, op. 23/3 (1881)

Les berceaux, op. 23/1 (1879)

Notre amour, op. 23/2 (1879)

17' **HUGO WOLF** (1860 — 1903)

Liederstrauss

n. 2 Ich stand in dunkeln Träumen (1878)

Begegnung, M. 8 (1888)

Und schläfst du, mein Mädchen, S. 37 (1889)

Weint nicht, ihr Äuglein, S. 39 (1890)

Lied vom Winde, M. 38 (1888)

Frühling übers Jahr, G. 28 (1888)

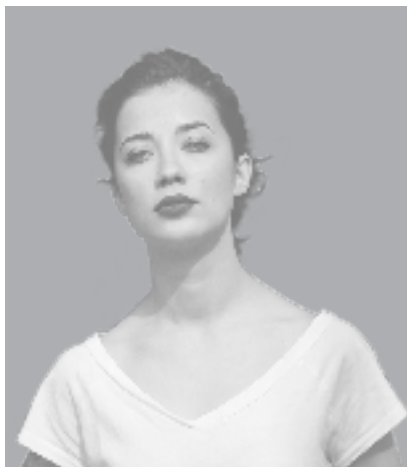
Erstes Liebeslied eines Mädchen, M. 42 (1888)

Nixe Binsefuß, M. 45 (1888)

Verschwiegene Liebe, E. 3 (1888)

Er ist's, M. 6 (1888)

— Aquest programa s'interpretarà sense pausa —

Anna-Lena Elbert, soprano

Va néixer el 1994 a Munic, on va començar els estudis de cant. El 2013 va obtenir el primer premi "Jugend Musiziert" en la categoria de duo de cant i els premis especials de la Fundació Walter i Charlotte Hamel i la Fundació Alemanya Musikleben. Graduada en cant a la Hochschule für Musik und Theater de Munic, el 2018 va començar al mateix centre un Màster en Lied. El 2019 va guanyar amb el pianista Kota Sakaguchi el segon premi en la segona edició del Concurs Internacional Helmut Deutsch. Ha interpretat els papers de Lucia (*The Rape of Lucretia*), Pamina i Reina de la Nit (*La flauta màgica*), Adina (*L'elisir d'amore*), Adele (*Die Fledermaus*) i Rosina (*Il barbiere di Sevilla*). La temporada 2020-2021 ha debutat a l'Òpera de Munic, interpretant el paper principal a l'estrena de *Spring Doch*, de Gordon Kampe.

Debuta a la Schubertiada.

Kota Sakaguchi, piano

Després dels seus estudis en la Universitat d'Art i Disseny de Kyoto, estudia el Màster en Lied en la Hochschule für Musik und Theater de Munic. Encara com a estudiant, va debutar el 2017 com a solista amb la Japan Century Symphony Orchestra. Ha rebut diversos premis, entre ells el primer premi de piano en el segon Concurs International Helmut Deutsch el 2019. Durant la seva etapa d'estudiant va dirigir més de vint representacions d'òpera amb diverses orquestres d'estudiants, i el setembre de 2018 va debutar professionalment com a director amb la Telemann Chamber Orchestra d'Osaka.

Debuta a la Schubertiada.

Cançons de Schubert, Fauré i Wolf

FRANZ SCHUBERT

(1797 — 1828)

Karoline Louise von Klenke (1754 — 1802)

Heimliches Lieben

O du, wenn deine Lippen mich berühren,
So will die Lust die Seele mir entführen;
Ich fühle tief ein namenloses Beben
Den Busen heben.

Mein Auge flammt, Glut schwebt auf meinen
Wangen;
Es schlägt mein Herz ein unbekannt
Verlangen;
Mein Geist, verirrt in trunkner
Lippen Stammeln,
Kann kaum sich sammeln.

Mein Leben hängt in einer solchen Stunde
An deinem süßen, rosenweichen Munde,
Und will, bei deinem trauten Armumfassen,
Mich fast verlassen.

O! dass es doch nicht ausser sich kann fliehen,
Die Seele ganz in deiner Seele glühen!
Dass doch die Lippen, die voll Sehnsucht brennen,
Sich müssen trennen!

Dass doch im Kuss' mein Wesen nicht zerfließet,
Wenn es so fest an deinen Mund sich schliesset,
Und an dein Herz, das niemals laut darf wagen,
Für mich zu schlagen!

Estimar secretament

Quan em toquen els teus llavis
el plaer transporta la meva ànima;
sento com el meu pit tremola amb batecs
dolços i inexpressables.

S'encenen els meus ulls; l'ardor puja a les meves
galtes
el meu cor batega amb anhels
desconeputs;
el meu esperit, perdut en els embriagadors
balbuceigs dels llavis,
a penes pot concentrar-se.

En un moment semblant depèn la meva vida
de la teva dolça boca, suau i rosada,
i amb la teva íntima abraçada
quasi vol abandonar-me.

Ah! Si la meva ànima pogués fugir d'ella mateixa,
i fondre's completament en la teva!
I que els nostres llavis, ardents de desigs,
no s'haguessin de separar!

Que el meu ésser no es desfés amb aquest bes,
quan s'aferra tan fort a la teva boca,
i al teu cor, que mai no gosarà
batre intensament per a mi!

Sehnsucht

Die Scheibe friert, der Wind ist rauh,
Der nächt'ge Himmel rein und blau.
Ich sitz' in meinem Kämmerlein
Und schau' ins reine Blau hinein!

Mir fehlt etwas, das fühl' ich gut,
Mir fehlt mein Lieb, das treue Blut;
Und will ich in die Sterne seh'n,
Muss stets das Aug' mir übergeh'n!

Mein Lieb, wo weilst du nur so fern,
Mein schöner Stern, mein Augenstern?
Du weisst, dich lieb' und brauch' ich ja,
Die Träne tritt mir wieder nah.

Da quält' ich mich so manchen Tag,
Weil mir kein Lied gelingen mag,
Weil's nimmer sich erzwingen lässt
Und frei hinsäuselt, wie der West!

Wie mild mich's wieder grad' durchglüht!
Sieh' nur, das ist ja schon ein Lied!
Wenn mich mein Los vom Liebchen warf,
Dann fühl' ich, dass ich singen darf.

Anhel

Els vidres estan glaçats, el vent és fred,
el cel nocturn és pur i blau.
Assegut en la meva petita cambra,
contemplo aquest blau tan pur.

Em manca quelcom, ho sento clarament,
em manca el meu amor, l'ànima fidel;
i si vull mirar les estrelles
se m'omplen sempre els ulls de llàgrimes.

Amor meu, per què ets tan lluny,
estrella la més bella, estrella dels meus ulls?
Saps que t'estimo i et necessito,
les llàgrimes tornen a fluir.

Durant molts dies m'he queixat
perquè no em sortia cap cançó...
el numen no es deixa mai forçar,
és tan lliure com el vent de l'oest!

Que dolçament m'encenc altra vegada!...
Vegeu, això és una altra cançó!
Quan el meu destí m'ha separat de l'estimada,
sento que ja puc cantar.

Sehnsucht

Ach, aus dieses Tales Gründen,
Die der kalte Nebel drückt,
Könnst' ich doch den Ausgang finden,
Ach, wie fühlt' ich mich beglückt!
Dort erblick' ich schöne Hügel,
Ewig jung und ewig grün!
Hätt' ich Schwingen, hätt' ich Flügel,
Nach den Hügeln zög' ich hin.

Harmonien hör' ich klingen,
Töne süßer Himmelsruh',
Und die leichten Winde bringen
Mir der Düfte Balsam zu,
Gold'ne Früchte seh' ich glühen,
Winkend zwischen dunkelm Laub,
Und die Blumen, die dort blühen,
Werden keines Winters Raub.

Ach wie schön muss sich's ergehen
Dort im ew'gen Sonnenschein,
Und die Luft auf jenen Höhen,
O wie labend muss sie sein!
Doch mir wehrt des Stromes Toben,
Der ergrimmt dazwischen braust,
Seine Wellen sind gehoben,
Dass die Seele mir ergraut.

Einen Nachen seh ich schwanken,
Aber ach! der Fährmann fehlt.
Frisch hinein und ohne Wanken,
Seine Segel sind beseelt.
Du musst glauben, du musst wagen,
Denn die Götter leih'n kein Pfand,
Nur ein Wunder kann dich tragen
In das schöne Wunderland.

Anhel

Ai, si d'aquestes profundes valls,
oprimides per la boira freda,
pogués trobar jo la sortida,
ai, que felix que em sentiria!
Veig allà formosos turons,
sempre joves i sempre verds!
Si tingués ales, si pogués volar,
volaria cap als turons.

Sento ressonar harmonies,
dolces notes de pau celestial,
i els vents lleugers
em porten dolces aromes;
veig brillar fruits daurats,
agitant-se entre foscos fullatges,
i les flors que allà hi floreixen
no seran víctimes de cap hivern.

Ai, que agradós déu ser passejar-se
per allà, a l'eterna llum del sol,
i l'aire d'aquelles altures
que refrescant deu ser!
Però m'ho impedeix la fúria del riu
que, irritat, braola entremig;
les seves ones s'han embravit,
i la meva ànima està terroritzada.

Veig surar una barqueta,
però ai!, manca el barquer;
però endavant, sense vacillar,
les veles estan inflades!
Has de tenir fe i arriscar-te,
ja que els déus no donen cap garantia,
només un miracle et pot portar
al bell país de les meravelles.

Jakob Nicolaus von Craigher de Jachelutta (1797—1855)

Die junge Nonne

Wie braust durch die Wipfel der heulende
Sturm!

Es klirren die Balken, es zittert das Haus!
Es rollet der Donner, es leuchtet der Blitz,
Und finster die Nacht, wie das Grab!

Immerhin, immerhin,
so tobt' es auch jüngst noch in mir!
Es brauste das Leben, wie jetzo der Sturm,
Es bebten die Glieder, wie jetzo das Haus,
Es flammte die Liebe, wie jetzo der Blitz,
Und finster die Brust, wie das Grab.

Nun tobe, du wilder, gewalt'ger Sturm,
Im Herzen ist Friede, im Herzen ist Ruh,
Des Bräutigams harret die liebende Braut,
Gereinigt in prüfender Glut,
Der ewigen Liebe getraut.

Ich harre, mein Heiland, mit sehndem Blick!
Komm, himmlischer Bräutigam, hole die Braut,
Erlöse die Seele von irdischer Haft.
Horch, friedlich ertönet das Glöcklein
vom Turm!

Es lockt mich das süsse Getön
Allmächtig zu ewigen Höh'n. Alleluia!

Johann Wolfgang von Goethe (1749 — 1832)

Meeres Stille

Tiefe Stille herrscht im Wasser,
Ohne Regung ruht das Meer,
Und bekümmert sieht der Schiffer
Glatte Fläche rings umher.
Keine Luft von keiner Seite!
Todesstille fürchterlich!
In der ungeheuren Weite
Reget keine Welle sich.

La jove monja

Com bramula entre el brancatge la sorollosa
tempesta!

Cruixen les bigues, tremola la casa!
Retrunyen els trons, esclaten els llamps,
i obscura és la nit, com una tomba!

Constantment, constantment!
Així m'encenia també jo recentment!
Bramulava la vida, com ara la tempesta,
em tremolaven els membres, com ara la casa,
m'encenia l'amor, com ara els llamps,
i obscur era el meu cor, com ara la tomba.

Segueix, doncs, tempesta salvatge i potent!
En el meu cor hi ha pau, i tranquil·litat.
l'amorosa núvia espera el seu promès,
purificada per una ardor incontestable,
i promesa a l'amor etern.

T'espero, Salvador meu, amb anhelant mirada!
Vine, promès celestial, pren la teva núvia,
allibera'm l'ànima de la seva presó terrenal!
Escolteu amb quina pau ressonen les campanes
de la torre!

Amb el seu dolç repic em crida
el Totpoderós cap a les altures! Alleluia!

Calma en el mar

Una profunda calma regna sobre les aigües,
descansa el mar sense el menor moviment,
i el mariner mira preocupat
la llisa superfície al seu voltant.
Cap vent, de cap costat!
Esfereïdor i mortal silenci!
En l'espai immens,
no s'aixeca cap onada.

Johann Gaudenz, Freiherr von Salis-Seewis (1762 — 1834)

Der Jüngling an der Quelle

Leise, rieselnder Quell!
Ihr wallenden, flispernden Pappeln!
Euer Schlummergeräusch
Wecket die Liebe nur auf.
Linderung sucht' ich bei euch,
Und sie zu vergessen, die Spröde;
Ach, und Blätter und Bach
Seufzen, Luise, dir nach!

Johann Wolfgang Goethe

Rastlose Liebe

Dem Schnee, dem Regen,
Dem Wind entgegen,
Im Dampf der Klüfte,
Durch Nebeldüfte,
Immer zu! Immer zu!
Ohne Rast und Ruh!

Lieber durch Leiden
Möcht' ich mich schlagen,
Als so viel Freuden
Des Lebens ertragen.
Alle das Neigen
Von Herzen zu Herzen,
Ach, wie so eigen
Schaffet das Schmerzen!

Wie soll ich flieh'n?
Wälderwärts zieh'n?
Alles vergebens!
Krone des Lebens,
Glück ohne Ruh,
Liebe, bist du!

El jove a la font

Suaument, font murmurant,
i vosaltres, pollanques agitats i remorosos,
el vostre brogit adormidor
només fa que despertar l'amor.
Jo cercava conhort en vosaltres,
i oblidar-la, a l'esquívola,
però, ai!, les fulles i el rierol
em sospiren: Llúisa!

Amor inquiet

A través de la neu,
de la pluja i el vent,
del baf dels abismes,
o dels hàlits de la boira,
sempre endavant! Sempre endavant!
Sense descans, sense repòs!

M'agradaria més de veure'm
atacat pel sofriment,
que suportar en aquesta vida
tantes alegries.
Tots aquests afanys
de cor a cor,
ai, quines penes
creen més singulars!

Com puc fugir?
A través dels boscos?
Tot és inútil!
Ets, amor,
la corona de la vida,
la felicitat sense repòs!

Fohann Mayrhofer (1787 — 1836)

Gondelfahrer

Es tanzen Mond und Sterne
Den flücht'gen Geisterreih'n:
Wer wird von Erdensorgen
Befangen immer sein!

Du kannst in Mondesstrahlen
Nun, meine Barke, wallen;
Und aller Schranken los,
Wiegt dich des Meeres Schooss.

Vom Markusturme tönte
Der Spruch der Mitternacht:
Sie schlummern friedlich Alle,
Und nur der Schiffer wacht.

Gondoler

Dansen la lluna i les estrelles
la lleugera ronda dels esperits.
Qui serà captiu per sempre
de les inquietuds de la terra!

Tu pots flotar, barca meva,
a la llum de la lluna;
i lliure de qualsevol barrera
et balancegen les ones del mar.

Des de la torre de Sant Marc
sona la veu de la mitjanit;
tothom dorm en pau,
i només vetlla el gondoler.

Der Zwerg

Im trüben Licht verschwinden schon
die Berge,
Es schwebt das Schiff auf glatten Meereswogen,
Worauf die Königin mit ihrem Zwerge.

Sie schaut empor zum hochgewölbten Bogen,
Hinauf zur lichtdurchwirkten blauen Ferne;
Die mit der Milch des Himmels blass
durchzogen.

„Nie, nie habt ihr mir gelogen noch, ihr
Sterne,“
So ruft sie aus, „bald werd' ich nun entschwinden,
Ihr sagt es mir, doch sterb' ich wahrlich gerne.“

Da tritt der Zwerg zur Königin, mag binden
Um ihren Hals die Schnur von roter Seide,
Und weint, als wollt' er schnell vor Gram
erblinden.

Er spricht: „Du selbst bist schuld an diesem
Leide,
Weil um den König du mich hast verlassen,
Jetzt weckt dein Sterben einzig mir noch
Freude.

Zwar werd' ich ewiglich mich selber hassen,
Der dir mit dieser Hand den Tod gegeben,
Doch musst zum frühen Grab du nun
erblassen.“

Sie legt die Hand aufs Herz voll jungem
Leben,
Und aus dem Aug' die schweren Tränen
rinnen,
Das sie zum Himmel betend will erheben.

„Mögst du nicht Schmerz durch meinen Tod
gewinnen!“
Sie sagt's, da küsst der Zwerg die bleichen
Wangen,
D'rauf alsobald vergehen ihr die Sinnen.

El nan

Les muntanyes s'esvaeixen ja a la
llum grisenca,
el vaixell sura per la llisa superfície del mar,
portant la reina i el seu nan.

Ella mira enlaire, cap a l'arc de la volta celestial,
cap a la llunyania blava ornada per les llums
que passen pàl·lides per la Via
Làctia.

“Mai, mai m'heu enganyat,
estrelles,”
cria, “aviat hauré desaparegut,
m'ho esteu dient, però jo moriré contenta.”

Llavors va el nan cap a la reina i comença a lligar,
al voltant del seu coll, una cinta de seda roja,
i plora, com si volgués quedar-se cec per la
pena.

Diu: “Tu ets la culpable d'aquesta
desgràcia,
car m'has abandonat pel rei,
i ara la teva mort és l'únic que
m'alegra.

M'odiaré a mi mateix eternament
per haver-te donat la mort amb aquestes mans,
però ara has d'esblaimar-te cap a una tomba
prematura.”

Ella posa la mà sobre el seu cor jove tan ple de
vida,
i pesades llàgrimes brollen dels seus
ulls,
que eleva al cel en una pregària.

“La meva mort no t'ha
d'entristir”
li diu, i quan el nan besa les seves
galtes
perd tot seguit el coneixement.

Der Zwerg schaut an die Frau, von
    Tod befangen,
Er senkt sie tief ins Meer mit eig'nen
    Handen.
Ihm brennt nach ihr das Herz so voll
    Verlangen,
An keiner Küste wird er je mehr landen.

El nan contempla la dona, presa per
    la mort,
i la tira al fons del mar amb les seves pròpies
    mans.
El seu cor li crema amb tan gran desig
    d'ella,
que mai més desembarcarà en cap costa.

Friedrich Leopold, Graf zu Stolberg-Stolberg (1750 — 1819)

Auf dem Wasser zu singen

Mitten im Schimmer der spiegelnden Wellen
Gleitet, wie Schwäne, der wankende Kahn;
Ach, auf der Freude sanft schimmernden Wellen
Gleitet die Seele dahin wie der Kahn;
Denn von dem Himmel herab auf die Wellen
Tanzet das Abendrot rund um den Kahn.

Über den Wipfeln des westlichen Haines
Winket uns freundlich der rötliche Schein;
Unter den Zweigen des östlichen Haines
Säuselt der Kalmus im rötlichen Schein;
Freude des Himmels und Ruhe des Haines
Atmet die Seel' im errötenden Schein.

Ach, es entschwindet mit tauigem Flügel
Mir auf den wiegenden Wellen die Zeit.
Morgen entschwinde mit schimmerndem
    Flügel
Wieder wie gestern und heute die Zeit,
Bis ich auf höherem strahlendem Flügel
Selber entschwinde der wechselnden Zeit.

Per a cantar sobre l'aigua

Enmig del centelleig de les onades jogasseres,
llisca, com un cigne, la barca insegura;
ai, i sobre les suaus ones espurnejants de l'alegria,
llisca, com la barca, la meva ànima;
des de dalt del cel sobre les ones
dansa la claror del capvespre al voltant de la barca.

Damunt els cims dels boscos de ponent
ens saluda amable la rogent resplendor;
sota les branques dels boscos d'orient,
murmuren les canyes en la rogent resplendor;
l'alegria del cel i la pau dels boscos
les respira l'ànima en la vermellor del vespre.

Ai, el temps se m'escapa amb ales plenes de rosada
sobre el bressoleig de les onades;
se m'escaparà demà el temps amb ales
    resplendents
com se m'escapà ahir i se m'ha escapat avui.
Fins que jo mateix m'escapi del temps canviant,
sota unes ales més altes i brillants.

GABRIEL FAURÉ

(1845 — 1924)

Anònim

Traduït de l'italià per Romaine Bussine (1830 — 1899)

Après un rêve

Dans un sommeil que charmait ton image
Je rêvais le bonheur, ardent mirage,
Tes yeux étaient plus doux, ta voix pure et
sonore,
Tu rayonnais comme un ciel éclairé par l'aurore;

Tu m'appelais et je quittais la terre
Pour m'enfuir avec toi vers la lumière,
Les cieux pour nous entr'ouvraient leurs nues,
Splendeurs inconnues, lueurs divines
entrevues.

Hélas! Hélas, triste réveil des songes,
Je t'appelle, ô nuit, rends-moi tes mensonges;
Reviens, reviens, radieuse,
Reviens, ô nuit mystérieuse!

Després d'un somni

Després d'un somni que encisava la teva imatge,
somniaava la felicitat, miratge ardent,
els teus ulls eren més dolços, la teva veu pura i
sonora,
resplendies com un cel il·luminat per l'aurora;

Em cridaves i jo deixava la terra,
per fugir amb tu cap a la llum,
els cels mig obrien els núvols per a nosaltres,
esplendors desconegudes, clarors divines
entrevistes.

Ai! Ai! Trist despertar dels somnis
et crido, oh nit, torna'm les teves mentides,
torna, torna radiant,
torna, oh nit misteriosa!

Sully Prudhomme (1839 — 1907)

Au bord de l'eau

S'asseoir tous deux au bord d'un flot qui passe,
Le voir passer;
Tous deux, s'il glisse un nuage en l'espace,
Le voir glisser;

À l'horizon, s'il fume un toit de chaume,
Le voir fumer;
Aux alentours si quelque fleur embaume,
S'en embaumer;

Entendre au pied du saule où l'eau murmure
L'eau murmurer;
Ne pas sentir, tant que ce rêve dure,
Le temps durer;

Mais n'apportant de passion profonde
Qu'à s'adorer,
Sans nul souci des querelles du monde,
Les ignorer;

Et seuls, tous deux devant tout ce qui lasse,
Sans se lasser,
Sentir l'amour, devant tout ce qui passe,
Ne point passer!

A la vora de l'aigua

Asseure's tots dos a la vora de l'ona que passa,
veure-la passar,
tots dos, si sura un núvol per l'espai,
veure'l surar,

si a l'horitzó fumeja una teulada de palla,
veure-la fumejar,
si alguna flor perfuma els voltants,
deixar-se'n perfumar,

sentir als peus del salze on murmura l'aigua
com l'aigua murmura,
no sentir, mentre dura aquest somni,
el pas del temps.

Però no portant una passió profunda
a la qual adorar,
sense cap inquietud per les lluites del món,
ignorar-les,

i tots dos sols davant de tot el que cansa,
sense cansar-se,
sentir l'amor davant tot el que passa,
i no passar-ne!

La fleur qui va sur l'eau

Sur la mer voilée
D'un brouillard amer
La Belle est allée,
La nuit, sur la mer!

Elle avait aux lèvres
D'un air irrité,
La Rose des Fièvres,
La Rose Beauté!

D'un souffle farouche
L'ouragan hurleur
Lui baisa la bouche
Et lui prit la fleur!

Dans l'océan sombre,
Moins sombre déjà,
Où le trois-mâts sombre,
La fleur surnagea.

L'eau s'en est jouée,
Dans ses noirs sillons;
C'est une bouée
Pour les papillons.

Et l'embrun, la Houle
Depuis cette nuit,
Les brisants où croule
Un sauvage bruit,

L'alcyon, la voile,
L'hirondelle autour;
Et l'ombre et l'étoile
Se meurent d'amour,

Et l'aurore éclore
Sur le gouffre clair
Pour la seule rose
De toute la mer!

La flor que va per l'aigua

A la mar envelada
per una boira amargant,
ha anat la bella,
de nit, a la mar!

Portava als llavis,
amb aire irritat,
la rosa de les febres,
La rosa de la bellesa!

Amb una bufada ferotge
l'huracà eixordador
li besa a la boca
I li pren la flor!

En l'ombrívol oceà,
ja menys ombrívol,
on s'enfonsava el vaixell,
la flor sobreviu.

L'aigua hi ha jugat
amb les seves ones negres;
és una boia
per a les papallones.

I la boira, i l'oneig
des d'aquesta nit
i els esculls on s'esgavella
un soroll salvatge,

l'alció, la vela,
l'oreneta al seu voltant,
l'ombra i l'estel
es moren d'amor,

l'aurora neix
en el clar penyca-segat
per a l'única rosa
de tota la mar!

Armand Silvestre (1837 — 1901)

Le secret

Je veux que le matin l'ignore
Le nom que j'ai dit à la nuit,
Et qu'au vent de l'aube, sans bruit,
Comme une larme il s'évapore.

Je veux que le jour le proclame
L'amour qu'au matin j'ai caché,
Et, sur mon cœur ouvert penché,
Comme un grain d'encens il l'enflamme.

Je veux que le couchant l'oublie
Le secret que j'ai dit au jour
Et l'emporte, avec mon amour,
Aux plis de sa robe pâlie!

Sully Prudhomme

Les berceaux

Le long du quai les grands vaisseaux,
Que la houle incline en silence,
Ne prennent pas garde aux berceaux
Que la main des femmes balance.

Mais viendra le jour des adieux,
Car il faut que les femmes pleurent,
Et que les hommes curieux
Tentent les horizons qui leurrent.

Et ce jour-là les grands vaisseaux,
Fuyant le port qui diminue,
Sentent leur masse retenue
Par l'âme des lointains berceaux.

El secret

Vull que el matí ignori
el nom que he confessat a la nit,
i que en el vent de l'alba, sense soroll,
s'evapori com una llàgrima.

Vull que el dia proclami
l'amor que he amagat al matí,
i que, inclinat sobre el meu cor obert,
l'encengui com un gra d'encens.

Vull que el vespre obliidi
el secret que he confessat al dia,
i se l'emporti, amb el meu amor,
als plecs del seu vestit esblanqueït!

Els bressols

Els grans vaixells al llarg del moll,
que la maror inclina en silenci,
no prenen esment dels bressols
que gronxen les mans de les dones.

Però arribarà el dia dels adéus,
car cal que les dones plorin,
i que els homes curiosos
temptin els horitzons que els entabanen.

I aquest dia els grans vaixells,
fugint del port que s'allunya,
senten la seva mola retinguda
per l'ànima dels bressols llunyans.

Armand Silvestre (1837 — 1901)

Notre amour

Notre amour est chose légère,
Comme les parfums que le vent
Prend aux cimes de la fougère
Pour qu'on les respire en rêvant.
Notre amour est chose légère.

Notre amour est chose charmante,
Comme les chansons du matin
Où nul regret ne se lamente,
Où vibre un espoir incertain.
Notre amour est chose charmante.

Notre amour est chose sacrée,
Comme le mystère des bois
Où tressaille une âme ignorée,
Où les silences ont des voix.
Notre amour est chose sacrée.

Notre amour est chose infinie,
Comme les chemins des couchants
Où la mer, aux cieux réunie,
S'endort sous les soleils penchants.
Notre amour est chose infinie.

Notre amour est chose éternelle,
Comme tout ce qu'un Dieu vainqueur
A touché du feu de son aile,
Comme tout ce qui vient du cœur,
Notre amour est chose éternelle.

El nostre amor

El nostre amor és una cosa lleugera
com els perfums que el vent
pren als cims de la falguera
perquè els respirem tot somniant.
El nostre amor és una cosa lleugera!

El nostre amor és una cosa encisadora,
com les cançons del matí,
on no es lamenta cap queixa,
on vibra una esperança incerta.
El nostre amor és una cosa encisadora!

El nostre amor és una cosa sagrada,
com els misteris del bosc,
on s'esgarrafa una ànima ignorada,
On els silencis tenen veu.
El nostre amor és una cosa sagrada!

El nostre amor és una cosa infinita,
com els camins dels crepuscles,
on el mar, reunit amb els cels,
s'adorm sota els sols decantats.
El nostre amor és una cosa infinita!

El nostre amor és una cosa eterna,
com tot el que un déu vencedor
ha tocat amb el foc de la seva ala,
com tot el que ve del cor,
el nostre amor és una cosa eterna!

HUGO WOLF

(1860 — 1903)

Heinrich Heine (1797 — 1856)

Ich stand in dunkeln Träumen

Ich stand in dunkeln Träumen
Und starrte ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab—
Und ach, ich kann's nicht glauben,
Dass ich dich verloren hab!

Sumit en profunds somnis

Sumit en profunds somnis
contemplava la seva imatge,
i la faç estimada
començava a viure secretament.

Apareixia en els seus llavis
un somriure meravellós,
i els seus dos ulls brillaven
com humits per llàgrimes de melangia.

També les meves llàgrimes
em baixaven per les galtes,
ai!, no puc creure
que t'he perdut!

Begegnung

Was doch heut nacht ein Sturm gewesen,
Bis erst der Morgen sich geregt!
Wie hat der ungebetne Besen
Kamin und Gassen ausgefegt!

Da kommt ein Mädchen schon die Strassen,
Das halb verschüchtert um sich sieht;
Wie Rosen, die der Wind zerblasen,
So unstet ihr Gesichtchen glüht.

Ein schöner Bursch tritt ihr entgegen,
Er will ihr voll Entzücken nahn:
Wie sehn sich freudig und verlegen
Die ungewohnten Schelme an!

Er scheint zu fragen, ob das Liebchen
Die Zöpfe schon zurecht gemacht,
Die heute Nacht im offenen Stübchen
Ein Sturm in Unordnung gebracht.

Der Bursche träumt noch von den Küssen,
Die ihm das süsse Kind getauscht,
Er steht, von Anmut hingerissen,
Derweil sie um die Ecke rauscht.

Encontre

Quina tempesta hi ha hagut aquesta nit,
ha plogut fins que ha arribat el mati!
Com una escombra imprevista,
ha netejat xemeneies i carrers!

Ja surt una noia al carrer,
que mira al voltant intimidada;
com roses desfullades pel vent,
així de voluble sembla la seva cara.

Un bell jove camina cap a ella,
se li acosta ple d'encís;
com es miren alegres i tímids,
els insòlits vailets!

Ell sembla preguntar-se si l'estimada
s'ha pentinat ja les trenes
que aquella nit en una cambra oberta
una tempesta havia desfet.

Somnia encara els petons
que li va donar la dolça noia,
i allà està, captivat per la seva gràcia,
mentre ella murmura a la cantonada.

Gil Vicente (1465 — 1536)

Traduït del castellà per Emanuel Geibel (1815 — 1884)

Und schläfst du, mein Mädchen

Und schläfst du, mein Mädchen,
Auf, öffne du mir;
Denn die Stund' ist gekommen,
Da wir wandern von hier.

Und bist ohne Sohlen,
Leg' keine dir an;
Durch reissende Wasser
Geht unsere Bahn.

Durch die tief tiefen Wasser
Des Guadalquivir;
Denn die Stund' ist gekommen,
Da wir wandern von hier.

Félix Lope de Vega (1562 — 1635)

Traduït del castellà per Paul Heyse (1830 — 1914)

Weint nicht, ihr Äuglein

Weint nicht, ihr Äuglein!
Wie kann so trübe
Weinen vor Eifersucht,
Wer tötet durch Liebe?

Wer selbst Tod bringt,
Der sollt' ihn ersehnen?
Sein Lächeln bezwingt
Was trotz seinen Tränen.

Weint nicht, ihr Äuglein!
Wie kann so trübe
Weinen vor Eifersucht,
Wer tötet durch Liebe?

I si dorms, estimada

I si dorms, estimada,
desperta't i obre'm;
car ha arribat el moment
que marxem d'ací.

I si no tens sabates,
no en necessites;
per aigües impetuoses
transcorre el nostre camí.

Per les aigües molt profundes
del Guadalquivir;
car ha arribat el moment
que marxem d'ací.

No ploreu, ulls!

No ploreu, ulls!
Com pot plorar
tan amargament de gelosia
qui mata amb amor?

El mateix que porta la mort,
l'ha d'anhelar?
El seu somriure reprimeix
el que les seves llàgrimes porfien.

No ploreu, ulls!
Com pot plorar
tan amargament de gelosia
qui mata amb amor?

Eduard Mörike

Lied vom Winde

Sausewind, Brausewind!
Dort und hier!
Deine Heimat sage mir!

„Kindlein, wir fahren
Seit viel vielen Jahren
Durch die weit weite Welt,
Und möchtens erfragen,
Die Antwort erjagen,
Bei den Bergen, den Meeren,
Bei des Himmels klingenden Heeren:
Die wissen es nie.
Bist du klüger als sie,
Magst du es sagen.
—Fort, wohl auf!
Halt uns nicht auf!
Kommen andre nach, unsre Brüder,
Da frag wieder.“

Halt an! Gemach,
Eine kleine Frist!
Sagt, wo der Liebe Heimat ist,
Ihr Anfang, ihr Ende?

„Wers nennen könnte!
Schelmisches Kind,
Lieb ist wie Wind,
Rasch und lebendig,
Ruhet nie,
Ewig ist sie,
Aber nicht immer beständig.
—Fort! Wohlauf!
Halt' uns nicht auf!
Fort über Stoppel und Wälder
und Wiesen!
Wenn ich dein Schätzchen seh,
Will ich es grüssen.
Kindlein, ade!“

Cançó dels vents

Vent suau, vent sorollós,
ací i allà!
Digueu-me on és la vostra pàtria!

“Criatura, viatgem
des de fa molts anys,
per l'ampli món,
i ens agradaria d'escatir-ho,
per poder-te contestar:
ni les muntanyes, ni els mars,
ni la sonora munió del cel,
no ho sabem.
Si ens ho pots dir,
seràs més savi que tots ells.
Hem de marxar!
no ens deturis!
En vindran d'altres, germans nostres,
pregunta'ls-ho a ells.”

Espereu! A poc a poc!
Només un moment!
Digueu-me on és la pàtria de l'amor,
on comença i on acaba?

“Qui ho pogués saber!
l'amor, criatura entremaliada,
és com el vent:
ràpid i viu,
mai no reposa,
és etern,
però no dura sempre.
Hem de marxar!
No ens deturis!
Volarem per damunt dels rostolls, els boscos
i els prats!
I si veiem el teu tresoret,
el saludarem.
Criatura, adéu!”

Frühling übers Jahr

Das Beet, schon lockert
Sichs in die Höh,
Da wanken Glöckchen
So weiß wie Schnee;
Safran entfaltet
Gewaltige Glut,
Smaragden keimt es
Und keimt wie Blut.
Primeln stolzieren
So naseweis,
Schalkhafte Veilchen,
Versteckt mit Fleiß;
Was auch noch alles
Da regt und webt,
Genug,
der Frühling,
Er wirkt und lebt.

Doch was im Garten
Am reichsten blüht,
Das ist des Liebchens
Lieblich Gemüt.
Da glühen Blicke
Mir immerfort,
Erregend Liedchen,
Erheiternd Wort;
Ein immer offen,
Ein Blütenherz,
Im Ernste freundlich
Und rein im Scherz.
Wenn Ros und Lilie
Der Sommer bringt,
Er doch vergebens
Mit Liebchen ringt.

Primavera tot l'any

En el parterre s'alcen
ja seductores
les campànules vacillants,
blanques com la neu;
el safrà propaga
una ardència poderosa,
es formen maragdes
de la mena més noble.
Les prímules s'inflamen
tafaneres,
les entremaliades violetes
s'amaguen diligents;
i tot el que es mou
i es belluga,
prou,
es veu afavorit
per la primavera.

Però el que amb més riquesa
floreix en el jardí,
són els dolços sentiments
de l'estimada.
Mirades inflamades
sense parar,
emotives cançons,
consoladores paraules;
un cor florit
sempre obert,
amistós en la veritat
i innocent en les bromes.
Quan l'estiu ens porti
les roses i les assutzenes,
rivalitzaran inútilment
amb l'estimada.

Eduard Mörike

Erstes Liebeslied eines Mädchens

Was im Netze? Schau einmal!
Aber ich bin bange;
Greif ich einen süßen Aal?
Greif ich eine Schlange?

Lieb ist blinde
Fischerin;
Sagt dem Kinde,
Wo greifts hin?

Schon schnellt mirs in Händen!
Ach Jammer! o Lust!
Mit Schmiegen und Wenden
Mir schlüpfts an die Brust.

Es beisst sich, o Wunder!
Mir keck durch die Haut,
Schiesst's Herze hinunter!
O Liebe, mir graut!

Was tun, was beginnen?
Das schaurige Ding,
Es schnalzet da drinnen,
Es legt sich im Ring.

Gift muss ich haben!
Hier schleicht es herum,
Tut wonniglich graben
Und bringt mich noch um!

Primera cançó d'amor d'una noia

Què hi ha a la xarxa? Mira-ho ja!
Quina por que tinc!
Hauré pescat una dolça anguila?
O hauré agafat una serpant?

És encisadora
la cega pescadora;
digueu-li a la criatura
què és el que ha agafat!

Ja es mou en les meves mans!
Ai, quin dolor! Oh, quin plaer!
Torçant-se i recargolant-se
s'esquitlla dins del meu pit.

Com mossega, oh meravella!
Amb valentia, a través de la pell,
va directe fins al cor!
Oh, amor, quina por!

Què faig? Per on començo?
L'horrible cosa
està molt contenta allà dins
i s'ajeu fent un anell.

M'haurà emmetzinat!
S'esquitlla per aquí
cavant delicioses tombes,
però encara no m'occeix.

Nixe Binsefuss

Des Wassermanns sein Töchterlein
Tanzt auf dem Eis im Vollmondschein,
Sie singt und lachet sonder Scheu
Wohl an des Fischers Haus vorbei.

„Ich bin die Jungfer Binsefuß,
Und meine Fisch wohl hüten muss;
Meine Fisch, die sind im Kasten,
Sie haben kalte Fasten;
Von Böhmerglas mein Kasten ist,
Da zähl ich sie zu jeder Frist.

Gelt, Fischermatz? gelt, alter Tropf,
Dir will der Winter nicht in Kopf?
Komm mir mit deinen Netzen!
Die will ich schön zerfetzen!
Dein Mägdlein zwar ist fromm und gut,
Ihr Schatz ein braves Jägerblut.

Drum häng ich ihr, zum Hochzeitsstrauss,
Ein schilfen Kränzlein vor das Haus,
Und einen Hecht, von Silber schwer,
Er stammt von König Artus her,
Ein Zwergen-Goldschmieds-Meisterstück,
Wers hat, dem bringt es eitel Glück:
Er lässt sich schuppen Jahr für Jahr,
Da sinds fünfhundert Gröschlein bar.

Ade, mein Kind! Ade für heut!
Der Morgenhahn im Dorfe schreit.“

L'ondina Jonquina

La filleta del geni de les aigües
dansa damunt del gel a la llum de la lluna plena,
canta i riu sense cap por
davant la casa del pescador.

“Sóc la donzella Jonquina,
i haig de protegir els meus peixos:
els meus peixos que estan en caixes,
seguint una fresca dieta;
la meva caixa és de cristall de Bohèmia,
i els puc comptar en tot moment.

Val, pescador ximplet, vell beneit?
No t'haurà pujat el fred al cap?
Vine amb les teves xarxes!
Veuràs què bé que les esquinço!
La teva noieta és pietosa i bona,
i el seu estimat un bon xicot.

Per això li penjo, com a ram de núvia,
damunt la porta, una coroneta de canyes,
i una llúcera argentada
que ve del rei Artur,
una obra mestra d'un argenter nan,
que dóna una sort pura a qui la té:
se'n poden treure les escames any rere any,
i en surten cinc-cents cèntims sonants.

Adéu, criatura! Adéu per avui!
Ja crida des del poble el gall matiner!”

Joseph von Eichendorff (1788 — 1857)

Verschwiegene Liebe

Über Wipfel und Saaten
In den Glanz hinein—
Wer mag sie erraten,
Wer holte sie ein?
Gedanken sich wiegen,
Die Nacht ist verschwiegen,
Gedanken sind frei.

Errät' es nur Eine,
Wer an sie gedacht
Beim Rauschen der Haine,
Wenn niemand mehr wacht
Als die Wolken, die fliegen—
Mein Lieb ist verschwiegen
Und schön wie die Nacht.

Eduard Mörike

Er ist's

Frühling läßt sein blaues Band
Wieder flattern durch die Lüfte;
Süße, wohlbekekante Düfte
Streifen ahnungsvoll das Land.

Veilchen träumen schon,
Wollen balde kommen,
—Horch, von fern ein leiser Harfenton!
Frühling, ja du bist's!
Dich hab ich vernommen!

Amor discret

Entre els brancatges i els sembrats,
i amb aquesta claror...
qui els pot endevinar,
qui els pot trobar?
Suren els pensaments,
la nit és discreta,
els pensaments són lliures.

Només que pogués endevinar
que he pensat en ella
entre els murmuris del bosc,
quan ningú més vetlla
que els núvols que passen...
El meu amor és discret,
i bell com la nit.

És ella

La primavera feia voletejar altre cop
pels aires la seva cinta blava;
dolços i familiars aromes
freguen la Terra plens de pressentiments.

Ja somnien les violetes,
que volen venir aviat.
Escolta, en la llunyania, una suau tonada d'arpa!
Primavera, sí, ets tu!
T'he sentit!

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

Els membres de l'equip de la Schubertíada volem expressar els nostres millors desitjos a Manuel Capdevila i Font, que enguany fa noranta anys, i agrair-li tants anys de col·laboració amb l'Associació Franz Schubert.

L'Associació Franz Schubert de Barcelona, fundada el 1997, és l'entitat organitzadora de la Schubertiada i un dels actors més importants de l'escena musical del país.

VALORS

Talent_

L'aposta per la joventut és un dels pilars que guia la nostra missió des dels inicis.

Divulgació_

Apostem i creiem en la transmissió d'un patrimoni universal, que uneix la poesia i la música.

Pedagogia_

Posem eines a disposició dels joves talents per a la seva formació i per al coneixement del gènere de la cançó poètica.

Marca_

La Schubertiada és una de les marques culturals més reputades del país i gaudeix d'un prestigi que ens ha portat a expandir la marca més enllà de les nostres fronteres.

Europa i territori_

Connectem la música, un patrimoni universal, amb el patrimoni històric del nostre país, redescobrint espais arquitectònics únics. Estem connectats amb el circuit europeu i al mateix temps amb entitats del territori.

MISSIÓ

Contribuir a la divulgació de l'obra del compositor Franz Schubert i la d'altres autors afins per l'època i l'actitud artística, així com del gènere de la cançó poètica i la música de cambra com a patrimoni universal, mitjançant una aposta ferma pel talent jove com a coneixedor i transmissor d'aquest llegat.

PRESIDENT

Jordi Roch

DIRECTOR

Victor Medem

MEMBRES D'HONOR

Alfred Brendel

Quartet Casals

Matthias Goerne

Wolfram Rieger

L' Associació té dues prioritats en el context actual:
el suport al talent jove i la divulgació de l'extraordinari patrimoni universal que
suposen la cançó poètica i la música de cambra.

ACTIVITATS

SCHUBERTÍADA

Organitzem i desenvolupem un dels festivals de més prestigi i coherència del panorama europeu.

PREMI FRANZ SCHUBERT

Apostem per reconèixer grans trajectòries i influències en la transmissió del repertori schubertià i premiem joves talents per a impulsar les seves carreres, avalats per un comitè d'experts internacional del màxim prestigi.

LIED THE FUTURE

Organitzem des de fa 25 anys el Curs Internacional de Lied i Acadèmia de la Schubertiada amb programa de beques per facilitar-ne l'accés.

MODALITATS D'ASSOCIACIÓ

COL-LABORADORS CORPORATIUS

Col·laborem amb algunes de les empreses més importants del país.

ENTITATS PÚBLIQUES

Rebem el suport de totes les institucions públiques rellevants del país i del territori.

SOCIS

Molts melòmans mostren el seu suport a la nostra tasca amb una aportació econòmica anual en diferents modalitats que es poden consultar a la nostra pàgina web.

Us animem a fer-vos socis i contribuir a donar un impuls a la missió i a les activitats de l'Associació Franz Schubert. Us hi esperem i apreciarem molt la vostra aportació.

Persona de contacte: Neus Casso info@schubertiada.cat

www.schubertiada.cat

Associació
Franz Schubert
Barcelona

AGRAÏMENTS

Col·laborador principal

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Amb l'ajut de

Amb el patrocini de

Gràcies a

Mitjà col·laborador

En col·laboració amb

Liederabend · Nord Produccions i Events · Parròquia de Santa Maria de Vilabertran

---

Partners internacionals

Liedzentrum Heidelberg · Schubertiade · Der Lyrische Salon Weimar

---

Col·laborador principal

B Sabadell
Fundació

Amb el suport de

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

Organitza

Associació
Franz Schubert
Barcelona

